GÖNÜLDEN
ESİNTİLER

NECDET ARDIÇ
İZ-TERZİ BABA

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER

(KİTAP - 152-20)

İRFAN SOFRASI
NECDET ARDIÇ
MUHTELİF SOBETLER
TASAVVUF SERİSİ (152-20)

GÖNÜLDEN ESİNTİLER

NECDET ARDIÇ
"İZ-TERZİ BABA"

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER.

(KİTAP-152-20)

İRFAN SOFRASI

NECDET ARDIÇ

TASAVVUF SERİSİ

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER.

(152-20)

NECDET ARDIÇ

TERZİ BABA

Adres

Büro: Ertuğrul Mahallesi Hüseyin

Pehlivan Caddesi No: 29/5

Servet Apt. 59 100

Tekirdağ

Ev: 100 yıl Mahallesi Uğur Mumcu Caddesi

Ata Kent Sitesi A Blok Kat 3, D. 13.

Tekirdağ

Tel: (0282) 408 93 84

(0533) 7743937

www.terzibaba13.com

terzibaba13@gmail.com

ÖN SÖZ

BİSMİLLÂHİRRHMANİRRAHÎM:

Muhterem okuyucularım her ne vesile ile elinize geçmiş olan bu ve devamı olan (30) kitap, uzun senelerden beri yapmaya çalıştığımız konulu sohbetlerimiz aralarında, verdiğimiz çay molalarında, ayrıca herhangi bir yerde sorulan sorular üzerine ve daha bir çok vesile ile her hangi bir seyir takib etmeden, bu konuşmaların kayda alınmış seslerinin sonradan yazıya dönüştürülmesi yoluyla oluşmuştur.

Gerçekten oldukça uzun bir çalışma süresinden sonra kayda alınan bu kitapların oluşumu adeta bir ekip çalışması ile meydana gelmiştir.

Kardeş ve evlâtlarımızdan hangisinin işleri ve durumu uygun ise kendilerine verdiğim ses kayıtlarını bilgisayarda dinleyerek kayda almışlardı. Bende bunları tarih sıraları itibari ile (30) bölüme bölüp bu kadar kitap meydana gelmiş oldu.

Bu kitapların sayfa ve yazı düzenleme ve kontrollarını yapıp okunacak hale getirdikten sonra kitaplarımızın arasında yerlerini almış oldular. Bunların içinde bazı mevzuların tekerrürü olabilir. Çünkü bu sohbetler değişik mahallerde ve değişik kimselere yapılmış olduğundan ve aynı mevzuun başka kimselere de aktarılması gerektiğinden, kitapların hepsini okuyanlar bazı tekrarları görebilirler.

Aslında bunlar tekrar değil eğitim gereği başkalarına da aktarılması gereken bilgilerdir. Ancak aynı mevzu değişik zamanlarda değişik mertebeleri itibari ile yine de aynı sohbet değildir, her sohbetin kendine ait özelliği olduğundan, yine onların hepsi ayrı sohbetlerdir. Bu vesile ile ses kayıtlarını yazı kayıtlarına döndüren bütün kardeş ve evlâtlarımıza emekleri yönü ile teşekkür eder, Cenâb-ı Hakk'tan dünya ahret saadeti ve ilâh-i idrakler dilerim.

Sayın okuyucularımızın da azami istifade etmelerini niyaz ederim, Cenâb-ı Hakk idrak ve anlayışlarımızı arttırsın inşeallah.

"İz-Terzi Baba" Necdet Ardıç Tekirdağ

9-9- SOHBET ARASI SOHBET

Ruh ve nefs

...Her işte eksi... Onlara hiç değer verme. Onların yaptıkları hiçbir şey yaramaz. Yaramaz olur mu? Bak seni susta durduruyor. Borcun mu var? Öyle diye diye... Kendimize akılsızca güvenmemizden. İnsanda bir güven olacak ama neye güvendiğini bilecek. Bizim güvenimiz akılsızca bir güven.

(Dinleyicilerden biri: Yani bir türlü çok eksiğimiz var diyemiyoruz. Bu lafı bir türlü söyleyemiyoruz...)

Akşam allak bullak oldu onun iç dünyası... Anladı ki daha tarikat ehli değil, tarikatın başında değiliz. Anladı onu. Çizdikleri yolun, takip ettikleri yolun nerede geçerli, nerede geçersiz olduğunu anlamaya çalışsın, tespit etsin, anlayabildiği kadarıyla. Senin de sorduğun o sual iyi oldu.

Âdem'den başladı. Bir de diyor ki, "bir sürü tarikatler var, bir de ders anlat, bitirdik diyorlar. Nasıl bitiriyorlar? Hangi mertebede?" diyor.

Aslında iyi insan, gerçekten saf insan, biraz işlense çok kabiliyet var. Hep aynı yerde dönmenin neticesinde, döne döne aşınmanın, o yerde delinmenin ve oradan bir daha çıkamamanın hükmü var. Bir insan aynı yerde gide gide, testere gibi, aynı yere sürtün sürtün aşınıyor. O testereyi ancak yukarıya çekerek çıkarman... Yana sağa sola çekerek çıkarman, mümkün olmuyor. Ancak kuvvetli bir vinç gelecek

onu yukarıya çekecek ki ondan sonra çıksın, hürriyetine kavuşsun, sağa sola gitsin...

Yoksa o temelde temelleşiyor, temelli oluyor.

Sarsıntı olmadan olmaz bu işler. Beyinde çatır çatır çatırdamalar olmadan olmaz. Hissedecek onları. Zelzele olmadan olmaz. Başka türlü yıkamazsın o kireçlenmeleri.

Mevlâna Hazretleri ne diyor biliyorsunuz... "Eğer bir şeyi yıkıp da yerine yenisini kuracaksan yık, ama yenisini kuramayacaksan o şeyi yıkma. Bırak o içinde otursun o orada, rahatını bozma." İşte insan da böyle. Eskiden, yahut hayatının kurguladığı bir sistem varsa, eksi veya artı, onu yıkıp da yenisini kuramıyorsa devam etsin, iyi niyetiyle onun içerisinde. Hiçbir şey yapmamaktansa yani İslami bir çalışma içerisinde, zikir yapar, ibadet yapar. Gayet güzel. Fevkalade bir şey, hiç yapmayana göre. Ama gerçekten daha samimi ise, bu ona yetmiyorsa, huzur bulamıyorsa, onun da üzerinde ısrarla durmaya gerek yok. Daha uygununa rastlarsa kitaplardan şuradan-buradan o zaman yıkması gerekmekte eski evi. Öğrendiği zaman, yani yenisinin fabrikada varlığını öğrendiği zaman, eski evini yıkması lazımdır.

Nasıl zaten bir arsa üzerinde binaların bir ömür müddeti vardır. Ahşap binalar 60, 70, 80 sene en fazla... İşte yarı kerpiç-tahtalarla yapılmış, yarı ahşap yarı kagir o kadar. Betonarmelerin 100, 120 sene ömrü var. Bunu aştıktan sonra zorla tutamıyorsunuz zaten onları. Tutmaya kalksan bile sen içindeyken "pat" diye gidiyor, yani ömrünü doldurmuş oluyor. O zaman ne yapacaksın? Hazırlıklı değilsen, yenisini de kuramayacağından hiç evsiz barksız kalırsın. Yani inkara kadar gidecek, anlatmak istediğim.

Allah kolaylıklar versin. Bu dünyadan ayrılmadan evvel buradaki hesabını kitabını bitirenlerden, ahirete bir şey bırakmayanlardan eylesin. Ahirete kalırsa hesap-kitap davamız biraz zor olur...

Mehmetçim, madem kasedi koydun sorayım sana, sende tuz ruhu mu var, maden ruhu mu var? Peki, tuz ruhu ile maden ruhu arasında ne fark var? O da onun suretlerinden bir tanesi ama madeni ruh, madenden kaynaklanan bir özellik var içerisinde.

Herbirerlerimizde, bütün âlemlerdeki varlıklarda, sadece bizde değil... Bütün âlemin varlıklarında bir ruh var ki bu ana hareket kaynağı olan maden ismini verdiğimiz, cemad (cemadat) ismini verdiğimiz, cemadatı toplu halde ayakta tutan ona hayat veren bir ruh var. Bütün bu âlemi sarmış bu. Fezaya baktığımızda, feza dokusunu oluşturan ruh da bu. Cemad ruhu, maden ruhu, ana kaynak ruh.

Bunun bir üstündeki ruh, üstündeki ruh derken cemad ruhundan ayrı katmanda bir ruh değil, yine onun bünyesinde ama mertebesi itibarı ile, nebâtî ruh var. Şimdi bu mâdenî ruhtan nebâtî ruhtada var. Yani bu nebâtî ruha intikal etti de mâdenî ruh kendisinden gitti sadece nebâtî ruhla kıyam etti değil. Ama mâdenî ruhta nebâtî ruhun faaliyeti yok. Mâdenî ruhta da bütün ruhlar mevcud ama faaliyette değil.

Nebâtî olarak mâdenî ruh faaliyete geçtiğinde ne farkediyor? Şâkulî, yukarıya doğru çıkıyor ve mamul madde ortaya getiriyor. Buğday diyor, pırasa, elma, armut diyoruz. Hemen kullanmaya, yenmeye hazır bir hale gelmiş oluyor. Madenlerin böyle bir şeyi, hemen kullanılır hali, yok, birçok işlemden geçtikten sonra oluşuyor.

Bu nebâtî ruhta nebâtî ruhun o mertebede önceliği olmakla birlikte mâdenî ruh da mevcud içinde. Ama daha çok nebâtî ruh olarak faaliyetini göstermekte. Ama bu bundan ayrı, bu da bundan ayrı değil. Ama mertebeleri itibari ile faaliyet sahaları ayrı...

Mesela çocuk doğdu. 5 yaşında bir çocuk. 25 yaşında bir çocuk, 45 yaşında aynı çocuk. İşte o 5 yaşındaki çocuğun içinde 25 yaşındaki de mevcud, 45 yaşındaki de mevcud, iki büklüm sakallı da mevcud. Ayrıca o sakallı da 5 yaşındaki çocukta mevcud. Yani büyüdü de çocukluk ondan ayrıldı değil. Şekil değiştirdi, o mertebe daha çok açığa zuhûra çıktı.

Şimdi biz 1. kattan bindik, çıkmaya başladık merdivenlerden. 2. kata geldik. Biz 2. katı yaşıyoruz. 2. katta hayatımız var ama 1. kat mevcud yine, göremesek de mevcud, göremesek de hayalimizde mevcud değil mi çocukluğumuz? Bizde yaşıyor. İleriyi düşünüyor muyuz, yaşlı olacağız diye? Tabi kader hangi yaşta keser, o ayrı... Ama hepimiz bir ilersini düşünüyoruz, istiyoruz da.

Mâdenî ruh genel, daha özel nebâtî ruh, bundan daha özel... Ruh gelişmiyor, yanlış anlamayalım, gelişmesi değil. O kemâlatını orada zuhûra çıkartıyor. Ruhun gelişmesine ihtiyaç yok, o zaten bütün âlemin varlığı kendinde mevcud. Neyi kim geliştirecek? Gelişmişliği kendinde, bizâtihi, özünde. Ama mertebe olarak zuhûrlarında bir kemâl, bir kemâl, bir kemâl, daha kemâliyle zuhûr etmekte. Dışarıdan alarak değil bu zuhûru, kemâli... Kendi özünden vererek. Bir babanın, bir evladın yaşlılığı... Dışarıdan mı geliyor ona yaşlılık? Özündeki oluşum orada zuhûra çıkıyor.

İşte bu ruh-u hayvanî, hayvan-ı nâtık, dediğimiz... Burada hayvanlarla müşterekiz. Onun için hayvanlar

insandan bu mertebede aşağıda bir varlık değil. Neden değil? Çünkü o da aynen o insan gibi geziyor, dolaşıyor, yiyor, içiyor, neslini üretiyor, müstakil olarak hareket edebiliyor. Bizim ilk dedelerimizin su kenarlarında avlanma ile toplamayla yaşadıkları devrin aynı devri, yani aynı yaşamdayız.

İnsanların hayvanlardan biraz ileriye gitmesi Cenâb-ı Hakk'ın onlara hayvan-ı nâtık dediğimiz şeyin üstünde ekstradan bir kabiliyet vermesi. Buna nefs-i nâtıka/konuşan nefs, diyoruz .

Hayvan-ı nâtık/konuşan hayvan, hayvanlarla müşterek olduğumuz yaşantımız. Bu gelişmemiş bir lisan çağı düşünelim, hayvanlar kadar hislerle duygularla, hayvan-ı nâtıka, yani o mertebenin nutku, ama bir de Cenâb-ı Hakk orada bize nefis verdiğinden, hayvanların üstünde olan bir nefis verdiğinden, nefsimizin kelâm etmesi ile, lisanımızın daha gelişmiş olması nefsi nâtıka mertebesine bizi çıkartmış oluyor. İşte bizim hayvanlardan ilk üstün tarafımız o. Ama bu ilâhi fikri bir üstünlük değil.

Bakın şimdi burası mühim. Gerçi hayvanlara karşı yine bir üstünlüğümüz var. Evimizin yolunu biliyoruz, elektrik nasıl yapıyor biliyoruz, su nereden, nasıl gelir... Bazı teknik işleri biliyoruz. Ama bu mertebede daha bizde henüz bireylik şuuru ilâhi olarak meydana gelmiş değil. Nefs-i nâtıka şuuru ile yaşıyoruz. Hayalî yaşıyoruz. Yani uykuda, vehimde yaşıyoruz. Ama burada ibadet ehliyiz, namaz kılıyoruz, oruç tutuyoruz, onlar buradan bizi kurtarmış olamıyor. Yani nefs-i nâtıka mertebesini yaşamış oluyoruz, yani nefsî bir hayatı yaşamış oluyoruz.

İşte burada olduğumuz zaman maden, nebat, hayvan, nefs, bütün bunların özellikleri yine bizde mevcud. Bunları

bir tarafa atmış değiliz. Bunlarla birlikte bir terkibiz. Bakın, malzememiz arttıkça, değerimiz, kabiliyetimiz artmış oluyor. İşte bu mertebeden sonra, yani şeriat mertebesinde yaşanan bir hayat diyelim biz buna, nefs-i nâtıka ile... Bu mertebenin üstünde, eğer kabiliyetleri varsa, o kişilerde **"ve nefahtü fihi min ruhi"** hakikati devreye giriyor. Bakın hayvan-ı nâtıkadan iki mertebe yukarıda oldu.

İşte Cenâb-ı Hakk'ın **"ve nefahtü fihi min ruhi"** hükmüne nefs-i nâtıkayı aşmış olan kimseler muhatap olabiliyor. Ama bu diğerlerinde yok mu? Hepsinde var. Fakat hangi mahalde bu zuhûra çıkmışsa, o âyetin hakikati onlarda yaşanıyor. Alttakilerin bilincinde değil, aklî ve fikrî faaliyete geçmemiştir.

İşte **"ve nefahtü"**nün faaliyete geçmediği gruplar nefs-i nâtıkanın hükmüyle yaşayan gruplar. Bunun ismi tarikat olsun, şu veya bu, ne olursa olsun. İrfaniyet grubunun oluşması için veya kişide irfaniyet hakikatlerinin oluşması için kendinde mevcud **"ve nefahtü"**yü faaliyete geçirmesi lazım. İşte bu Âdem'liğin başlangıcı. Akşamki mevzu buradan başlıyor daha ancak. Bunun altındakilerin hepsi hayalî geçiştir. Ama kötü mü? Ayrı konu. Bizim işimiz iyilik-kötülük meselesi değil. Yapsın bir şeyler Rabbı'nı zikretsin de ne şekilde yaparsa yapsın. Onun kalitesi, kabiliyeti, ulaşabildiği, gücünün yettiği yer hükmünde..

(Dinleyicilerden biri: Belki de a'yan-ı sâbitesi...)

Şimdi a'yan-ı sâbitesi tamamen dersek biraz dengeyi kaçırıyoruz. Kula bir görev vermiyoruz, hepsi Hakk'a. Herşeyi Hakk yapmış olduğunu zannediyoruz. Halbuki Cenâb-ı Hakk bize bir terkip vermiş, şunu şunu yap diye dışarıdan da programını vermiş. Durup dururken bu a'yan-ı sâbite ortaya çıkmıyor. Yani a'yan-ı sâbite herbirerlerimiz de

var ama üzerine bir sürü bir sürü şeyler gelmiş, altta takılı kalmış, çıkaramıyoruz. O suç bizim.

Ama kaderin payı yok mu? Var. Çıkarma kabiliyeti var da çevrede işte ulaşamıyor veya işinin çokluğundan, şu veya bu, arayıp soramıyor, uzak geliyor. Ama bu da mazeret değil çünkü, "ben size bütün imkânları verdim," diyor. Dünya için nasıl çalışıyorsunuz, gerektiğinde her şeyi yapıyorsunuz, ahiret içinde aynı çabayı göstermeniz lazım. Ama dünyanın belirli bir süresinde dünyaya ağırlık verirsen başka, ama sonra onu misliyle daha sonraki senelerde ahirete ağırlığını vermek niyetiyle... "İlkten bir sağlam yere oturayım, ondan sonra daha kuvvetli yaparım," diye bir miktar geriye çekmek var, bir de, "iyice dünyaya çalışayım da ihtiyarlayınca namaz kılarız, Hacca gideriz," şekliyle deme yönüyle yapılması var.

Anlayabildik mi irfaniyetin başlangıcını? Kaç tane ruh oldu bakın bizde? *Mâdenî ruh* var, *nebâtî ruh* var, *hayvan-ı nâtık* yani hayvanlarla iştirakte olduğumuz ruh var yani yapı, kalite, karakter var, *nefs-i nâtıka* var hayvanların bir üstünde sosyal yaşamı düzenleyen, ibadet eden isyan eden, bir de ***"ve nefahtü fihi min ruhi"*** var. İşte bu hazarat-ı hamse oldu.

"Ve nefahtü fihi min ruhi" Allah'ın zâti ruhundan, şimdi oraya da biraz daha geleceğiz. Bu hangi ruh? Hangi mertebeye, hangi hakikate bağlanıyor? Bu ruha ulaşmadıkça, bu ruhla irtibat kurmadıkça... Nasıl kuracağız? Ayrı konu. Bu ruhu devreye sokmadıkça mirac etmemiz mümkün değil, çünkü bu ruh her ne kadar yer ehli olmuş ise de aslı gök ehli olduğundan ancak bu ruh bizi göğe çıkarır. Çünkü bu ruhlar tabiat ruhunu oluşturmakta. Tabiiyi oluşturmakta. Yani dünya yaşantısını oluşturmakta buradaki ruhlar. Ama bu ulvi ruh. Onun için bize diyor Cenâb-ı Hakk,

"ben size benim ruhumdan üfledim." İlahiyatla bu ruh bağlı. **"Ve nefahtü fihi min ruhi"**

İmam-ı Gazali Hz.'lerine gelmişler bir kısımları demişler ki, "Efendim bize biraz ruhtan haber verebilir misiniz?". Yani ruh hakkında soru soruyorlar. O da öyle diyor, "bazı kabiliyetli insanlar..." Bakın, ifadeye bakın. "Bazı kabiliyetli gençler..." Bir başkası gelse ilgilenmeyecek fazla, çünkü o ruhu anlatmak için alttaki ruhları evvela anlatması lazım gelecek bu da tabi teferruat, ilim adamı olduğu için onlar nedenlerini, niçinlerini, bölümlerini bir sürü uzun bir şeyler olacak, zaman vermesi gerekecek.

"Bazı kabiliyetli gençler geldiler. Kendilerinde kabiliyet gördüğümden, onlara ruhun hakikatini anlatmaya başladım," diyor. Ve bir başkası da onunla çekişmeye başlıyor, ruh hakkında. O çocuklar alabildikleri kadar alıyorlar, gidiyorlar. Bir başkası da ruh hakkında onunla sürtüşmeye başlıyor. Cevabında diyor ki, "Ey münazaa eden kişi! (Ey beni haksız çıkarmaya çalışan, söylediğim sözleri yanlış çıkarmaya çalışan kişi!) **Ve nefahtü** sözü kinayedir. Ruh Allah'ın gayrı mıdır ki?" Bir başka izahını yapıyor. Cenâb-ı Hakk buyurdu ki, "***Ve nefahtü fihi min ruhi,***" (Ben onun içerisine ruhumdan verdim). "Ben ona ruhumdan verdim dediyse o ruh Rabbı'nın gayrısı mıdır?" diye bir mertebe daha açıyor bunu. Böyle ona cevap veriyor. Onun da ne dediği kitapta yazmıyor, o kadarı yazıyor. Bize zaten orası lazımdır.

Buraya kadar gelen dört mertebe ruh tabiat ruhu. Bizi tabiata çeken. Bu bizim ana tarafımız. İşte bu ruh baba tarafımız. Akl-ı küll'e çeken. Kim ki bunu faaliyete geçirdi, onlar Hakk ehli oldu. Kim ki bunları faaliyete geçirdi, bunlarla yaşadı, onlar halk ehli oldu. Bunların Hakk ehli olması mümkün değildir. Lisanen Hakk ehli. Tabi "Allahım!"

diyor "Ya Rabbim!" diyor, bu az bir şey değildir. Ama lisanen Hakk ehli fiilen halk ehli. İşte cehennem ehli de bunlardan çıkıyor. Sevap-günah hükmü ile nefs-i nâtıka kendini kurtarıyor. Eğer günahları daha ağırsa, burası cehennem kutrundan daha kurtulamama. Ama buraya ulaşan kimse artık bilsin ki cehennem, tabiatından uzaklaşmıştır. Mirac yolcusudur.

İş bitti mi? Bitmedi daha. Çünkü daha yeni başlıyoruz. Paçayı buralarda sıyırmak için uğraştık. Şimdi paçamız serbest kaldı, artık uçağa binebiliriz, yükselebiliriz, bizi aşağı çekebilecek ne duygu kalmıştır, ne çengel kalmıştır. Hani diyor ya sırat köprüsünü geçerken orada çengeller vardır takılırlar ayağına oradan çekerler. İşte o kişi için bu çengeller daha dünyadayken bitmiş oluyor. Sırat köprüsü diye bir şey kalmıyor onun için. Çünkü sırat köprüsü dünya üstünde olan bir şey. O gök ehli olduğundan artık o mahşer, mizan ilgilendirmiyor bile o kimseleri. Çünkü onlar yer ehlinin mücazat veya mükafat işlerinden kurtulmuşlardır.

Âdemiyet mertebesinden kendi mertebeleri içerisinde bu ruhla yükselmek mümkündür. İdrisiyet, İbrahimiyet, Museviyet'e kadar bu ruh bizi çıkartıyor. Yani bu füze diyelim, İseviyet'e kadar bizi çıkartıyor, daha yukarıya gücü yok onun da. Peki orada ne ile karşılaşıyoruz? **"Ve eyyednahü biruhil kûdûs"** devreye giriyor. İseviyet mertebesinin bizlere olan rahmeti de işte budur. Açık olarak söylemiyor mu? "Biz onu ruhül kudsi ile destekledik." Eğer **"ve nefahtü"** deki salt ruh kafi gelseydi Allah'a kadar ulaşmaya, **"eyyednahü biruhil kûdûs"**e ihtiyaç olmazdı. "Ruhül kudüs ile güçlendirdik, destekledik, mertebe-i İseviyet'i," diyor. İşte onunla güçlendirdiğinde, Ayn-Sin, gören insan artık müşahede ehli... Mukaddes insan

hükmüne giriyor. Ruh-u kudsi onun kudsiyetini meydana getiriyor.

Peki bitti mi? Bitmedi. Orada ne oldu? Ruhül kudüs, ruhül a'zam'a intikal ettiriyor onu. İşte bu da Hakikat-i Muhammediye ruhu, ruh-u a'zam, diğer ismiyle ruh-u külli, yani bütün ruhların ana kaynağı, bütün ruhların kendisinde mevcud olduğu ilâhi ruh. Ruh-u a'zam'ın, ruh-u külli'nin âleme doğru yayılmaya başlaması ruhül kudüs. İşte nefes-i rahmâni dediğimiz şey bu ruhül kudüs'ün bütün âleme yayılması ve bütün âlemi kendinde sonraki kendinde olan bu mertebelerle, her bir mertebe nerede kullanılacaksa o ağırlığını orada, o makamda zuhûra getirmesi.

Diğer şekliyle... En alt dediğimiz mâdenî ruhta bütün bunlar mevcud. Ruhi külli dediğimiz genel ruhta da bunların hepsi mevcud. Yani nereden bakarsak hepsinde mevcud. Yalnız mertebeleri itibari ile, zuhûra çıktıkları yere göre isim almaktalar. Faaliyet sahasına göre faaliyet almaktalar.

İşte bizim yolumuz, yani Muhammedi-ül meşrep olan yol, ruh-i külliden yola çıkıyor bizim a'yan-ı sâbitelerimiz, oradan faaliyete başlıyor. Ve bütün bu mertebeleri en alt dediğimiz mertebeye kadar yani tecelli sonu mertebeye kadar inmiş oluyoruz. Burası **esfeli safilin** dedikleri, altların aşağısı, en aşağıların aşağısı, ama aslında bu mertebe yani dünya mertebesi mertebelerin aynı zamanda en üstünü. En üstünü de içinde mevcud, an altı da içinde mevcud. Yalnız zuhûrda olan ağırlıklı zuhûrda olan en alt mertebesi olduğundan biz ona en alt mertebe diyoruz. Ama en üst mertebe de burada mevcud. Ayrılmış değil birbirinden.

Buradaki en üst mertebedeki kıymet ve değerler burada mevcud olduğundan bunları faaliyete geçire geçire geçire

geçire aslımıza ulaşmamız mümkün oluyor. İşte sıla-i rahim dedikleri de budur.

Peki azıcık geriye gelelim. **"Ve nefahtü fihi min ruhi"**nin ismi ne? O hangi ruh? "***Ruhül kuds'ün mahlûk olarak zuhûr etmesidi***r". Sıfat mertebesinden aslı Allah'ın zâtından olmakla birlikte üflendiği yerde mahlûk haline dönüşmesidir. Ama uluhiyetinden de ayrılmamış olması. İşte bizde daha Âdemiyet mertebesi başlangıcında öyle bir ruh sahibiyiz ki Cenâb-ı Hakk'ın zâtının zuhûr mahali, işte bu şekilde. Yani bize üflenen ruhun kaynağı ilâh, uluhiyet, ruhül kudüs, kudsi ruh. Ama zuhûrda aldığı isim sadece ruh, salt bir ruh. Ama ilâhi kaynaklı ruh, tabiat kaynaklı ruh değil.

Böylece kendimizi mertebelere ayırdıktan sonra, gelelim bir de genel olarak... İnsanın yapısı dört ana unsur, yani dört ana katmandan. Ayrı ayrı katmanlar değil bunlar, birbirinin içerisinde ama faaliyet sahaları ayrılmış oluyor. Bizde evvela bir akıl var. Aklı küll'den gelen akıl var. İşte bu akıl bu ruhların aklıyla bizde oluşuyor. Ruh-i külli dediğimiz yerde akl-ı külli de mevcud. Ruhül kudsi dediğimiz yerde akl-ı kudüs, yani mukaddes akıl da mevcud. Ve nefahtü'de Âdemiyet mertebesini idrak edecek akıl mevcud. Zaten o mertebenin aynı zamanda aklı olmasa o hayat orada faaliyete geçmez. İdrakli yaşanarak faaliyete geçmez.

Evvela akıl var bizde. Bütün mertebeleri ihata eden bir akıl. Hayvanlık mertebesi, madenlik mertebesi... Ama bir tek akıl. Demin saydık bunları ayrı ayrı... Ve ruh var bizde. İnsani ruh dediğimiz ruh. Ve bir de beden var, yani fizik bedenimiz var. Bir de nefsimiz var. Onu sonraya aldım.

Bizdeki nefs nasıl meydana geliyor? İşte mevcudiyetimizde var olan ruh ile bedenin birleşmesinden iki karakterli bir varlık ortaya geliyor, yarı lâtif, yarı kesif.

İşte bu da bizim nefs dediğimiz yaşam sahamızı meydana getiriyor. Bunun annesi toprak, yani tabiat, ruh-u madenî, ruh-u nebatî, ruhu hayvani mevcud burada, hayvan-ı nâtıka tarafı. Ama bu bedende yine ruh-u külli var, akl-ı külli var. İşte bütün oyun, sahne bu nefs üstündedir. Nefsimiz nedir diye düşünürsek, her birerlerimiz gözlerimizi kapatıp düşünelim... Bizdeki tatlar, alış-verişler, yemeler, içmeler, yatmalar, uyumalar, her türlü tadış, her türlü duygu bu nefisle faaliyete geçmektedir. İşte hangimiz beden yönüyle zevk almaya çalışıyorsak herhangi bir şeyden, bu bizi nefsaniyete götürmekte. Yani beşerî nefse, tabiatımıza, yani ana tarafına çekmektedir. Bedenî aldığımız zevklerin hepsi bizi aşağıya çekmekte. Ruhanî aldığımız hazların hepsi babaya doğru çekmekte. Ama bu ruhanî diye aldığımız hazlar bazen nefsanî gelir biz bunun farkında olmayız, ayıramayız. Orası biraz daha başka mesele. Hayal ve vehme dayanır o da insanı dünyaya çeker.

Biz beden olarak dört asıldayız. Demin saydıklarımız akıl (toplu olarak), ruh (her mertebesiyle birlikte mevcud), toprak (ceset dört unsurdan meydana geliyor, anasır-ı erba)... Ruh buna hareket veriyor. Bunun hareketiyle, toprağın da maddesiyle birleştiğinde yani, muharrik malzeme birleştiğinde bir başka oluşum ortaya geliyor. Oradan da nefs meydana geliyor. Karakteri ikisine de uygun. Bir kısmı nefsi toprak olarak anne tarafına çekmekte, tabiat dediğimiz bu işte... "Efendim, benim tabiatım bu, falan şeyi çok seviyorum," diyor. E neden? Toprakta var çünkü. Yani senin toprağında var. Toprak da sende var. Orada olması dolayısıyla o tatları oradan alıyor ve ondan ayrılmak istemiyor. İşte o da onun cehennemini oluşturuyor gelecekte. Ama işte bir de ilâhiler okunuyor hoşuna gidiyor, dini sohbetler hoşuna gidiyor. Neden? Bu da ruhtan gelen bir oluşumla hayatını sürdürüyor.

İşte kim ki anneye doğru, tabiatına doğru, toprağa doğru meylederek hayat yaşarsa bu dünyada büyük bir olasılıkla cehennem ehli olur, cehennem zindanında kalmış olur. Tabiat zindanı diyorlar buna. Bunu aşamıyor bir türlü, bu duvarların içinde kalıyor. Ama bunu aşar, duvarları aşar da hürriyetine yani babasına doğru urûc etmeye başlarsa o da gök ehli olmuş olur.

Şimdi bir insan, demin oralarda kalmıştı zaten... Bir insan ölüm döşeğinde yattı, doktor bey geldi, “bu kişi öldü,” dedi. Şimdi hazır da doktor kardeşimiz burada. Ölüm ne ile ifade ediliyor. Hangi netice ile veya hangi oluşumla ölüm hükmünü verebiliyorsunuz? Şahsi bir düşünce değil tabi bu. Genel kabul gören, tasdik edilmiş olan, ve tatbikatında da hiçbir hata unsuru olmayan (ya da tatbik eden hatalı sayılmayan)... Kalbin ve solunumun durması kişinin ölmesi hükmü olarak kabul ediliyor ilimce. Ama bu mutlak ölüm değildir. Ama öldü dedikleri zaman rapor veriliyor, gömülüyor, çünkü öyle yaşamasında bireyin ne çevresine ne kendisine fayda var.

Şimdi bu çıkan netice, daha evvelkiler zaten Rabbına ulaşmış vaziyette... Ruhül kudüs’le irtibatlı, **“ve nefahtü fihi min ruhi”** gerçeği ile irtibatlı... Onlar kendi mertebelerine o ölüm anında gidiyorlar. Kalan nefs-i nâtıka ruhu. Veya hayvan-ı nâtıka ruhu. Çünkü şuur durmaya başladığı zaman, idrak durmaya başladığı zaman, zaten onlar gitmiş oluyorlar. Onlar beklemiyorlar, bedenin iflas etmesini. Çünkü artık o bedeni kullandı, o bedene ihtiyacı yoktur.

Motoru bozulmuş, kaportası çürümüş bir arabanın içinde şöför durmaz, vaktiyle çıkar gider oradan. Kaportaya ne olursa olur, çekerler, atarlar, yırtarlar, keserler, pres yaparlar, eritirler, başka bir şey yaparlar. Yol kenarına

bırakıyorlar. Şöför girip onun içerisine “vah vah vah arabam ben seninle epey yol gezdim niye beni bıraktın böyle arkadaşlık olur mu, yazık değil mi?” demesi onun için mantıklı bir şey olmaz. Ama tabi herşeyin bir istisnası vardır. Mesela insan bir arabası vardır, çok sever onu, sattığı zaman üzülür, gördüğü zaman “aa bu benim arabamdı,” der ayrılamaz kolay kolay. Eskise bile vefa gösterecek ya alır bahçesinin bir yerine koyar ya onu kümes yapar bir şey yapar, ayrılamaz. Tabi latife yapıyoruz.

Orada yattığı zaman o kişide daha henüz iki tane ruh daha faaliyette. Bunun bir tanesi ruh-u nebâtî, bir tanesi de ruh-u cemâdî yani madeni ruh. Ölüm anında çıkan nefs-i nâtıka. Nefs ismini alan ruh. İşte bedenle ilişkisini kesemeyen bu nefs. Eğer bu dünyadayken bunu terkedebilmişse bu nefs hür bir nefs dünyadayken bedenini terk edememişse bunu kendi zannetmişse, ben buyum zannetmişse, bedenden çıkar üstünde durur, onu çevresi görmez. Hani diyorlar ya, “ölü duyar mı?”. İşte bu şekilde duyuyor. Çünkü nefs-i nâtıka, nefsânî şuur orada mevcud. Tanıyor etrafta koşuşanları, şunları bunları. Ama makina ile irtibatı kestiğinden, kendindeki cereyan makinayı çalıştıramadığından, biz onu duyamıyoruz. Çünkü bizim sistemimiz makinaya göre ayarlanmış. Ama biz de belki o ruhun haline geldiğimizde iki ruh olarak birbirimizle anlaşabileceğiz. Çünkü sistem onda ayrı. Tabi o ayrı konu.

O nefs 60 sene birlikte yaşadığı bu kaportadan kolay kolay, kısa süre içerisinde ayrılamıyor. Onu aldılar koydular kabre, defin hükmü oldu... Hani diyorlar ya, belirli gecelerde dua ediliyor ölü için. Hangi gecelerde? Evvela yedisinde, sonra kırkında, sonra elli ikisinde dua yapılıyor. Niye bunlar tespit edilmiş böyle? 7 + 40 + 52 = 99. Görüldüğü gibi

eskiler bunları tesadüfî olarak yapmamışlar, belli bir bilince dayanarak yapmışlar.

Mevtayı koyduk. 7. gecesi, 7 sıfat-ı subutiye tamamen artık oradan çıkıyor. Hayatı, ilmi, iradesi, kudreti, kelâmı, semi, basar oradan tamamen kalıntılarını çekiyor. Ölüm anında onların anaları gidiyor bir sefer, ama uzun sene bu vasıflarıyla yaşadığı için o, kabirde 7 gün daha uzantıları devam ediyor bedende, onlar daha sonra nefsine geçiyor, çıkıyor yani.

40. günün gecesi ruh-u nebâti o bedeni terk ediyor. Bakın mâdenî ruh ile nebâtî ruh onun içinde mevcud daha. 40. gün nebâtî mertebesi, nebat ruhu çekiyor kendi âlemine alıyor.

52. gecesi de mâdenî ruh, cemâdî ruh tamamen çıkıyor, ondan sonra da ufalanmaya, dökülmeye başlıyor.

Niye bu sayılar? Topladığımız zaman da 99 esmâ-i ilâhiye tamamen ondan çıkmış oluyor. Artık o kişinin kimliği diye bir şey ortada kalmamış oluyor. Ama o kişinin kimliği kalmamış oluyor, onun malzemesi yine mevcud. Ama ruh yapısı olmadığından dağınık şekilde mevcud, dağınık olduğu için de artık o kişinin kimliğini ifade etmiyor. Mevcud aynen orada ama artık o kişinin kimliği çözümlenmeye girdiğinden o kimliğinden çıkmış oluyor.

(Dinleyicilerden biri: Kabre girdikten sonra nefs de kayboluyor değil mi?)

Yok, kaybolmuyor, şimdi oraya gelelim... Şimdi, kabre girdi cesed. O nefs eğer günahkar bir nefs ise... Şimdi üç türlü nefsin kabre girmesi var. İrfan ehlinin zaten ruhları gitti. Ruh kabre girmez. Ruh kabre girdi derler ya, kabre

giren ruh değil, nefs giriyor kabre. Ruhu kabir tutabilir mi? Mümkün mü? Değil. Ruh aslına gidiyor. Ama şöyle diyelim. Ruhunu nefs yapanlar, yani o ruhu nefs hükmünde kullananların nefsi ruhuyla birlikte orada. O nefs ruha intikal ettiğinden, yani ruh nefse intikal ettiğinde nefs ismiyle o zindanda kalıyor. İşte azabı öyle çekiyor ruh. Ve biz bundan sorumluyuz. Yani ruhumuzu, babaya ulaştırmak görevi bize verildiği halde ana tarafına, yani tabiat tarafına, ona yıktığımızdan o ruhumuz bizden hesap soracak ayrıca. Tabi bu da işin başka tarafı... Biz şimdi ruhu gidenleri düşünelim. Gerçi hepsi aynı neticede.

Günahkar. Din dışı olanları hiç düşünmüyoruz. Müslüman günahkar. Müslüman cennet, sevap ehli. Müslüman arif. Üç türlü kabir var diyelim, yani kabirde yatan sırası var.

Müslüman olup da günahkar olanın ruhu kendini o beden olarak kabul ettiğinden o bedenin üstünden dışarı çıkamıyor, sevdiğinden ayrılamıyor, çok büyük ızdırap çekiyor. Ve onun üstünde durmakta... Kendini var olarak kabul etmekte, halen yaşamını sürdürdüğünü zannetmekte, kabullenemiyor bir türlü ondan ayrıldığını. Kullanamıyor da... Kullanmak istiyor eskisi gibi. Alıştı ya elini kolunu sallamaya. Kullanamıyor da, onun aldığı ızdırap orada çok büyük bir ızdırap oluyor.

Azap görmese bile o arabayı kullanamadığından, daha evvel kullanarak alıştırdığından, koşturdu, ettirdi, oraya gitti, buraya gitti, onu hür olarak kullanmaya alıştığından orada mekaniklerini faaliyete geçiremediğinden büyük bir ızdırap içerisinde, oradan çıkamıyor dışarıya. Ve işin daha acaibi o bedene musallat böcekleri yılanlar, çiyanlar... Hani diyorlar ya kabir azabı çekecek... O bedeni yerken, o bedenden kendini kurtaramadığından, kendini daha halen beden kabul ettiğinden, kendisine bir şey sirayet

etmemesine rağmen, bedenin acımasıyla kendi acıyı duyuyor. Şartlanmalı olarak duyuyor bunu, çünkü kendini daha hala beden kabul ediyor, çıkamıyor oradan. İşte nefsiyle hayatı sürdürenlerin kabir içerisindeki hali böyle.

Ama bir insan da var, sevapları fazla, günahları az. Yani mümin olarak gelmiş hayatını sürdürmüş. Efendimiz ne diyor onlar için? Ya cehennem çukurlarından bir çukur olur, ki bu günahkarların hali, ya cennet bahçelerinden bir bahçe olur. Oradan da ayrıca kendisine bir pencere açılır, "senin gideceğin yer burasıdır," diye. Kendileri orada beklerler yaşarlar, diyor. Onda da aynı şey. Yine onun nefsi de orada. Ama nurani şeyler ürettiğinden azap görmez. O bedeni yeseler de... Çünkü o güzelliğe daldığından o bedeni unutur orada, ilgisini keser. Çünkü bahçe genişlemiştir, 70 arşın eninde ve boyunda... Ve oraya görevliler haşeratı da sokmazlar ayrıca. Öyle bir sorunu yok onun.

9-10- SOHBET ARASI SOHBET

Ruh ve nefs (devamı)

... Neden? Çünkü gördüğü yer daha değerli bir yer. "Ya Rabbi! Neler bana lütfetmişsin," diye, üstünde daha büyük bir güzellik olduğundan, terkettiği güzellik ona zarar vermiyor.

Diyelim ki bir Anadol arabadan indi,, lüks Mercedes'e bindi. Artık Anadol'u düşünür mü? Anadol'un çarpması ona zarar verir mi, onu üzer mi? Üzmez. İşte bu şekliyle.

Bir üçüncüsü, irfan ehlinin kabirdeki hali ise bunlardan da başka. İrfan ehli dünyadayken hürriyetini eline

aldığından, gerek nefsânî, gerek ruhânî, gerek ilâhî, gerek aklî... Onun nefsi dilerse o kabre geliyor onu ziyaret ediyor, duruyor orada, dilerse istediği yere gidiyor. İşte hani "o velinin ruhuyla görüştüm," diyorlar ya, bunlar hürlerin nefsi... Kendileri dünyadayken hürriyetlerine kavuştuklarından, yani bu beden tabiatlarından kurtulup, **ve nefahtü** ile başlayan gökyüzü yolculuklarında gök ehli olduklarından, zaten kabrin onları tutması mümkün değildir. Bunlar diledikleri zaman geliyorlar, diledikleri zaman gidiyorlar. Tabi geldiklerinde yine cennet bahçelerinden bir bahçe kabirleri. Ama orası dahi onlara mâni değil.

İşte ehlullah kabirlerini ziyaret etmek bu bakımdan faydalı. Onların ruhânîyetlerinden, nûrânîyetlerinden yardım almak için, istifade etmek için... Ve de o kabirin ziyaret edilmesi o kişinin vücud-u mübâreki, ilâhî ruhla uzun süre temas etmiş vücudunun, ruhun kudisyetiyle mukaddes olduğundan, onun da son görüldüğü yer o kabir mahalli olduğundan, merkez hükmüne girdiğinden, o son görüldüğü yere hürmeten orayı ziyaret etmiş oluyoruz.

(Dinleyicilerden biri: .... ruhu gelir diyorlar? Gelen hangi ruh?)

Nefis orada, ruhu değil. Orada kalan nefs... Ama hepsi onları duyuyorlar orada.

Bedir Savaşı'nda hani müşrikler öldüğü zaman Efendimiz'e soruyorlar, ne yapalım bunları, ya Resulullah? "Kuyunun birine atın da yol ortasında kalmasın," diyor. Onlar da kafa üstü, ayak üstü kuyuya atıyorlar. Efendimiz gidiyor kuyunun önüne, "Ya falan falan kişi! Hakk'ın size vadettiğini gördünüz mü, buldunuz mu?" diyor. Yani onlara vaadi vardı ya Cenabı Hakk'ın. İman ederseniz şöyle olur, etmezseniz neticeniz cehennem olur. "Allah'ın vaadini

gördünüz mü," diyor. "Ben Rabbimin vaadini gördüm, siz de gördünüz mü," diyor. Yani "müminler galip gelecektir," dediği Cenabı Hakk'ın, Efendimiz'e verdiği vaadini ben gördüm, "sizlere vaidini, azap hükmünü, siz de gördünüz mü," diyor ve çekiliyor oradan. Sahabe-i Kiram, "Ya Resulullah!" diyor. "Bunlar öldüler, duyarlar mı?" "Evet sizin gibi onlar da duyarlar ama cevap verme imkanları yoktur."

İşte o kabre giden duyar, hareketleri duyar, daha kabre girmeden, tabuta bile girmeden onun üstünde o artık, başka bir yerde değil. Bütün çevrede ne olursa o hareketleri, telaşları, şunları bunları hepsini farkeder ama mekanik olmadığı için yansıtamaz onları.

Geçen akşam söylediğimiz gibi... Hani, tam ölüm yatağında kelime-i tevhid'i söyleyecek, vuruyor ağzına, susturuyor. Ev halkı da diyorlar, "ya biz seni getirdik, kelime-i tevhid'i söyletesin diye, tam söyleyecekti sen de vurdun ağzına susturdun." Boğacaklar adamı, neredeyse bir cenaze daha çıkacak oradan, ev halkının kızmasından... "Durun, durun ya, bir dinleyin bakalım," diyor, "niye yaptım ben bu işi?" "E niye yaptın?" "Olur mu? Öyle yağma var mı? Biz bir ömür boyu kelime-i tevhid'i çeke çeke imanımız gevredi sabahtan akşama. La ilahe ilallah. La ilahe ilallah. Senin adamın bir defa kelime-i tevhid diyecek ölürken, bizimle beraber gidecek. Var mı öyle yağma?"

***

Dünyaya gelen kişi iki şeyden hâli değil. "Ya ruhunu toprak etti gitti, ya tabiatını ruh etti gitti." O bizim artık dengelememize, çalışmamıza, şartlanmamıza bağlı. İşte ruhu biz hakkıyla çalıştıramazsak bizde mevcud olan bu ruhu biz hayvânî ruh hükmüne indirmiş oluyoruz. Ve işin acaibi bundan da mesul oluyoruz. Ruh bizden bu hakkını

talep edecek, çünkü onun kudsiyet mertebesi vardı, asaleti vardı yani... **Ve nefahtü**'sü vardı. Bunlar faaliyete geçmediğinden, kendi bedeninde bunları idrak edemediğinden ruhu düşürdü.

Niye düşürdü? Ruh enerji. Ruhun kendine göre akıldaki gibi bir aklı yok. Hayat verici. Şimdi şu cereyan burada yanıyor. Bunun bir aklı var mı kendine göre? Ama hayat veriyor. Ve değişik mertebelerde hayat veriyor. Tabi bu ışığa benzetmek onu karşılamıyor. Anlayabilmemiz için çok basit maddi manada bir misal. Maddi manada misal de maneviyatı karşılamıyor, şekli yok çünkü. Neyse, kafamız karışmasın fazla... Yine öyle diyelim. Çünkü o ruh münezzeh bunlardan, tenzih ediliyor bu tür yaşamalardan.

Bizde mevcud olan ruh-u a'zam, ruh-u külli yerine gitti diyelim, günahkar da olsa sevapkar da olsa. Üst boyuttaki ruh üste gitti. Gitti, biz bunu farketmedik bile. Hani diyor ya, "senin İsa'n gelir gider de haberin bile olmaz." Yani ruhül kudüs sana gelir, yani maneviyat getirir, ilâhî hakikatleri getirir, misafir-i gâybî de diyorlar buna... Sende karşılığını bulamazsa o bir sefer gelir, bir daha gelir, gaflette bulursa seni, kapını kapalı bulursa bir daha gelmez.

Şimdi... Ruh-u a'zam, ruh-u külli, ruhül kudüs, ve nefahtü fihi min ruhi, bu madde âlemin üstünde ilâhî mertebede olan ruhlar. Bunların bedenle ilgisi yoktur. Bedenden çıktığı zaman bunlar kendi âlemlerine gidiyorlar. Bu yerde onlara yer yok zaten. Yani gidecek yerleri yok. Kendi mertebelerine iltihak ediyorlar. Burada o bu bedene enerji vermiş oluyor sade. Akıl lazımsa akıl veriyor. İdrak, şuur lazımsa onu veriyor. Aldı aldı, alamadı almadı. O kendi âlemine gidiyor.

Kalan ruhlar dört. Bu ruhlar kalıyor işte. Bu ruhlar da dünyaya dönük faaliyetini sürdürdüklerinden hepsi birden nefs hükmüyle faaliyetlerini sürdürüyorlar. Nefsin egemenliği altında olduğundan, nefs-i emmare hükmünü alıyor.

Akl-ı küll'e çalışırsa hepsi akl-ı külle hizmet etmiş oluyor ve onlara da rahmeti olmuş oluyor. O maden mertebesindeki ruhu süzdürerek, süzgeçten geçirerek onu da aslına ulaştırmış oluyor. İşte insanın aynı zamanda o mertebelere olan rahmeti de budur.

Müşahede

Kendini bilme, tevhid işi, bir başka iştir. Kişiyle hiç ilgisi yok. Din içinde ama formları başka. O şekliyle çekeceğin günde bin bir tane tevhid, irfaniyetle çektiğin bir tevhidin yerini tutmaz. Çünkü sadece lisanen söylemiş olursun. Şimdi senin gözünün önünde bir televizyon olsa, televizyon görsen, kordonlar nereden nereye gidiyor, iç çalışması nasıl görsen, bir defa televizyon demen onun küllisini söylemiş olman, müşahede etmen demektir. Gözünü kapa, televizyon, televizyon, televizyon... 150 milyar defa televizyon desen müşahede ile dediğin bir tek televizyonun yerini tutmaz, değil mi? Kapat gözünü. Tarif etsinler, yaklaşım sağlamak için. Camı var. Dışarıda gördüklerini tarif etseler, böyle arkası var... Ama sen onu görmedikçe, içinde oynayan şeylerin nasıl hareket ettiklerini bilmeyince, içinde hareket edenleri seyretmedikçe... Bir defa şuhudla söylediğin televizyon sözü milyarlarca defa hayaliyle söylediğin televizyon sözünden üstün gelir. Ama öyle söylediğin yanlış mı? Değildir ama İrfaniyet bunun için çok

değerli, diğer şekillere, yerlere, yollara göre. Çok bereketlidir ve gerçek hali ile eşyayı ve hayatı yaşamaktır.

Psikoloji"

Biz İslam diye fıkıh eğitim veriyoruz. İslam'ın ilmî eğitimi verilse müslüman arasında hiçbir akıl hastası olmaz. Neden? Çünkü zaten İslamî eğitim demek ruh eğitimi demek, psikoloji eğitimi demek, ruhânî eğitim demek, yani iç bünyedeki eğitim demektir. Ama biz bunu hakkıyla yapamadığımız için nefsânî, nefs üstünde bunu yaptığımız için hep aşağı çekiyoruz, bir türlü yukarıya, beden kutrunun dışına çıkamıyoruz. Sıkıntı beden kutrunun içinde kalmaktan kaynaklanıyor. Burayı kıramıyoruz, içeride yoğunlaşıyor. Fazla çalışmasından anahtar kontak ediyor beynin bazı yerlerinde devreler kesiliyor, bozuluyor, birleşmiyor, sıkıntı yapıyor. Değişik davranışlar ortaya getiriyor.

Ama genel olarak şimdi hikayesi aklıma geldi, belki konuşulmuştur ama, hazır işte kaset açıkken... Ruhla, akılla ilgili. Ruh ve sinir hastalıkları dediği... Acaba hangi ruh mertebesinin hastalığından bahsediyor? Evvela "**ve nefahtü fihi min ruhi'**de" hastalık olmaz. Ruhül kudüste, külli ruhta hastalık olmaz. O zaman hastalığı bunun altındaki mertebelerinde, yani ruhun aslında değil de nefs ile ilgili ruh mertebelerinde... Bu sizin işiniz tabi, daha iyi tabi... burada mütehassısların yanında konuşacak değiliz ya! İşte olabildiği kadar.

(Dinleyicilerden biri: Siz de mütehassıssınız.)

Yok, ben mütehassıs değilim. Ben ilkokul mezunu bir garip adamım.

İşte süfliyata doğru inildikçe bu hastalıklar beliriyor insanda. Süfliyata doğru inildiğinde ne oluyor? Kimlik dengesi bozulmuş oluyor. Benliğinin sistemi bozulmuş oluyor. O ne kadar aşağı doğru onu çekiyorsa, zaten bir paçayı kaptırdı mı ona... O kadar akli dengesini kaybetmiş oluyor, fıtri, tabii yaşantısını kaybetmiş oluyor. Allah etmesin! Hele bu nefs-i emmarede o haldeyken bunu yakalamış olursa ki genelde bu halde yakalanıyor, nefs-i emmarenin şiddeti nisbetinde aklî dengesi şiddetli kaybolmuş oluyor.

Bazıları zararsız oluyor, sadece kendine oluyor yaptığı zarar. Ama bazıları da saldırgan oluyor. İşte o nefs-i emmarenin yırtıcı hayvanlık bölümü onda faaliyete geçiyor. Ve bunu şuursuzca yapıyor. Bilinçle de değil. İçeriden gelen, belki kendi tabiatı istikametinde yapıyor.

Bunlara ne sebep oluyor? Tabi, birçok faktörler sebep oluyor. Evvela yetişme çevresi, fakirlikler, şunlar bunlar... Her fakir aklı başında olmayacak demek değil. Eğitim faktörü yapıyor bunu. Baskı faktörü daha çok yapıyor. Bir çocuğa küçüklüğünde çok baskı yapılırsa, sıkıştırılırsa, o dengeli bir hayat sürdüremeyip kendini tanıyamadığından, devamlı baskı altında olduğundan, kimliğini bulamadığından, o baskı bir yerlerde patlak yapıyor, beyninde bazı arızalar yapıyor. Bastırılmış duyguların değişik yönlerde ortaya çıkması gibi.

Dışarıda böyle olduğu gibi bazı tarikatlarda da görülüyor bu tür davranışlar. İşte orada da zikir baskısı, şeriat baskısı. Şeriatın böyle bir baskısı yok, ifade etmek için söyledim, şimdi değiştiriyorum. Yanlış kullanılan şeriat baskısı. Şeriat

baskısı diye bir şey olmaz. Şeriat sadece tavsiye eder, "bunu böyle yaparsan güzel olur," diye. Şeriatın âmir hükmü, yani mutlak yapacaksın hükmü yoktur, tavsiyesi vardır sadece, yönlendiriyor.

Ama bir âmir, bir öğretmen o şeriatı kendi malı zannetmiş, bir sopa hükmüne getirmiş: "Şunu yaparsan bak cehenneme girersin ha!" Halbuki öyle değil. Cenâb-ı Hakk'ın insanlara verdiği emir öyle değil. Eğer öyle olsaydı Efendimiz öyle hareket ederdi. Ne diyor? "Zorlaştırmayınız, kolaylaştırınız. Uzaklaştırmayınız, sevdiriniz, yakınlaştırınız," diyor.

Bu hususta ne yapmak lazım gelirse günün şartlarına göre bunu uygulayıp öyle kullanmamız gerekiyor. Bu Allah'ın emrinin dışında, kendi ürettiğimiz, bir hukuk değil ki. Ana kaynakları Hakk'ın istediği istikamette olan, teferruatta uygulama yolları, şekilleri, çareleri...

50 sene evvelki çocuğun sosyal yaşantısı başka, bugün yaşayan çocuğun sosyal yaşantısı, içinde bulunduğu şartlar başka, 50 sene sonra gelecek çocuğun sosyal yaşantısı başka. 500 sene evvel eğitilen çocuk aynı sistemle bugün eğitilebilir mi? Mümkün değil. Ama bugün kullanılan eğitimi 500 sene evvelki çocuğa kullanamazsın o da mümkün değil. İşte bizi geriye bırakan, gericilik dediğimiz şey o. Bundan 800 sene evvel fetva çıkarılmış, o günün şartlarına göre... "Efendim bu İslam'dır değişmez," diye yine aynı fetvayı bugün uygulamaya kalkıyoruz, sıkıntı buradan doğuyor.

(Dinleyicilerden biri: Kuşak çatışması oluyor hocam.)

Bir bakıma öyle. Kuşak çatışması, kemer çatışması... Kuşaklar dengeli yetiştirilirse, kuşak çatışması diye bir şey olmaz. Hz. Ali Efendimiz ne diyor bakın? "Çocuklarınızı sizin

yaşadığınız devre göre değil, onların yaşayacakları devre göre hazırlayın.” Ne ileri bir görüş! İleri görüş değil, gereken görüş. İlerici diye şimdi ilerici-gerici diyorlar. Hep kelimeler yanlış şartlanmalarla ifade edildiği için kavram kargaşası çıkıyor ortaya.

Gelelim bu işin başka bir yönüne. Akıllı diyoruz neye göre? Ölçüyü ne alıyoruz? Genel kabul şartları... Bir mânâ hakkında, bir yaşam, bir fiil hakkında, bir değerlendirme hakkında, herkes aynı seviyesindeyse ve o kişi de onlara uygunluk sağlıyorsa o da akıllı oluyor. Deli, onlara uymayan hareketler yapana deniyor.

Aynı şeyi değiştir. Diyelim ki bir odada 11 kişi var. 10 kişi ellerini aynı şekilde havaya kaldırdı. 1. aşağıya indirdi ellerini. Şimdi 10 kişi akıllı, diğeri deli oluyor onların hükmünde. Davranışı onlara uymadığı için. Ölçü bu. Davranış bozukluğu diyorlar ya.

(Dinleyicilerden biri: Peygamber Efendimiz’i sorduğumuz zaman psikiyatristlere, “paranoid şizofren, ‟ diyorlar, yani hasta olarak kabul ediyorlar.)

Yaa, işte... Ve bununla küçük düşürmeye çalışıyorlar. Halbuki o doktorların doktoru, şifacıların şifacısı. Tam tersine.

Şimdi... 10 kişi ellerini toplu halde ellerini indirdiğini, 1.’nin ellerini kaldırdığını düşünelim. Tamamen değişti şimdi. Ellerini indirenler akıllı, kaldıran deli hükmüne girdi. Demek ki, çoğunluğun değer yargıları akıllı hükmünü veriyor.

Çin padişahı hikâyesi

Çin’de bir zamanlar bir padişah varmış. Eskiden hep varmış da yani bir zamanlar o padişah varmış. O padişahın

devrinde de müneccimler haber vermişler, "Efendimiz aldığımız ilhamlara göre (ilham olmaz da onlara, vehimlere göre, cinnilerin haberine göre)..." Bu hikaye ya, olmuş veya olmamış, ama misal güzel. Zaten hikayelerin hepsini mutlak olmuş diye kabul edecek değiliz. Hadiseye uygun bir sistem içerisinde senaryo oluşturuyorlar. Bugün nasıl bir sürü diziler var... Yaşanmış mı? Yok, çoğu yaşanmamış, ama muhtemeldir, yaşanabilir de, yaşanabilirliğe uygun da olunca hepimiz peşinden gidip seyrediyoruz.

Ona papazları, hahamları, kahinleri diyorlar ki, "Efendimiz, epey bir yağmurlar yağacak, biz depolarımızı bu yağmurlar başlamadan evvel mevcud sularla dolduralım, çünkü o yağmurlar yağdıktan sonra o yağmurların bir özelliği ile millet şaşıracak yaptığı işleri, çıldıracak, delirecek... Muhtemel de olsa böyle bir tehlike var." "Peki tedbir ne?" "Saray ahalisine yetecek kadar sarnıçlara normal sudan depo edelim, biz o hale düşmeyelim," diyorlar. Karar kabul ediliyor. Yeni sarnıçlar açılıyor, dolduruluyor.

Hakikaten de bir süre sonra söylendiği şekilde yağmurlar yağmaya başlıyor, her tarafı istila ediyor... Yeni gelen yağmurlar sel ile eski suların yerini alıyor ve yeni gelen sular depo ediliyor veya gölde, derede oluşuyor. Ve millet farkında olmadan o yeni suları kullanıyor. Ama bir müddet sonra halkta davranış bozuklukları gözüküyor, eskiye göre. Değişik, değişik haller yapmaya başlıyorlar. Zıp zıp yürüyerek gidiyor mesela. Elini, kolunu, kafasını sallıyor. Yani eskinin çok dışında hareketlerde bulunmaya başlıyorlar.

Şimdi saraydakiler merak bekliyorlar ya zaten olacak mı olmayacak mı diye... Bakıyor ki halk değişik davranışlarda bulunmaya başladı, diyorlar ki, "*biz iyi ki suları almışız, millet delirmeye, çıldırmaya başladı.*" Elini, kolunu sallıyor giderken, olmayacak sözler konuşuyor, mahallede çarşıda

insanlar birbirlerini değişik, değişik müdahele yapmaya başlıyorlar.. Ama hepsi aynı şekilde yöneldiği için bunlar birbirlerine tesir etmiyor. Saraydakiler huzurlu, "*biz kendimizi kurtardık, şükür ki"* gibilerinden.

Bir hafta, 15-20 gün geçiyor, saray halkı dışarıya pek çıkamıyor, etkilenmesin onlardan diye. Bu sefer halk saraydakiler dışarı çıkmıyor diye saraydakilerden şüphelenmeye başlıyor. Arada içlerinden ihtiyaç gidermek için çarşıya çıksalar da çarşıya çıkanlar onlar gibi hareket etmiyor. Eski şekilleriyle hareket ediyorlar. Diğerleri yeni hareketlerle bu sefer onları takip etmeye başlıyorlar. "*Galiba," diyorlar, "bizim saraydakilere bir hal oldu." "Padişahı isteriz*." Merak da ediyorlar, gerçekten var mı padişahta, saray erkanında bir şey? "*Padişahı isteriz*." Nihayet padişah bir görüntüye çıkıyor, biraz konuşuyor, bakıyorlar, "*ayy padişah bize hiç benzemiyor, galiba delirdi bunlar,*" diyorlar. Ve neticede halk padişahın ve saraydakilerin delirdiğine karar veriyor. Çünkü kendi ölçülerine uymadığı için. Çoğunluk normal olarak kabul ediyor kendini. Azınlıkta kalan padişahın ve çevresinin yaptığı eski davranışlar onlara ters geliyor. Yani kendi davranışlarını tahlil etmiyorlar, kendi davranışları kendileri için tabii oluşuyor, bu sefer padişahınki onlara ters geliyor.

Başlıyor isyanları oynamaya halk. "*Biz böyle padişah istemeyiz! Deli padişahla bizim işimiz yok! Biz başımıza akıllı padişah istiyoruz!*" Yani kendileri gibi... Padişah erkanı toplanıyor: "*Eyvah, biz nasıl düşünüyorduk, ne çıktı başımıza!*" Düşünüyorlar, düşünüyorlar, çare ne? Sebep su da çare ne? Çare onlara uyum sağlamak. Onlara uymak için de suyu içmek. "*Hadi,*" diyor, "*getirin bakalım o sudan bize de.*" Başlıyorlar onlar da aynı sudan içmeye. Ve bir müddet sonra onlar da başlıyorlar, elini atmaya, kolunu atmaya,

kafasını sallmaya. Padişah çıkıyor, şimdi halk bir kafa atıyor, padişah da kafa atıyor. "*Yaşa padişahım! Akıllandı! Bize böyle padişah lazımdı işte*!"

Yani buradaki esprili bir hikaye, belki biraz hoş vakit geçirtiyor ama çok büyük bir hakikati ortaya koyuyor. Çoğunluğun değer yargıları akıllı insanların değeriymiş gibi zannediliyor. Ama çoğunluk cinnet geçirmiş olamaz mı? Çoğunluk hataya düşmüş olamaz mı? Yanılamaz mı? Yanılır. Nitekim, bakın, bugün dünyada yaşanan hadise cinnet geçirme hadisedir. Ama çoğunluk cinnet geçirdiği için normalmiş gibi akıllı adamlar da dikkate alınmıyor...

Nitekim bunun tarihte çok bariz yaşanan hadiseleri vardır. Hani Kopernick dünyanın döndüğünü ispatlamaya çalışıyor, adamı deli diye asıyorlar. Diyorlar ki, "*vazgeç bundan.*" Bakın hakimler bunlar, akıllı başlı o günün en büyük ilmini almış insanlar. En üst derecede ilmini almış insanlar idamına karar veriyorlar, bu deli diye. En son giderken diyorlar ki, "*yahu vazgeç bundan, dünya dönmüyor de.*" "*Evet*," diyor, "*ben dünya dönmüyor desem de ama yine dönüyor o*." Asıyorlar. Bu cinnet geçirmek değildir de nedir? Cinnet cehalet demek bir bakıma. Bak bir tane akıllı var, deliler o akıllıyı asıyorlar, çoğunlukta oldukları için. Ama seneler sonra onun hakkını veriyorlar, "*doğru söylemiş*," diyorlar.

Bunun (aklın) üstünde de bir şey yok yeryüzünde. Cenâb-ı Hakk'ın verdiği bir lütuf yok, olmaz da zaten. Bu akılla dünyasını da kurtarıyor. Bu akılla ahiretini kurtarıyor. O zaman normal yaşantıda olan bir insan tabii olarak hayal ve vehim içinde bu hayatını sürdürüyorken yine o akılla ancak, dengeli akılla, bu hayal ve vehimden, yani cinnet getirmişlikten, kendini kurtarabiliyor. Niye cinnet getirmişlik diyoruz? Eğer böyle bir şey olmazsa üzerimizde, yanlış bir

değerlendirme hükmü olmazsa, dünyaya bu kadar bağlı kalıp da madde perest varlıklar olmayız. İşte bu bizim cinnet getirdiğimizi gösteriyor. Yani aklımızın kemâlde olmadığını, deli hükmüyle değil, yumuşak kullanalım, ama bütün insanlık camiası olarak aklımızı yerli yerince kullanamadığımızı gösteriyor.

İşte çoğunluğa bakanlar, çoğunluğun dünyaya çalıştığını görünce, onlar da, "*biz de akıllı olalım*," diye dünyaya çalışıyorlar. Ahirete çalışanları da akılsız görüyorlar. Ama onların görüşüne de hürmet ederiz, herkesin görüşüne... Onlar öyle diye dursunlar, biz böyle çalışmaya devam edelim. Ama netice işin başı değil sonudur. Sonuna bakalım. Sonunda kim nereye ulaşacak o zaman belli olacak kim akıllı kim deli. Allah kolaylıklar versin cümlemize inşeallah!

Salli ve sellim ve ala eşrefi nuri cemi'il enbiyai vel mürseliyne velhamdulillahi rabbil alemiyn. Cümle geçmişlerimizin ruhu için, Allah rızası için, dertlerimize deva, borçlarımıza eda hastalıklarımıza şifa olması için, hanesinde misafir olduğumuz Turgut Bey'in çoluğunun, çocuğunun, eşinin, aile efradının, hepsinin ömür boyu huzurda olması, ahirete intikal edenlerin de nur içinde olması için, bi hürmeti sırrı sûretil Fâtiha maas-salavât. Allahümme Salli âlâ Seyyidina Muhammed ve âlâ Âli seyyidina Muhammed.

Dâvûd (a.s.)

15.3.2003 Cumartesi akşamı. Yine İzmir'deyiz. Dâvûd (a.s.) mevzuu vardı. O kaçıncı kasetti? Üç mü? Bu mevzu da üçüncü kasedin devamı olsun.

Dâvûd (a.s.)'ın bilindiği gibi hikayesi vardır. Özet olarak: İki hasım geldiler Dâvûd (a.s.)'a... Birisi dedi ki, "benim 99 koyunum var. Diğeri de dedi, benim 1 koyunum vardı, öyle şeyler söyledi ki bana, kendisini haklı göstererek benim 1 koyunumu da kendine aldı. Ama ben hiç koyunsuz kaldım. Ya Dâvûd! Bunda bizim aramızı ayır, bul."

Bu 99 tane koyun, bizim kendi varlığımızda fikir. Akl-ı küll, aklımızın iki özelliğinden birisi fikir, 99 esmayı kullanmakta... Bunları toplaması için Allah ismine ihtiyacı vardı, onu ikna ederek zekâdan aldı. Yani fikirde 99 tane koyun var, fakat bu koyunları dağınık vaziyette, toplayabilmesi için, yani mevzuları toplayabilmesi için 100. koyuna ihtiyacı var. Bu da Allah ismi idi. O isme ihtiyacı var. Zekâyı ikna ederek o 100. ismi, Allah ismini belirten esmâ-i ilâhîyenin zuhûrunu, zekâdan aldı.

Dâvûd-u akıl, sayıya bakarak, yani Dâvûd'un aklı, zekâ ve fikrin üstünde olan diyelim, sayıya bakarak tek koyunu iade etti. Fakat zekâ Allah ismini tek olarak koruyacak durumda olmadığından iade edilmesinde yanlışlık bu yüzden olmuş oldu. Biraz karışık mı iş? Anlaşılıyor mu?

Yani, Dâvûd (a.s.) işi tabii haliyle bırakmayı istedi. Ama bu Dâvûd'un zâhirî aklı idi. Ama aklı küll'den gelen bilgi, "*bu işi yanlış değerlendirdin,*" dedi. Çünkü 100 koyun o kişide mevcud ama diğerinin de 1 koyununa ihtiyacı var. O 1 koyun bütün esmâ-i ilâhîyeyi bünyesinde toplayan Allah câmi ismi idi. İşte o Allah câmi ismi olmasa o koyunlar dağınık kalacaklardı, kendi başlarına bir iş ifade etmeyeceklerdi. Allah olmadan esmâ-i ilâhîye birşey yapabilir mi? Yapamaz. İşte o tek koyunu istemesi bu yüzdendi. Kendisindeki koyunları toplasın ve faaliyet göstersinler diyeydi.

Dâvûd (a.s.) bunun farkında olmadığından hatalı iş yapmış oldu ve o 99 koyun yine dağınık kalacaktı. Hani bir kara koyun oluyor ya sürünün başında. Kara koyun olmasa da bir koyun mutlaka oluyor sürünün başında, önde gidiyor, toplayıcı. İşte o koyun da kimdeydi? Zekâdaydı. Fikir o koyunu almak istedi ve ondan aldı.

Anlattı: "Bu koyunu bana ver. Sende tek başına bir şeye yaramıyor. Bende 99 tanesi var. O bir tek koyun için ben sana 99 taneyi veremem. Bunlar ayrı da olmuyorlar. Senin yanında o zaten gurbette." Koyun yalnız başına olunca nasıl bağırmaya başlıyor akşamdan sabaha kadar, sürüden ayrılınca. İşte ondaki tek koyun sürü başı olan koyun. *"Onu da bana ver,"* diye. Bu da bu yaşantıyı mantıklı bulduğundan veriyor evvela. Ama sonra bakıyor ki hiç bir şeyi kalmıyor elinde, tekrar geriye almayı talep ediyor. Dâvûd (a.s.) da o yönden karar veriyor.

Ama Cenâb-ı Hakk, "*yanlış yaptın*," diyor. Neden? Çünkü camiayı bozmuş oldu, cemiyeti bozmuş oldu, esmâ-i hüsnâ cemiyetini bozmuş oldu. Ayrıca zâhirdeki koyunların da tabiatına ters düşen bir yaşam üretmiş oldu. O zaman koyunlar dağılıyorlar, sürü kendi başına dağılıyorlar. İşte ona bu yüzden Cenâb-ı Hakk, "*yanlış yaptın*," dedi o da hemen istiğfar etti.

"Dâvûd-u aklı yeryüzüne halife yaptık, hevana tabi olma," diyor. "Yani o mertebede, Dâvûdluk mertebesinde, Dâvûd'un gerçek aklını yeryüzüne halife yaptık," diyor. Zaten halife olan bizim bedenimiz, etimiz, kemiğimiz, saçımız, sakalımız değil, halife olan aklımız ve gönlümüzdür.

“Dostlara bir sofra kurdum şiiri”

... Başında bir söz var. “*Senin varlığın sende oldukça, ibadet bile etsen Kâben meyhaneye döner*,” demişler.

Burada eski topladığımız yazılardan bir şiir varmış. Nusret Babam’ın şiiriymiş bu. Bakalım ne demişler.

Dostlara bir sofra kurdum, gönlüm içre bir makamdır bu,
Ehl-i aşkı davet ettim, bir makam-ı Mustafa’dır bu.

Davetim Hak daveti, ümmet-i Muhammed ümmeti Ya Hu,
Gelmeyenler kendi kendin yer, bir rıdvan cennetidir bu.

Gel ey dünyanın ilmin bilmek ve bildirmekle zevk bulmuş,
Bu bir ilm-i ledündür ki; rasûlun armağanıdır bu.

Eğer bir can verir olsan, sana bin can verir Allah
Buna olmak yolu derler, bilip bulmak değildir bu.

Bu ilmin mektebinde diz çöken bir tıfl-ı edebhan (küçük bir edep sahibi çocuk)
Yarın başlar üzerinde gezen bir padişahtır bu.

Eğer bir damla yaş versem sana, derya verir canân
Yarın arş üstüne tahtın kurar, can-ı cihândır bu.

Bu bir Hakk ilmidir kim, digeran toprakta kalmıştır,
Seni davet eden gönle, ezân-ı Nusretadır bu.

İşit artık behey canım, seni davet eden kimdir?
Habibin nutkuna sahip nidayı Murtazadır bu.

Ne âlimler, ne başbuğlar bu yolda kalmıştır,
Hüda mihmanıyız, anlar isen zevk ve sefadır bu.

Bu dünya ilmine mağrur olan başlar yarın mahzun,
Öbür gün ateş-i düzehde, darul imtihandır bu.

Seni dil haneye (gönül evine) davet eden, bil hubbu Mevlâdır (Mevla sevgisi),
Halâs ol sen sanemlerden, Samed'den bir nidadır bu.

Senin gönlünde bir kâşâne kurmak istiyor Nusret
Harab etmek gerek evvel, emin ol adetullahtır bu.

Kabul oldun ise Hakkın huzuruna sevin, şükret,
Ve illâ her seferde ağla, sanırsam lutf-u Hakk'tır bu.

Bütün ihvan seni gözler, yanında saf saf olmuşlar,
Yaman bir el tut, abdest al, makam-ı aşk-ı Hakk'tır bu.

Tavaf eyler durur herkes, o kâbe bil mekânımdır,
Bize ehl-i dilân derler, makam-ı evliyadır bu.

Yok oldu girdi girenler, var oldu çıktı menzilden,
Ne türlü kelâm etsem bilinmez, beyt-i Hakk'tır bu.

"Leyse fiddar, gayruhu deyyar" demiş âşık ve sâdıklar,
Emre fermân cümle âlem, makam-ı kün fekândır bu.

Anlamış olsan gerek ey duhteri pakize geç kalma,
Bildiğin cümle hevadır, bir makam-ı terki terktir bu.

Bir cihansın âleme cansın, bütün esrara mahremsin,
Sen sana gel, sen seni bil; emr-i Hakk'tır, bir oluştur bu.

İsa (a.s.) buyurdu ki: "Şaşarım canlıya nasıl oluyor da canlıyı yiyiyor! Olgunluğa eklenen fazlalık noksanlığın ta kendisidir." Yani bir elimizde beş parmak bunun kemâlatı. Buna kemâlat olsun diye bir parmak daha ilave edersen noksanlığın ta kendisi olur.

“*Yanmış bir mum yanmamış bir mumu öper gider. O muma zaten bu yeter. Maksat hasıl olmuştur*.” Yanmış bir mum yanmamış bir mumun yanına gelip ona dokununca onu da yakar. Zaten ona da bu yeter.

“*Bilmem ki neyim bir deli miyim, belki de öyle. Bilmem ki neyim bir veli miyim, belki de öyle*.” M.N.T.

Şimdi gelelim başlara...

“Dostlara bir sofra kurdum.” Ne demek? *“Dostlara bir sofra kurdum, gönlüm içre bir makamdır bu.”* Yani bu sofra dışarıya kurulan, masaların üstüne kurulan bir sofra değil. Elbette ki o da lazım. Bu gönül içre kurulan bir muhabbet sofrası. Bu gönül içre bir makamdır, yedirme makamı...

“Ehl-i aşkı davet ettim, bir makam-ı Mustafa’dır bu.” Bunların davetlileri Hakk ehli, aşk ehli. Bunun dışındakileri bu sofraya davet etseniz de, bilemez de, yiyemez de, ona iltifat da etmez.

“*Davetim Hak daveti, ümmet-i Muhammed ümmeti Ya Hu*.”

9-11- SOHBET ARASI SOHBET

Zülkarneyn, Ye’cüc ve Me’cüc

Eûzu billahi mineş-şeytânirracîm.
Bismillahirrahmanirrahîm.

Bugün 13.3.2003 Perşembe akşamüstü. Konumuz Kehf Sûresi’nde Zülkarneyn hakkında idi. Diğer kasetlerde ondan biraz bahsetmiştik. Şimdi bu kasette de devamını vermeye çalışalım.

94. âyet. Ye’cüc ve Me’cüc. Nedir bunlar dendiği zaman, yani bizdeki karşılıkları nedir dendiği zaman, vehim ve hayal diye düşünebiliriz. Çünkü, daha evvel de dediğimiz gibi, bütün âlemde ne varlık varsa bunların hepsi insanda mevcud. Ye’cüc ve Me’cüc’ün eğer bizde bir karşılığı olmasaydı biz onlardan hiçbir fayda sağlayamazdık, tecrübe bakımından. Çünkü bizden evvel yaşamış bir kavim... Ve kıyametten önce tekrar zuhûr edecek bir kavim. Yani kıyameye yakın.

O zaman biz onları hiç görmemiş, hallerinden hiç haberdar olmamış, ve bize hiç faydası olmamış varlıklar olacaklar. Ama bütün bunların her varlığın bizde kısmen bir mevcudiyeti olmasından, bunların kendimizde yerlerini bulmamız gerekiyor. İşte bu Ye’cüc Me’cüc denilen taife de bizdeki vehim ve hayal. İki kavim bunlar. Hem de öyle kalabalık bir kavim ki bakın biraz şuurlansak hemen hayale ve vehme kapılıyoruz. O onu dedi, bu bunu dedi, vıdı vıdı vıdı vıdı... Gazete oku, televizyona bak, hepsi hayal ve vehim bunların. Aslında bütün bu alem hayalden ve vehimden meydana gelmiş bir kompleks, bütün bir sistem.

İşte Ye’cüc Me’cüc, yani bir tabirle onların kısa boylu küçük şeyler olduğu söyleniyor ya. Küçük küçük şeyler ama çok kalabalık. O kadar kalabalık bir hayal ve vehim kavmi içimize, kafamıza, gönlümüze hücum etmekte, içimizi alan talan etmekte ki... Çok dinamikler. Her türlü konuşmaya, her türlü münasebetlere karışabilecek bir yapıya sahipler. Herşeyin içinde mutlaka bir hayal vehim vardır.

İşte Zülkarneyn gibi bir güç gelecek ki insana, onların önüne bir tevhid seti yapsın. Ancak bununla onları durdurmak mümkün. O da belirli bir süreye kadar durdurmuş oluyor, kıyamete kadar. Sonra onlar oluk oluk çıkarlar tekrar, hem de içeride birikmiş olarak.

Vehim ve hayal iki kavim veya bir kavmin iki cinsi. Ye’cüc vehim, yani erkek. Me’cüc nisa, bayan. Yani bu ne demek? Ye’cüc bir şeyi üretici, meydana getirici. Me’cüc ise onu dallanıp budaklandırıcı, çoğaltıcı. İkisinin de ürettikleri cüce şeyler, küçük şeyler ama merak uyandıran şeyler olduğundan aslında küçük oldukları halde çabuk ürediklerinden büyükmüş gibi gözükmekteler.

Reklamlar gibi... Nasıl cikletin reklamını yapacak kocaman bir sürü kelimeler, bir sürü özendirmeler, mübalağalı şeyler... Bak nefesim nasıl kokuyor falan, bir sürü mübalağalı şeyler. Hattızatında bir ciklet işte. Bir iki sefer ağzınızda dolandırdığınızda daha da küçük kalıyor zaten. Cik cik cik ne fayda sağlayacak? Yaptığı ne, görevi ne? Hiçbir şey. İşte Ye’cüc Me’cüc! Dışarılarda uzaklarda değil.

Küçük gözükürler fakat farfaraları, reklamları çoktur. Yeryüzü, beden mülkünü ifsad ederler. Yani bizim aklımızı, kafamızı, gönlümüzü bozarlar, şüpheye düşürürler, tereddüde düşürürler. Acaba mıydı? Şu muydu? Bu muydu? diye... Biz bir türlü mutmain olarak sakin bir hayat yaşamaya ulaşamayız. Ta ki “**Lâ kılıcı**” gelinceye kadar, Zülkarneyn gelinceye kadar.

Vehim ve hayal ile amel-i salihin arasına bir set çekerek (amel-i salih perdesinin çekilmesi), amellere zarar verilmemesi... Şimdi iki seddeyn vardı ya, ilâhî benlik ile izafî benlik. Bunun arasına amel-i salih ile bir perde çekilmesi, dolayısıyla hayal ve vehimin oradan geçememesi. Amel-i salih, yani kelime-i tevhid başta olmak üzere...

Buraya kadar kısaca özetleyelim... Cenâb-ı Hakk beden mülkünde sadece hayat cereyan ederken ona ilim vermesini murad etti. İlim vermesi için de Zülkarneyn (iki karineli) bir

varlık... Daha evvelki gelen bir özellikliydi. İki karine hayat ve ilim hakikati ile gelen bir güç, insana ulaşan bir güç. Hayat ve ilimle. İşte bu o bedene en çok zararlı olan hayal ve vehmin arasını kapatmak için ilâhî benlik ile izafî benliğin arasına bir perde çekmesi. Bu perdenin malzemesi de demir gibi sağlam olan kelime-i tevhid demirlerinden üst üste üst üste üst üste... Her zikrettiğimiz bir kelime-i tevhid bir katman. Nihâyet ilâhî benliğe kadar yükselen bir duvar. Yani kelime-i tevhid hakikatinin orada bina edilmesi. Böylece vehim ve hayal amel-i salih ile seddin arkasında bırakılmış oluyor. Yani iç bünyede faaliyetleri durdurulmuş oluyor. Dışarıya, beden arzına, çıkamıyorlar.

Bunu böylece bildikten sonra Ye'cüc ve Me'cüc'ün harf değerlerine bir göz atalaım:

Ye'cüc: Ye 10 + Elif 1 + Cim 3 + Vav 6 + Cim 3, toplam 23 ediyor.

Me'cüc: Mim 40 + Elif 1 + Vav 6 + Cim 3 + Cim 3, toplam 53 ediyor. Bakın, Me'cüc bizde de var.

53 ile 23'ü topluyoruz 76'yı veriyor. 7'i ile 6'yı topluyoruz 13 veriyor. Neticede onların dahi Hakikat-i Muhammediye'ye dayandığı açık olarak görülmekte. Yani Kur'an'ın dışında insanın dışında bir şey olmadığını bu sayı değerleri açıkça bize gösteriyor.

Çıkan sayılar gerçekten çok dikkat çekicidir. Ye'cüc'ün sayı değeri 23'tür. 23 Efendimiz'in peygamberlik süresidir. 76 toplam çıkmıştı, 7 sıfat-ı subutiye, 6 sıfat-ı zatiyye ayrıca. Toplamı da 13 tabi. 53 de biz fakirin şifresi çıkıyor. 13 bilindiği gibi Efendimiz'in şifresidir ve bütün bu mertebeleri dahi bünyesinde bulundurmaktadır. Yani Hakikat-ı Muhammediye'nin her varlığın ana kaynağı olduğu

açıkça çıkıyor. Nereye baksanız 13’e rastlıyoruz. 7’ye, 6’ya, 18’e, 19’a... Hangi mertebede ne rakam gerekiyorsa orada o çıkıyor.

94. âyet. (18/Kehf 94) **Kâlû yâ zel karneyni inne ye’cûce ve me’cûce mufsidûne fîl ardı fe hel nec’alu leke harcen alâ en tec’ale beynenâ ve beynehum seddâ(sedden).** İzafi benlik ile ilâhî benliğin arasına set yapıp birleştireyim, diyor.

Oradaki o kavim hangisi? Amel-i salih kavmi. Amel-i salih kavmine Ye’cüc Me’cüc kavmi, yani hayal ve vehim, rahat vermiyor bir türlü. Yaptığı amel-i salihin üzerine çullanıyor ve onun bir parçasını koparıyor. Biriktirmiş olduğu, yazın biriktirmiş olduğu hububatını, yani sevaplarını alıp gidiyor yani telef ediyor. Yapraklarını, çiçeklerini, yani yeşerttiği tevhid bilgilerini yiyip gidiyor. Bakın ne kadar açık mesele?

İzafi benlik ile ilâhi benliğin arasına set yapıp birleştireyim. Neden? Nefsî benlik oradan geçmesin. Yani nefsî benliği kaldırayım aradan. Ye’cüc ve Me’cüc vehim ve hayal orayı aşamasın.

Demir parçaları getirin. Demir parçaları yani istiğfarlar getirin, o seddi yapmak için. İstiğfar salavât çekmeden tevhid çekilebilir mi? Çekilir ama yerli yerince olur mu? Olmaz. İki sedef tepe izâfî ile ilâhi benlik. Bunların birleşmesi, **sadefeyni** diyor bak, tepeeyni demiyor. Sadef nedir? İncinin içinde bulunduğu sedefin böyle açılmış hali. Buna benzetiyor. İki tarafı sedef gibi parlak, yani ilâhî benlik ile izâfî benlik... İkisi birbirine ayna oluyor. Nefsî benlik buraya girmek istiyor. Nefsî benlik bunları yemek istiyor. Ve bunların ürettiğini, yani dışarıda üretilenleri de öldürmek istiyor.

İşte istiğfarlarla, yavaş yavaş, o kuruluşları üst üste koyuyorlar. Fakat bunların rüzgârdan, sudan, yağmurdan devrilme ihtimalleri var. O zaman ne yapılıyor? **Tenfehu**, üfleyin, körükleyin diyor. Ne demek? Nefes-i rahmânî ile üfleyin. Bu bir ateş olsun. Hangi ateş? Muhabbet ateşi olsun, diyor. Körükleyin diyor ya! Erimiş bakır, istiğfardan sonra yapılan zikir ile üzerine döküp sağlamlaşmış olsun. Bu zikir... Esmâ-i ilâhîyeler olduğu gibi salavât-ı şerifeler buradaki zikir bir bakıma. Erimiş bakır, o istiğfar. Ondan sonra salavât ve diğer tevhid zikirleri ile bunların üzerine döküp sağlamlaşmış olsun. Güçleri onu delmeye yetmesin. İşte bu zikirlerle yapılan duvarı herhangi bir hayalin ya da vehmin delmesi, yıkması üzerinden aşması mümkün değil.

İlk bu işlere başladığı zaman kişide, istiğfar, salavât, zikir ne görev yapıyor? Nasıl bir faaliyet alanı var? Kişi şuurlanmaya başladığı zaman: Allah Allah ben nereye gidiyorum? Bu dünyada yaşım şuraya geldi buraya geldi neler yapıyorum, artık kendime dönmeyelim, diye düşüncelere daldığında, ilk yapması gereken o geçmişinden istiğfar etmek. İstiğfar kendisinde geri gidişi durduruyor. İlk yapılan şey. İstiğfar çekmediği sürece kişi geri gidişi devam ediyor. Kendisi ileriye dahi gittiğini zannetse, altındaki palet geri gittiğinden, yürüyen yoldaki altındaki palet geri gittiğinden, kendisi o paletin geri gidişinden daha hızlı gitmesi lazım ki 1-2 adım yol alsın. Ama altındaki palet geri gittiği için o adımı ileriye de atsa altındaki onu geri götürüyor.

Mesela tren içinde giden bir insan. Trenin arkasına doğru gitse de gene ileriye doğru gider, çünkü tren götürür. Trenin içinde ileriye gitmiş olur belki ama tren onu zeminde geriye götürmüş olur. Bulunduğu yerden geriye atmış olur. Ama o trenin içinde olduğundan, geçtiği yerleri görmediğinden

ileriye gittiğini zanneder. İşte halimiz böyle! İstiğfar bunu ortaya getiriyor. Nasıl? O hayal ve vehim treninden yere iniyorsunuz. Yerde ayak üzerine basıyorsunuz. O zaman anlıyorsunuz, ne yapmamız lazım geldiğini. Hayal ve vehim treninde olduğumuz sürece onun istediği yere gidiyoruz. O bizi nereye götürürse oraya gidiyoruz. Geriye gidiyoruz, çünkü o dünyaya çeker insanı...

Bu şuurlanma salavât-ı şerife istihkam mevkii kazma. Yani biz şuurlandık ama yine geriye kayabiliriz. İstikam mevzii kazıp onun içine girmek, salavâtı şerife. Veya arkamıza duvar çekmek. Salavâtı şerife bu. Biz arkaya gitmek istesek bile o duvar bizim gitmemize engel olmaktadır.

Kelime-i tevhid ise hamle, yani ileriye gidişi temin etmekte. Ondan sonra gelen her esmâ-i ilâhîye kendi istikametine göre bizi bilgilendirmekte, yolumuzu açmakta. Kısaca yapılan işler bunlardır.

İşte **tenfuhu** üfleyin körükleyin demek. Ciğerlerimizdeki nefes-i rahmânîyeyi zikir ile tevhid ile üfleyip oradaki demirleri eritip, hazırlanmış malzemenin üzerine döküp, tevhid yapıp o duvarı birlemek. Onun arkasında kalan Ye'cüc ve Me'cüc'ün, yani hayal ve vehmin de dışarıya çıkmasına mani olmak. Erimiş demir/bakır istiğfardan sonra yapılan salavât zikir ile üzerine döküp sağlamlaşmış olsun. Güçleri onu delmeye yetmesin.

98. âyette, bu sana Rabbın'dan bir rahmettir, diyor. Nasıl? Vakti gelince bu oluş haktır. Biz bırakırız onlar dalgalanırlar, diyor. Yani seddin arka tarafında onlar kendi aralarında, "**ne yapalım, ne edelim, vah işte hapis kaldık**," diye dalgalanırlar giderler onlar kendi aralarında.

O anda sûra üfürülür, canlar alınır, Azrail'in ağzına nefes... Yani bu Ye'cüc Me'cüc hikayesi anlatıldıktan sonra, çıkacakları zamanı anlatıyor. Orada uzun bir süre kalacaklar. Kıyamet yaklaştığında sûra üfürülür, canlar alınır, Azrail'in ağzına nefes-i rahmânî (hayat veren nefes) yerine can alan nefes üflenir. Çünkü diyor ya, sûru üflenecek ve o sûr üflendiğinde de insanların canları alınacak. İşte o sûr, zehirli bir radyasyon, üfürüldüğünde, ne kadar hayat varsa hepsi onların bâtına çekilecek. Diğer bir sefer daha, mahşerde (dirilme anında) sûra üflediğinde, bu sefer tekrar nefes-i rahmânî üflenecek onlara, yani hayat veren nefes üflenecek... Böylece işte kıyamet de başlamış olacak

Ye'cüc Me'cüc'ten bize aktarılacak şeyler bu özet olarak. Tabi çok aktarılacak şey var ama daha fazlası da daha çok teferruat olmakta. Özet olarak alemde ne varsa o var Adem'de dediği gibi, Ye'cüc, Me'cüc, Zülkarneyn... Bunların hepsi bizde var. Biz onların oyun sahasıyız. Ama bunları bilirsek oyunumuzu ona göre bilinçli oynarız, bilemezsek kör dövüşü ismi verilen bir oyun oynarız bu dünyada. Ne kendimizi biliriz, ne nefsimizi, ne Rabbımız'ı, ne peygamberimizi. İşte kendi varlığımızı hakkıyla idrak edemeden hayali bir dünya hayatı yaşar gideriz. Allah cümlemize akıl, fikir, zeka, iz'an, dengeli düşünme, muhteviyat genişliği versin! Bunları en güzel şekilde anlayanlardan eylesin inşeallah!

Sohbet mevzuu Zülkarneyn, devam

Eûzu billahi mineş-şeytânirracîm.
Bismillahirrahmanirrahîm.

Bu akşam 14.3.2003 Cuma akşamı. Yine İzmir'de Turgut Bey kardeşimizin evindeyiz. Sohbetimize kaldığımız yerden devam edelim. Sohbet mevzuu Zülkarneyn idi. Burada da Bekir Sıtkı Visali Hz.'lerinin Tevzihu'l Ehadis kitabının 189. sayfası o mevzuu ile ilgili. 44. hadiste Ye'cüc Me'cüc'le ilgili bir yorum var, onu da dolayısıyla bu mevzuunun içerisine alalım inşeallah faydalı olur, biz de fayda sağlarız.

Bismillahirrahmanirrahîm.

İnnen-nase leyehuccüne ve ya'temurüne ve yağrisünen-nahle ba'de hurücu ye'cüce ve me'cüc.

Mealen: Muhakkak insanlar Ye'cüc ve Me'cüc'ün helâkinden sonra Hacc ederler Umre yaparlar ve hurma yetiştirirler, diye bir Hadis-i Şerif buyrulmuş. Bu hadisin esrarı. Allah Teala buyurdu ki: **Kâlû yâ zel karneyni inne ye'cûce ve me'cûce mufsidûne fîl ardı fe hel nec'alu leke harcen alâ en tec'ale beynenâ ve beynehum seddâ(sedden). (18/Kehf 94)** Cenâb-ı Hakk Hadis-i Şerif'lerde belirtilen Ye'cüc Me'cüc hakkındaki ifadelerin izahını bu âyet ile yapmıştır. Biz de daha evvel okumuştuk onu.

Şimdi, buradaki (Tevzihu'l Ehadis'teki) izah şöyle:

Zülkarneyn insan vücudunda nefs-i nâtıkadır. Vücud ikliminde seyr-ü sefer etti. Cenâb-ı Hakk ona külli ve cüzzi herşeyi verdi. Hatta ruh güneşinin bedenin maddesi olan unsurlara tenezüllünü gördü. Cemâdî ve nebâtî ruhu buldu.

Bu da bir yorum. Daha evvelce yapılmıştı yorumu. Kur'an-ı Kerîm'deki âyetleri mutlaka bir tek yönle ifade etmek mümkün değil. Yani, bu budur bir başkası yoktur, demek mümkün değildir. İşte ehlullah'tan bazıları bunları

kendi zevkine göre... Yani zevkine göre derken, keyfi zevkine göre değil, manevi zevkine göre, idrakine göre, diyelim... Böylece beden üzerinde manalandırabiliyor. Zaten bunların herşeyden mühimi veya en mühimi bizler için, genel olarak ifade edilen Kur'an-ı Kerîm'in ayetlerini kendimize tatbik edebilme özelliği, yani kendimizde yaşayabilme özelliği. Çünkü daha evvel de dediğimiz gibi bunların hepsi bizde mevcudtur.

Zülkarneyn de mevcud, Ye'cüc Me'cüc de mevcud, Dâvûd da mevcud, Âdem (a.s.) da mevcud, Hz. Resûlullah da mevcud... İlahi hakikatlerden ne varsa... Allah'ın sıfatları mevcud, esmâları da mevcud, zâtı mevcud. Süfliyattan ne varsa hepsi mevcud. Böyle olmazsa zaten insan olmaz. İşte bu mertebelerden bir mertebe de ifade edilen Zülkarneyn ve Ye'cüc Me'cüc mertebesi, insanda bulunan bu güçler. Cenâb-ı Hakk bunları bize boşu boşuna yazmış değil. Kur'an-ı Kerîm'de sayfalar dolusu âyetlerle bunlara dikkatimizi çekmiştir.

Ve bu hangi zamanın yaşantısını ifade etmekte? Zülkarneyn, Ye'cüc, ve Me'cüc. İbrahim (a.s.) ve o devrin biraz sonlarını. Neydi İbrahim (a.s.)'ın o dünyada yaşadığı devir? Tevhid ilminin başlangıcı. Daha evvelce yeryüzünde insanlar tevhid ilmini bilmiyorlardı. Allah lafzını biliyorlardı, lisanen söylüyorlardı, şuhûden hiçbir tarafını bilmiyorlardı. Kelime-i Tevhid kitabımızda da belirtildiği gibi, Mertebe-i İbrahim'de **la, şuhuden, la ilahe illallah** lisanen söylüyordu.

İşte bu la'nın genel olarak aleme yayılması Zülkarneyn'e verildi. Gerçi oralara ulaştığı zaman, yani kendi batısına ulaştığı zaman, kendi doğusuna ulaştığı zaman kendi birçok kavimler gördü, iç bünyesinde karakterler, muharrikler

(hareket edici güçler) gördü, bunları nefsinde buldu... Bunların hepsi bizde de mevcudtur.

Bir esmâ-i ilâhîyenin tabileri onun kavmidir. Mesela, Kahhar esmâsı başta olmak üzere, Kahhar esmâsına bağlı her türlü yapılan fiziki baskılar veya manevi baskılar Kahhar esmâsının kavmi olmakta. Rahman esmâsının kavmi hangisi? Ne kadar çok faydalı işler varsa, o işlerin her birisi bir fert hükmünde. Onlar da Rahman esmâsının kavmidirler.

İşte batıya gittiğinde böyle bir kavim buldu. Yani isyan halinde bir kavim buldu. Cenâb-ı Hakk dedi: İstersen onları as kes. Bak sorumlu değil. İstersen onları vücudundan at kes. Ama istersen onlara iyilikle muamele et, amel-i salihi öğret, ondan sonra onlar ne yaparlarsa ahirette onun cezasını çekerler. Ne kadar güzel bir şey.

Burada Zülkarneyn'i insan vücudunda nefs-i nâtıka diye almış o. O mertebeden görmüş. Bizce akıldır da o ayrıca, o mertebede de âmir akıl, işte bu akıl Zülkarneyn. Yani iki özelliği olan, karine sahibi, veya işte zülüf sahibi. Ne ile? Celâl ve Cemâl ile iki özelliği olan. İstersen ona diyor Celâl özelliğin ile muamele et, vur as kes kaldır. İstersen Cemâl'in ile muamele et, öteki zülfünle muamele et. Tevhidi tebliğ et, dinlerlerse dinlerler, dinlemezlerse ahirette mükafatlarını veya mücazatlarını alırlar.

Yani acizane anlatmaya çalıştığımız Kur'an-ı Kerîm'in bütün özelliklerinin bizde mevcud olması ve hangi mertebeyi alakadar ettiği meselesi. İşte Zülkarneyn dendiği zaman bizdeki zamanlaması, Mertebe-i İbrahimiyet zamanının daha genişlemesini belirtiyor. Yani seyr-ü sülûk sahibi bir kimse, diyelim ki 8. mertebeye, tevhid-i efal mertebesine geldi. İşte burada Zülkarneyn, Ye'cüc, ve Me'cüc ile karşılaşmakta. Daha evvel de karşılaşıyor da artık bu son, final

karşılaşması. Ya tamamen atarsın ortadan kaldırırsın... Çünkü dünyanın, güneşin battığı yere, mağrib yani batıya ulaştı, maşrik doğuya ulaştı. Zaten iki uca ulaştı. Bundan sonra ulaşılacak yer yok dünyada. Tevhid-i efal kapladı. Bundan sonra mirac var. **Se nurîhim âyâtinâ fîl âfâkı ve fî enfusihim.** İşte Zülkarneyn'e âfakî âyetlerini gösterdi. Kendi iç âyetlerini de gösterdi.

(Kitaptan devam ediyor) *Zülkarneyn insan vücudunda nefs-i nâtıkadır. Vücud ikliminde seyr-ü sefer etti. Cenabı Hakk ona külli ve cüzzi herşeyi verdi. Hatta ruh güneşinin bedenin maddesi olan unsurlara tenezüllünü gördü. Ruh güneşinin beden maddelerine inişini gördü.* ***Vecede indehe kavmen****, cemâdî ve nebâtî ruhu buldu. O zaman biz ona dedik ki:* ***kulnâ yâ zel karneyni immâ en tuazzibe ve immâ en tettehıze fîhim husnâ(husnen).*** *(Ey nefsi nâtıka! Riyazatla ve helal lokma ile onları terbiye et.)*

Şimdi bakın burada nefs-i nâtıka bu terbiyeyi yapamaz. Haşa! Ters düşsün diye söylemiyorum ama böyle de dersek burada bir hüküm... Aklına bunu havale ediyor. Ey akıl! Bunları terbiye et diyor. Nefs-i nâtıka terbiye edilendir. Nefs-i nâtıka terbiye edemez. Nefs-i nâtıka terbiye edile edile Kuran-ı nâtık olur, insan-ı nâtık olur... Neyse biz böyle okuyalım da.

Summe etbea sebebâ(sebeben). Hattâ izâ belega matlıaş şemsi vecedehâ tatluu alâ kavmin. *Nefs-i nâtıka güneşinin doğuşu makamına geldi. Orada nazari akıl, ameli akıl, fikir, firaset buldu. Bunların feyzini ruhül kudüsten aldıkları feyzi müşahede etti. Perdesiz ruhani kuvvetlerle müşerref oldu.*

Şimdi bunların hepsini ayrı ayrı izah etmek lazım ama bu kasede teferruatı girmesin, olduğu gibi alalım, gerekirse

başka yerde... Belki biraz fikir yapıları, değişik görüşler olabilir, iftilaf olmaz.

Summme etbea sebebâ(sebeben). Hattâ izâ belega beynes seddeyni vecede min dûnihimâ kavmen lâ yekâdûne yefkahûne kavlâ(kavlen). *Nefs-i nâtıka seyrillah tenezzül edip seyrifillah...*

Neyse... Olduğu gibi okuyalım.

Melekût âlemi ile cesetler âlemi arasında bir kavim buldu. Onlar hayvanî ruh ve kuvvetleri beş dış duygu ve beş iç duygu ve şehvet ve gadaptır. Bunlar hayvanî olduklarından nefs-i nâtıkanın sözünü anlamazlar. Yalnız hâl dili ile Ye'cüc ki heva ve vehim hissi, Me'cüc ki hayalin vesveseleri bunlar...

Yani Ye'cüc heva ve vehim hissi, Me'cüc hayalin vesveseleri diye tabir ediyorlar.

Bunlar bizi dünya hırsı ve dünya celbinde ve zor işlerde çalıştırmakla rahatsız ediyorlar. Biz senin kemalatına imdat, senden yardım müdriklerimiz suretiyle yardım edelim.

Yani biz senden yardım istiyoruz hem de biz sana imkanlarımız dolayısıyla yardım edelim. Bizim bedenimizi, arzını bozuyorlar. Vaktinden evvel ölümümüze sebep oluyorlar.

Kâlû yâ zel karneyni inne ye'cûce ve me'cûce mufsidûne fîl ardı fe hel nec'alu leke harcen alâ en tec'ale beynenâ ve beynehum seddâ(sedden).

Kâle mâ mekkennî fîhi rabbî hayrun fe eînûnî bi kuvvetin ec'al beynekum ve beynehum redmâ(redmen). *Dedi ki nefsi nâtıka cevap olarak, Rabbim*

bana külli ve cüzzi manaları verdi. O kuvvetle mağribe ve maşrike seyrü sefer ettim.

Fe eînûnî bi kuvvetin*. Siz yalnız bana iş ve itaatle yardım edin.*

Ec'al beynekum ve beynehum redmâ(redmen). *Aranıza ilmi ve şerri kuvvet ile set yapayım.*

Atûnî zuberel hadîd(hadîdi). *Siz çeşitli salih amelleri getirin.*

Hattâ izâ sâvâ beynes sadafeyni kâlenfuhû. *İki dağ müsâbî olduğunda üfürün (zikrullahı üç darbeyle).*

Hattâ izâ cealehu nâren. *Ta ki ateş oluncaya kadar ruh-u hayvanî'nin nefesi ile zikre devam edin.*

Bu ne kadar isabetli? Nefes-i rahmânî orada var. Ruh-u hayvânî'nin nefesi hayat veren bir nefes değil, yakan bir nefestir, cinnî nefestir yani. Hayvânî nefesle zikir yapılmaz. Yaptığımız zikir bizim mertebemizim emmare dahi olsa Rahman'dan kaynaklanan zikirdir.

Eğer ruh-u hayvânî mertebesi ile biz zikir yapmış olsak o perdeleri açamaz. Bizi yakar daha çok. İşte bakın şimdi geldi. Hani bazen zikir kişilere sert geliyor, ters geliyor, zarar veriyor ya! İşte bu zikri yaptıranlar zarar veriyor. Bak nereden nereye geldik! Hayvaniyetine o zikri yaptıran. Halbuki o hayvaniyet mertebesi burada bir dönüşüm noktası.

Nefs-i nâtıka, yani konuşan nefis, Rahmaniyetimiz itibari ile bu zikri yaptığımızda bizi yukarıya çekiyor. Nefsaniyetimiz itibari ile yaptıkta bizi cehennem ateşine, yani aşağıya çekiyor.

(Dinleyicilerden biri: Şimdi kendi kendine yapıyor zaten. Bir de başta o telkini verenin...)

O telkini veren zaten bu oluşumu oluşturuyor. O ne niyetle vermişse, ne bölümden, bölgeden vermişse o onu oradan alıyor. Başka şansı yok. Bak ne kadar mühim o işleri tatbik ettirmek.

Niye muvaffak olamıyor o kişi, yükselemiyor. Çünkü mirac hakikatı yok, dûn var sadece. Nüzul, tenezzül var, aşağıya inme var. Bakıyorsun bir kimse: Ben tarikata girdim, şöyle yaptım, böyle yaptım diye... Hiç tarikatla ilgisi olmayan insandan daha kaba hareketler gösterebiliyor, daha yanlış davranışlar sergileyebiliyor. Etraftan da görenler: Tarikat buysa, din buysa, ben yokum burada, diyor. Haklı! Sakın da, olmasın yani o halde! Yani bakın nereden ne çıkıyor.

Her nefeste Allah adıyla olur her iş tamam, diye Çelebi Hazretleri'nin bir şiiri varmış Mevlid-i Şerif'ten.

Kâle âtûnî ufrig aleyhi kıtrâ(kıtren). *Erimiş bakırları üzerine dökün. Yani halis niyet ki ilim, ruh amel ile ceset aranızda olan ruh-u hayvan birleşip yekpare bir set olur.*

Femestâû en yazherûhu ve mestetâû lehu nakbâ(nakben). *Onlar setti delemezler.*

Kâle hâzâ rahmetun min rabbî. *Bu set kanunu Rabbım tarafından beşeriyetin bakası için rahmettir.*

Biz ne dedik bu set için? İki tepeydi. Biri izâfî biri ilâhî benlik. Bu iki benlik nefes-i rahmânî ile körüklendiğinde, zikir ile üst üste istiğfar, salavât, tevhidlerle o duvar üst üste konduğunda, aralarında da olan demir nefes-i rahmânî

ile, ateş ile, yanıp da eritildiğinde muhkem bir tevhid duvarı oluştu. İlahi benlik ile izâfî benlik tevhid ile birleşti.

Aslında bunlar birbirinden ayrı değiller, ama faaliyet sahasında ayrıldılar. Neden ayrıldılar? Kimlikleri belli olsun diye. Yekpare bir duvarın içinde taşı tespit etmek mümkün olmaz. Veya herhangi bir sıvalanmış kirişi... İşte bunlar baştan bize iskelet olarak görülüyor ve sonra neresini neyle dolduracağını izah ediyor. İşte nefs-i emmare onun içerisinde kalmış oluyor. Yani Ye'cüc Me'cüc. Yani hayal ve vehim. Birisi onun erkek tarafını diğeri de hanım tarafını...

Bunlar aslında cüce şeyler olduklarından, küçük küçük şeyler olduklarından, ama biz büyük gördüğümüzden onları önemli bir varlık zannediyor. Ye'cüc dediği o zaten, cüce cüce, küçük küçük şeyler onlar aslında ama üremesi çok oluyor.

Fe izâ câe va'du rabbî cealehu dekkâ'(dekkâe), ve kâne va'du rabbî hakkâ(hakkan). *Rabbım'ın vaadi ki ölümdür. O geldiğinde ruh-u nebâtî ile imâl olunmadıkça yıkılır, amel imkansız olur. Şu anda da beden ölümle harab olur.*

Rabbımın vaadi ki ölümdür, yani kıyamet vakti geldiğinde ruh-u nebâtî ile imal oldunmadıkça yahut tamamlanmadıkça... Yıkılır, amel imkansız olur. O duvarın yıkılması ölümle değil de tevhid ilminin bozulmasıyla ancak yıkılacak. Yani şöyle diyelim, ahir zamanda... Şunu okuyalım da sonra vakit kalırsa bakarız.

Şu anda da beden ölümle beden harab olur. İşte o duvarı beden olarak tasvir ediyor.

Ve teraknâ ba'dahum yevmeizin yemûcu fî ba'dın. *Beden unsuru harap olunca Ye'cüc Me'cüc cemâdî ruh üzerine istila edip said ise hayali cennete ve vehimei sultana şaki ise hayal putları, ateş, ve vahşi hayvan suretinde azap görülür.*

Ve nufiha fis sûri fe cema'nâhum cem'â(cem'an). *Haşr suru üflendiğinde hayvani ve nebâtî ruhu toplanıp ruh ve ceset birlikte mahşerde toplanır. Bu ızdırari ölümdür, yani zaruri olan ölümdür veya dirilimdir. Mutu ente kable ente mutu (Ölmeden önce ölünüz). Efalinden, sıfatından, vücüdundan fani olup vücud-u hakkani ile bâki hayat bulur, diye bu Hadis-i Şerif...*

Böyle sona ermekte.

Allah razı olsun onlardan! Bunların hepsi birer emek karşılığında yapılan işlerdir. İsabet derecesi şu veya bu. Tabi o mübarekler kendilerine göre bir düzen kurmuşlar ve bu şekilde izah etmişler. Başımızla birlikte!

Şimdi insan sadece bir tek ruhtan meydana gelmiş değil. Ruh çıktı dediğimiz zaman biz zannediyoruz ki artık onun işi bitti. O çıkan ruh nefs-i nâtıka, hayvan-ı nâtıka yani bedenimizi çalıştıran ruh, bu bedenden çıkınca... Hükümsüz kaldığımızda biz buna ölüm diyoruz.

Ama o cesette daha hayat var. Yani mutlak ölüm değil. Eğer o cesette hayat olmasa o topluluk o vücudun topluluğu bir arada durmaz, dağılır biter gider yani. Ruh çıkınca beden de bir ruh olup hücreleri ayrılır birbirinden hepsi ayrılır gider. Hareketini sağlayan ruh-u hayvânî dediğimiz o ruh oradan çıkmakta. Peki ruh-u insânî ne zaman çıkmakta? Çıkan ruh-u hayvânî... İşte o ruh-u hayvânî dediğimiz şey aynı zamanda hayat ruhu da olduğundan, hayatın içinde de ilim,

irade, kudret, kelam onun içinde mevcud olduğundan, o kişinin ruhu her ne kadar hayvânî ruh gibi, bedenini çalıştıran ruh gibiyse de, müdrike bir ruh aynı zamanda, insan ruhu. İnsan ruhuna ulaşmış bir ruh. Veya insanlık ruhunun zuhura çıktığı bir ruh.

Şimdi insanda alttan itibaren sayalım kaç türlü ruh var. Evvela fizik bedenin hücre yapısını düzenleyen cemâdî (madeni) ruh var. Bu ruh olmasa bizim birlikteliğimiz sağlanmaz bu vücudumuzun. Yani hücre yapıları toplanamaz, dağınık kalır. İkincisi ruh-u nebâtî. Sistemi çalıştıran, kan dolaşımını ve diğer oluşumlarını. Üçüncü ise ruh-u hayvanidir, bu da hareketlerimizi ve nefsi duygularımızı meydana çıkarır dördüncüsü ise "Ve ne fahtü fihi min ruhi" olduğundan Allah'ın zat-i Ruhundandır ve insan gerçek kimliği budur. Gerçek Ademiyet buradan başlamaktadır. Aslında diğer ruh mertebeleri de kaynağını buradan almaktadırlar. İşte gaye bu ruha ulaşmak ve onun hükmü ile yaşamaktır. Daha sonraki kemâlatta ise "Ruh'ül Kuds" ile şereflenip iseviyyet mertebesine ulaşmak ondan sonra da Ruh-u A'zam kanalıyla Hakikat-i muhammediyeye ulaşmaktır. Oradan da ilâhi hakikatleri idrak etmektir.

Ye'cüc ve Me'cüc zuhuratı

Bu vesile ile "Ye'cüc ve Me'cüc" hakkında çok evvel gördüğüm bir zuhuratı da ilâve edeyim.

Çocukluğumun geçtiği Aydoğdu mahallesi Şehitler sokak No 8 de olan Baba evimizin o günlerde Arnavut kaldırımlı olan o sakata dışarıda evin önünde duruyorum. Az yokuş olan o sokağın üst taraflarından iki tekerlekli küçük merkep görüntülü tek hayvanların çektiği ilkel kağnı arabalarına benzer arabalar ile yukarıdan aşağıya bizim evin önüne doğru sırayla gelenler vardı arabaların yanlarında da kısa boylu başlarında birkaç saç tellerinin olduğu ilkel insanlar

olarak kafile ile yollarına devam ediyorlar idi. Evimizin önünden geçerek giden kafile nihayet ana caddeye ulaştılar yönlerini sağa doğru çevirip Malkara istikametine doğru eski ismi Kurnalı caddesi olan şimdiki ismi "Hükümet caddesi" kimseye zarar vermeden kendi hallerinde yavaş, yavaş yollarına devam ediyorlar idi. Bu geçiş epey devam etti sonra göden kaybolup gittiler. İstikametleri ise kuzeyden gelip batıya doğru idi.

NOT= Buraya mevzu hakkın da internetten aldığım bir yazıyıda ilâve etmeyi uygun buldum. T.B.

YECÜC MECÜC (ForumTr)

Yecüc ile Mecüc Kuran dahil tüm kutsal kitaplarda yer alan ve
insan ırkını ortadan kaldırmaya kadar ileri gidip bozgunculuğa çalışacakları söylenen bir ırk.
Dünyaya büyük zarar verecekleri ve önlerine gelen herkesi öldürecekleri söylenen
bu ırkın kıyamet alameti olduğu kesindir. Günümüzde Yecüc ve Mecüc ü çok net görmekteyiz.

YECÜC VE MECÜC LE İLGİLİ AYETLER.
KEHF SÛRESİ

83. (Ey Muhammed!) Bir de sana Zülkarneyn hakkında soru soruyorlar. De ki: "Size ondan bir anı okuyacağım."

84. Biz onu yeryüzünde kudret sahibi kıldık ve kendisine her konuda (amacına ulaşabileceği) bir yolverdik.

85. O da (Batı'ya gitmek istedi ve) bir yol tuttu.

86. Güneşin battığı yere varınca, onu siyah balçıklı bir su gözesinde batar (gibi) buldu. Orada (kâfir) bir kavim gördü. "Ey Zülkarneyn! Ya (onları) cezalandırırsın ya da haklarında iyilik yolunu tutarsın" dedik.

87. Zülkarneyn, "Her kim zulmederse, biz onu cezalandıracağız. Sonra o Rabbine döndürülür. O da kendisini görülmedik bir azaba uğratır" dedi.

88. "Her kim de iman eder ve salih amel işlerse, ona mükâfat olarak daha güzeli var. (Üstelik) ona emrimizden kolay olanı söyleyeceğiz."

89. Sonra yine (doğuya doğru) bir yol tuttu.

90. Güneşin doğduğu yere ulaşınca, onu kendileriyle güneş arasına örtü koymadığımız bir halk üzerine doğar buldu.(Ormanlık olmayan çıplak bir arazide yaşayan kavim)

91. İşte böyle. Şüphesiz biz onun yanındakileri ilmimizle kuşatmışızdır.

92. Sonra yine bir yol tuttu.

93. İki dağ arasına ulaşınca, bunların önünde, neredeyse hiçbir sözü anlamayan bir halk buldu. (farklı lisanda konuşan bir kavim)

94. Dediler ki: "Ey Zülkarneyn! Ye'cüc ve Me'cüc (adlı kavimler) yeryüzünde bozgunculuk yapmaktadırlar. (Bozgunculuk çok önemli bir kelimedir. Dikkat ediniz.)

95. Zülkarneyn, "Rabbimin bana verdiği (imkân ve kudret, sizin vereceğiniz vergiden) daha hayırlıdır. Şimdi siz bana gücünüzle yardım edin de, sizinle onların arasına sağlam bir engel yapayım" dedi.

96. “Bana (yeterince) demir madenigetirin” dedi. İki yamacın arasındaki boşluğu (dağlarla) bir hizaya getirince, “körükleyin!” dedi. Demiri eritip kor (gibi) yapınca da, “Bana erimiş bakır getirin, bununüzerine boşaltayım” dedi.

97. Artık onu ne aşabildiler, ne de delebildiler.

98. Zülkarneyn, “Bu, Rabbimin bir rahmetidir. Rabbimin vaadi (kıyametin kopma vakti) gelince onu yerle bir eder. Rabbimin vaadi gerçektir” dedi.

99. O gün biz onları bırakırız, dalga dalga birbirlerine karışırlar. Sonra sûra üfürülür de onları toptan bir araya getiririz.

100,**101.** O gün cehennemi; gözleri Zikr’ime (Kur’an’a) karşı perdeli olan ve onu dinleme zahmetine dahi katlanamayan kâfirlerin karşısına (bütün dehşetiyle) dikeriz! Bu ayetler çok açıktır. Açıklamaya gerek duymamaktayım.İnsan olan iki kavimden bahsedilmektedir. O bölgede bozgunculuk yapmaktadırlar. İnsanları birbirlerine kışkırtarak savaş çıkartmaktadırlar. Zulkarneyn peygamber tek ulaşım yeri olan o kavmin önüne set yapmıştır.

YECÜC MECÜC LE İLGİLİ HADİSLER

Cahş (radıyallahu anhümâ) anlatıyor: "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) bir gün korkulu bir vaziyette odaya girdi. Şöyle diyordu: "Lâ ilâhe illallâh, yaklaşan bir belâdan Arabın vay hâline. Bugün, Ye'cüc ve Me'cüc'ün seddinden şöyle bir gedik açıldı." baş parmağı ile şehâdet parmağını halka yaparak gösterdi. Ben:

-"Ey Allah'ın Resulü, yani içimizde sâlih kimseler olduğu halde toptan helâk mı olacağız?" dedim.

-"Evet, dedi, fenalıklar artarsa öyle olur."
Peygamberimiz rüyasında gördüğü bu durum yecüc ve mecüc ün önündeki engellerin yavaş yavaş kaldırıldığına işaret etmektedir. Şöyle ki rüyada görülen '**Ye'cüc ve Me'cüc'ün seddinden şöyle bir gedik açıldı'** ifadesi gerçek bir gedik ve toprak taş parçası değildir. Allah yavaş yavaş ,zamanla onların büyümesine izin verdiğine , Bu kavimleri ekonomik olarak veya sayıca büyüyeceğine ve dünyaya farklı beldelere yayılmanın ilk başlangıcını yapmış olduklarına işaret etmektedir. Bunun üzerine caşh sorar '**içimizde sâlih kimseler olduğu halde toptan helâk mı olacağız?"** der. Yani hepimiz ölecek miyiz der. Peygamberimiz**"Evet, dedi, fenalıklar artarsa öyle olur.** Fenalıklar artarsa ifadesi çok önemlidir.
Buhârî, Enbiyâ 7, Menâkıb 20, Fiten 4, 28; Müslim, Fiten 1, (2880); Tirmizi, Fiten 23, (2188).

696 - Ebu Hüreyre (radıyallahu anh) anlatıyor: "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm), (Zülkarneyn'in inşa ettiği) sed hakkında buyurdular ki: "(Ye'cüc ve Me'cüc) onu hergün oyuyorlar. Tam delecekleri sırada başlarında bulunan reis: "Bırakın artık, delme işini yarın yaparsınız" der. (Onlar bırakıp gidince) Allah, seddi, daha sağlam olacak şekilde eski hâline iâde eder. Böylece günler geçer, kendilerine takdir edilen müddet dolar ve onların insanlara musallat olmalarını Allah'ın arzu ettiği vakit gelir. O zaman başlarındaki reis: "Haydi dönün, yarın inşaallah bunu deleceksiniz" der -ve ilk defa inşaallah tabirini kullanır-."

Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) devamla der ki: "Dönüp giderler. Ertesi gün geldikleri vakit seddi ne halde bırakmışlarsa öyle bulurlar ve (o günkü çalışma sonunda) derler. Açılan delikten insanların üzerine boşanırlar. (Önlerine çıkan) suları içip kuruturlar. İnsanlar onlardan korkup kaçar.

Yecüc ve Mecüc ün Her gün delmesinin ardından set tekrar hatta daha sağlam olarak eski halini alır ifadesi bildiğimiz

seddin tekrar düzelmesi değildir. Allah mucizeleriyle iş yapmaz. Adeti üzerine gerçeklerle iş yapar. Yani burada anlatılmak istenen Büyümek ve Genişlemek için yeryüzüne fitne ve fesadı yaymak için mücadele eder. Ancak Allah onlara güç vermez. Yapmış oldukları küçük işleri bozar. Ülkelerinin dışına çıkacak güce kavuşamazlar. Belli bir zamana kadar bekletmektedir. Ne zaman ki Allah dilerse demişlerdir , o zaman Allah onları bulundukları beldeden yani ülkeden dışarı çıkıp yayılmalarına ,dağılmalarına izin verir.

(Önlerine çıkan) suları içip kuruturlar. İnsanlar onlardan korkup kaçar. İfadesi de gittikleri her yerdeki nimetleri alırlar. madenleri çıkartırlar, petrolü ,altını ve daha nice nimetleri çıkartırlar bununla elde ettikleri kazancı yerler şeklinde anlaşılır.

Ye'cüc ve Mecüc göğe bir ok atar. Bu ok kana bulanmış olarak kendilerine geri döner. Şöyle derler: "Arzda olanları ezim ezim ezdik, semâda olanları da alçaltıp alt ettik."

Allah onları enselerinden yakalayacak bir kurt gönderir. Bu kurt onları toptan helâk edip, herbirini parçalanmış halde yere serer."

Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) sözünü şöyle tamamladı: "Muhammed'in nefsini elinde tutan Zât'a kasem olsun, yeryüzündeki bütün hayvanlar, onların etinden yiyerek canlanır, sütlenir ve semirir."

Tirmizi, Tefsir, Kehf, (3151); İbnu Mâce, Fiten 33, (4080).

Yecüc ve mecüc Şöyle derler; yeryüzünü mahvettik , hiç kimse bizim karşımızda duramıyor. Her kıtayı , Orta doğuyu, nice Ülkeleri ,insanları ne hale getirdim. Bu benim gücüm. Melekler de ,Allah da benim kim olduğumu gördü. Benim gücüm nasılmış anladılar mı derler. Büyüklenirler. Allah a

bile meydan okumuşlardır. Bunun üzerine çorap söküğü gibi her şey gerçekleşir.

Çok yakın zamanda , Şimdi, Allah onları Enselerinden yakalayacaktır. Sonra enselerini kaşımaya başlayacaklar. Sonra şiddetlice kaşıyacaklar, sonra yaralar çıkmaya başlayacaktır. Bir de bakacaksınız ki yere düşmüşler. Ölmüşler. Yeryüzünün üçde biri bu hastalıktan ölür. Bazı Ülkelerde az ölümler olurken bazı ülke ve beldelerde çok az ayakta kalan olur. Öyle bir hal alır ki Yeryüzü ,atmosfer kokmaya başlar. Akbabalar ve diğer et yiyiciler iyice beslenirler. Boyunları deve boyunları gibi olur. İrileşirler ,memeleri sütle dolar.İnsana kıran girmiştir. Kokudan şikayet ederler. Sonra İSA Allah a dua eder. Rabbim bu leşlerin kokusunu kaldır. Allah yeryüzünü kaplayan bir bulut peydah eder. Uzaydan dünyaya baktığında dünyayı mavice değil beyaz bir küre sanırsın.İyi bir yağmurla atmosfer temizlenir. Artık dünya da yeni bir düzen başlamıştır. Herkes Rabbin büyüklüğünü görmüştür. Göksel gerçeklerin varlığına inanmışlardır. Sonra İSA yeni düzeni ,Huzuru, Birlikteliği , Kardeşliği inşaa eder.

Mirac gecesi Allah beni Yecüc ve Mecüclerin yanlarına gönderdi; Onları dine davet ettim; kabul etmediler.. Onun için onlar, Adem ve İblis neslinden Allah'a asi gelenlerle birlikte cehenneme gireceklerdir.**21**

Bu hadisten Yecüc ve Mecüc ün Allah a inanmadıkları. İnkarcı bir toplum olduğu görülmektedir. İnsan ve şeytanın çocuklarıdır. Peygamberin teklifini reddetmişlerdir.

• Hadislerde bildirildiğine gibi, "*Fesat çıkaran bir topluluktur*." 14

• 22 kabileden oluşan bir topluluktur: "*Yecüc ve Mecüc yirmi iki kabileden ibarettir*." 15

"Ye'cüc ile Me'cüc, vaktiyle bir veya iki kavmin özel ismi olsa da, doğrusu herkesin bildiği mana şudur: Aslı ve soyu

belirsiz, din ve ulus tanımaz karma bir insan topluluğudur ki, çıkmaları Kıyamet alametlerindendir. Yeryüzünü bozacaklardır.Peygamberimizin insanlar ve iblisin neslindendir demesi de sadece iki ırktan ibaret olmadığı anlaşılmaktadır. Karma bir toplumdur.

İŞTE, YECÜC VE MECÜC, "hakkın da bir yorum"

Osmanlı devleti Dünyaya adil davranan ve bozgunculuğu benimsemeyen yumuşak ve birleştirici bir devletti.1700 lü yıllarda Osmanlı devletinin gerileme döneminde Yecüc ve Mecüc Allah ın izniyle serbest bırakılır. Çünki Dünyanın lideri Osmanlı eriyor. Dengeler değişiyordu. Yecüc ve Mecüc başlangıçta kötülüğü fenalığı ve bozgunculuğu benimseyen iki ırk değil topluluktur. Settin hangi zamanda ve nerede yapıldığı bilinmemektedir. Çünki üzerinden yaklaşık 3000 yılı aşkın bir zaman geçmiştir. Bu zaman zarfında nice devletler, nice olaylar gerçekleşmiştir. İlk zamanlarda Seddi aşamayacaklardır. Set o zaman için onları engelleyen gerçekti. Zamanla Seddin önemi ve görevi kalmadı. Allah Ülkelerinin dışına çıkmasını , güç açısından geliştirmemesi ve büyümemesiyle engelleyecekti.. Bu kavimler Ancak seddi aşınca yerleri anlaşılmıştır.

Yecüc ve Mecüc ü bugün gördüğümüz den anlamaktayız ki İngiltere topraklarından dağılmıştır. Yecüc ve Mecüc has bozgunculuk düşüncesini başlatır .Yeryüzünde önce sömürgeciliğe başlamış, başka ülkelerin zayıflıklarından faydalanarak , kendi teknik gücünün de etkisiyle o ülkelerin yer altı zenginliklerini, nimetlerini , ticaretlerini elinden alarak sömürgeciliğe başlamışlardır. Önüne çıkan her suyu içmiştir. her nimeti yemiştir. Önce güney Asya yı , sonra Asya kıtasını, sonra Okyanus da ki ada ülkelerini ,sonra Afrika yı,sömürmüşlerdir. Sonra Coğrafi keşifler adı altında

hem sömürge hem de katliamlara imza atmıştır. Hem O Ülkelerin nimetlerini almışlar hem de insan ticareti yapmışlardır.

Yeryüzüne yayılmaya başlamış giderek güçlenmiştir. Pek çok ulustan kendilerine katılan olmuştur. Amerika kıtasına yavaş yavaş koloniler kurmaya başlamışlar. Her tür nimetten yararlanmaya başlamışlardır. O zaman kuzey Amerika da Ormanlar , ağaç kereste, altın, tarım ve çeşitli hayvanlardan nimetler bol bol vardı. Bu kıta çok bereketliydi. Zamanla büyüdüler. Ticaretleri artmaya başladı. Güçlendiler. Önce o kıtadaki eski halkları güçlenmek için katlettiler. Sonra Afrika dan insanlar kaçırıp köle yaptılar. İnsan ticareti , silah üretimi ve silah sanayii ve daha niceleri. Yecüc ve Mecüc ü özde şu düşünce oluşturmaktadır. Irk olmayan Yecüc ve Mecüc dünyayı isteyen. Her türlü nimeti ,zevki ,rahatlığı isteyen ve ilahını dünya yapan zihniyettir. Zenginliktir asıl hedef. Kısacası dünyanın ardına düşenlerdir. Arzuları ve istekleri onların dinidir. Bu düşünceleri taşıyan her insan yecüc ve mecüc e katıldılar.

Bu düşünceleri taşıyanlar önce o kıtaya koştu. Sonra Çoğaldılar , sonra iyice arttılar ve yeryüzünün benimsenen düşünce oldu. Böylece Yeryüzünün her tarafına yayıldılar. Ve yıl 2010 oldu. Artık o kadar çoğaldılar ki her ülkede her şehirde, her mahalle de hatta çevremizde yecüc ve mecüc vardı. Bunlar kendi çıkarları için başkalarının üzerine basarlar, başkalarının ve başka ülkelerin malı için insan katletmekten bile hiç çekinmezler. gıybet edip iftira atarlar. Sadece kendilerini düşünürler. Sadece kendileri için yaşarlar. Zevk sefa eğlence onların her şeyidir. Her mekanda vardırlar . Mesela, İşyerinde yalakadırlar.

Bozguncudurlar. O kadar çoklar ki denizdeki kumlar kadarlar.

Bazı Ülkeler de Hükümetleri ve yönetimleri eline alır. Daha fazlasını istemek onları çok hırslı ve acımasız hale getirmiştir. Geri plandaki çok büyük para babaları , çok zengin iş adamları ,birtakım baronlar Yecüc ve Mecüc ün meclisidir. Nitekim Dünya lideri ülkesinin yönetimi Mecüclülerin elindedir. Haksız yere insan öldürürler. Ülkeleri Ülke içindeki Halkları, Bir guruba karşı diger gurubu kışkırtırlar. Katliam üzerine katliam yaptırırlar. Günümüz de dünya liderinin bu düşünce akımının yani mecüclülerin eline geçmesi bütün dünyanın bu zihniyeti benimsemesine neden olacaktır. Böylece en küçük toplum çekirdeği ailede bile görülmeye başlar. Bu tipler Acımasızca kendileri için her şeyi yaparlar. Sadece doğrular, dürüstler ve Allah dan korkanlar hariçtir. Yecüc ve Mecüc Ülke yönetimini iki ülkede eline almıştır. Hırsla büyümek isterler. Kendi güvenliğini bahane ederek acımasızca sağa sola bozgunculuk yapmaktadırlar. Hakimiyet sağlamak ve dünya amaçlarıdır onların.

Böyle bir dünya yönetiminde yeryüzünün hazinelerini çıkartmak için ve yeryüzünün nimetlerini yemek için yalancı bir yönetici yani deccal çıkacaktır. Kendi kazançları için nimetler elde etmek için insan öldürmekten çekinmezler. Amerika da çıkan deccaller zamanla kendisini dünyanın jandarması ilan edecekti. Dünyanın Jandarması demek Adaleti ve huzuru sağlayan demekti. Bunu dinimizde ancak Peygamberler sağlardı. YANİ DECCAL PEYGAMBERLİĞİNİ İLAN ETMİŞTİ. Önce ben peygamberim dedi. Sonra Elde

ettiği güç ve saltanatla Seytanın telkinleriyle Ben veriyorum nimetlerinizi diyerek ilahlık da bulunacaktır.

Dünya da adaleti sağlıyormuş gibi gözüküyordu. Gerçekte bozgunculuk yapıyordu. Yalanlar söyleyerek diğer ulus liderlerini akı kara karayı ak gösterip uydurma işlerle kandırıyordu. Önce Japonya , Kore ,Küba, Vietnam , Somali, Honduras, Afganistan, Irak, Ürdün vb. inanın bana hepsini sayamıyorum. Birkaç örnek verdim. Yakın geçmişi açın okuyun. Pek çok ülkede beğenmediği liderlere karşı muhalefetleri desteklemekte, pek çok ülkede terör örgütlerini desteklemekte. Dünyaya gayri resmi silah satmakta , toplumlarda kargaşa çıkarmakta, bir guruba karşı diğer gurubu destekleyip silah vermekte ve daha sayamayacağım kadar çok bozgunculuk çıkartmaktadır. Yeryüzü bozgunculuktan öyle bir hale gelmiştir ki sürekli kan dökülmektedir. Bütün ülkeler ,uluslar halklar hepsi kendi içerisinde kargaşadadır. Şu anda dünya ne kötü durumdadır.

Huzur ve güvenliğin hakim olacağı, yoksulluğun yerini bolluğun, zulmün yerini adaletin, çatışma ve gerginliklerin yerini barışın alacağı bir dünya, tüm insanların özlemidir. Özellikle geçtiğimiz iki yüzyılda yaşanan büyük acılar ve sıkıntılar ile günümüzde de dünyanın dört bir yanında devam eden sorunlar, insanların bu özlemlerini daha da artırmıştır. İnsanlığın önemli bir bölümü, kendilerine uzanacak bir yardım eli beklemekte, onları içinde bulundukları durumdan çıkaracak bir kurtarıcının gelmesini umud etmektedir.

Aynen İsa'nın dönemindeki gibi, çok belirgin bir şekilde, giderek yaklaşan kıyametsel bir olayın gölgesinde yaşıyoruz... Kontrol etmemizin imkanı olmayan bir

gerçekliğe çaresiz biçimde teslim olmuş durumdayız Asırlardır beklenen bu tarihi müjde -Allah'ın izniyle- gerçekleşmek üzeredir. Ve bu durum, samimi olarak iman eden tüm insanlar için büyük bir şevk ve heyecan kaynağıdır.

9-12- SOHBET ARASI SOHBET

Dâvûd (a.s.)

Eûzu billahi mineş-şeytânirracîm.
Bismillahirrahmanirrahîm.

Bu akşam 15.3.2003 Cumartesi akşamı. Narlıdere'de Güler Hanım'ın evindeyiz. İzmir'deyiz. Sohbetimize devam edelim. Sohbet konusu Dâvûd (a.s.)'ın kendisine gelen iki ziyaretçisi hakkında olan bölüm. Sâd Suresi 17. âyetten başlıyor. Bakalım Cenâb-ı Hakk neler buyurmuş Mertebe-i Dâvûdiyye'de?

Estaizübillah. Bismillah.

Isbır alâ mâ yekûlûne vezkur abdenâ dâvûde zel eydi, innehû evvâb

(38/SÂD-17) *Ey Rasûlüm! Söylemekte olduklarına sabır göster ve çok güçlü kulumuz Davûd'u an. Cidden o bir evvab, çok yönelendi.*

İnnâ sahharnel cibâle meahu yusebbıhne bil aşiyyi vel işrâk(işrâkı).

(38/SÂD-18) *Cidden biz dağlara onun maiyetinde boyun eğdirmiştik. Akşam ve kuşluk vakti tespih ediyorlardı.*

Vet tayre mahşûreh(mahşûreten), kullun lehû evvâb(evvâbun).

(38/SÂD-19) *Topluca kuşları da emrine vermiştik. Hepsi Dâvûd'a çok saygılıydı.*

Ve şedednâ mulkehu ve âteynâhul hikmete ve faslel hıtâb(hıtâbi).

(38/SÂD-20) *Hükümranlığını güçlendirmiştik. Kendisine hikmeti ve faslı hitap vermiştik.*

Ve hel etâke nebeul hasm(hasmi), iz tesevverûl mihrâb(mihrâbe).

(38/SÂD-21) *Sana davacıların haberi geldi mi? (Hz. Resûlullah'a hani onun davacıları vardı, bu haber sana geldi mi?) Hani yüksek duvardan mihraba tırmanmışlardı.*

İz dehalû alâ dâvûde fe fezia minhum kâlû lâ tehaf, hasmâni begâ ba'dunâ alâ ba'dın fahkum beynenâ bil hakkı ve lâ tuştıt vehdinâ ilâ sevâis sırât(sırâtı).

(38/SÂD-22) *Hani Dâvûd'un yanına girmişlerdi de onlardan telaşa kapılmıştı. Dediler, "Korkma! Birimiz birine haksızlık yaptı. Aramızda hak ile hüküm ver. Zulmetme ve bizi yolun ortasına ilet."*

İnne hâzâ ahî lehu tis'un ve tis'ûne na'ceten ve liye na'cetun vâhidetun fe kâle ekfilnîhâ ve azzenî fîl hıtâb(hıtâbi).

(38/SÂD-23) *"Cidden bu benim kardeşim. Kendisinin 99 koyunu benim ise 1 tek koyunum var. Derken "onu bana bırak ver," dedi ve tartışmada beni yendi."*

Kâle lekad zalemeke bi suâli na'cetike ilâ niâcih(niâcihî), ve inne kesîren minel huletâi le yebgî ba'duhum alâ ba'dın illellezîne âmenû ve amilûs sâlihâti ve kalîlun mâ hum, ve zanne dâvûdu ennemâ fetennâhu festagfere rabbehu ve harre râkian ve enâb(enâbe).

(38/SÂD-24) *Dâvûd dedi ki, "Andolsun! Gerçekten o senin koyununu koyunlarına katmak istemesiyle sana haksızlık yapmış. Kuşkusuz mallarını karıştıranlardan ortaklardan çoğu elbette kimileri kimine zulmeder. Ancak inanıp yararlı işleri yapanlar hariç. Onlar da öylesine azdır." Dâvûd gerçekten kendisini denediğimizi sandı, hemen Rabbine istiğfarda bulundu. Rükû ederek kapandı ve Rabbına yöneldi.*

Fe gafernâ lehu zâlik(zâlike), ve inne lehu indenâ le zulfâ ve husne meâb(meâbin).

(38/SÂD-25) *Bunu kendisi için bağışladık. Katımızdan onun için bir yakınlık ve güzel bir sonuç vardır.*

Yâ dâvûdu innâ cealnâke halîfeten fîl ardı fahkum beynen nâsi bil hakkı ve lâ tettebiil hevâ fe yudılleke an sebîlillâh(sebîlillâhi), innellezîne yadıllûne an sebîlillâhi lehum azâbun şedîdun bi mâ nesû yevmel hisâb(hisâbi).

(38/SÂD-26) *Ey Dâvûd! Cidden biz seni yeryüzünde bir halife yaptık. Öyleyse insanlar arasında hak ile hükmetmeyle keyfine uyma. Yoksa seni Allah yolundan*

saptırır. Kuşkusuz Allah yolundan sapan kimseler, onlara hesap günü unuttukları için pek yaman bir azap vardır.

Dâvûd (a.s.)'la ilgili Sâd Suresi'ndeki bu bölüm böyle...

Şimdi hadise şu: Bir gün Dâvûd (a.s.) kendi odasında veya kendi mihrabında oturuyorken... Orası çok açık değil. Veya kendi hücresinde ibadet halindeyken... Nöbetçiler farkında olmadan, nöbetçilerin arkasından sıyrılarak veya arka duvardan atlayarak iki kişi hücresine geliyor.

Ve Dâvûd (a.s.) bunlardan korkuyor. "Acaba niçin geldiler, ne yapacağım ben, benden ne istiyorlar?" gibilerden.

O gelenler de diyorlar ki, "Ya Dâvûd korkma! Bizim aramızda bir anlaşmazlığımız var. Sana geldik, hakem olasın diye."

Anlatmaya başlıyor birisi. "Bu benim kardeşimdir," diyor. Belki beden kardeşi, belki arkadaş... "Kardeşimdir," diyor.... "Benim," diyor, "1 koyunum vardı, bu kardeşimin de 99 tane koyunu vardı. Aramızda biz konuşmaya başladık. Öyle yaptı, böyle yaptı, kendi haklılığını bana anlattı ve benim koyunumu da 99 koyuna iltihak ettirdi," diyor.

Sonradan pişman oluyor. O zaman hakkını aramaya gidiyor. Ama evvela teslim ediyor. Kabul ediyor. Ayette öyle diyor işte: "Beni," diyor "inandırdı doğru söylediğine ve benim 1 koyunumu kendi 99 koyununa ilave etti, 100 koyunu oldu, benim elimde bir şey kalmadı," diyor. Yani diyor, "bu nasıl olur?"

O zaman Dâvûd (a.s.) da: "Bu," diyor, "sana yanlışlık yapmış, al sen yine 1 koyununu, senin olsun, öteki de yerinde, yanında kalsın."

Fakat Cenâb-ı Hakk, Dâvûd (a.s.)'a yaptığı bu değerlendirmenin yanlış olduğunu söylüyor. Ve istiğfar etti Rabbına, Rabbı da ona tekrar özellikler, güzellikler verdi.

Dâvûd (a.s.)'ın değerlendirmesindeki yanlışlık nerede? Çözülemeyen şey orası... Hep bu okunduğu zaman akıllarda bir istiğfam kalıyor.

Hulasat-ul Beyan, tefsirli Kur'an, Elmalılı Mehmet Hamdi Yazır'ın tefsirinden okuyoruz... *(38/SÂD-17) "Sabret, ya Ekrem-ul Resûl onların dediklerine!" Yani, Ey Habib-i Zişanım, her ne kadar kâfirler inat ederek, kibirlenerek, gururlanarak senin şanına lâyık olmayan şeyleri sana isnad ediyorlarsa da sen onların sözlerine sabret ve heyecanlarına iltifat etme ve onların yaramaz sözlerinden mahzun olma. Zîra onların şerrinden ben seni muhafaza ediciyim. Binaenaleyh, müsterih olmamız lazımdır.*"

*Vâcib Teala kâfirlerin azabının tecilini arzu ettiklerini beyandan sonra günahın ne derece büyük bir şey olduğunu beyan sadedinde Dâvûd (a.s.)'ın kıssasına işaret etmek üzere **"vezkur abdenâ dâvûde zel eydi, innehû evvâb"** (Ey Resûl-ü Ekrem! Kuvvet ve kudret sahibi olan Dâvûd kulumuzun başından geçen macerayı zikret. Zira Dâvûd kulumuz herşeyde Allahü Teala'ya rücû edicidir.)*

Efendimiz'e eziyet eden o zamanın inkarcıları karşısında, **"Isbır alâ mâ yekûlûne"** (Ey Habibim! Onların sana söylediklerine sabret.) Ve arkadan, "senin haline benzer bir peygamberin halini sana haber vereyim," diyor. "Yani ondan ibret al sen."

*Beyzâvi'nin beyanı vechiyle **"zel eydi"** kuvvet manasında. Bu makamda kuvvetten murad ibadette ve umûr-u dinde (din emirlerinde) kuvvettir, çünkü Dâvûd*

(a.s.) bir gün oruç tutup bir gün iftar ederek taate devam ettiği gibi gecenin yarısında teheccüde kalkar, birçok meşakkata tahammül eder ve her umûrunda rıza-i ilâhiyi arar ve münasebetsiz şeylerden nefsini muhafaza ederdi.

Vâcib Teala, Dâvûd (a.s.) menkıbesinden bazılarını beyan etmek üzere şöyle buyurdu: Biz dağları ona boyun eğen kıldık. Binaenaleyh, kuşluk ve akşam vakti, yani sabah ve akşam vakti, dağlar devam üzere Dâvûd'la beraber tespih ederlerdi. Ona kuşların her türünü itaatli kıldık ki kuşlar etrafına toplanır cümlesi beraber tespih ederlerdi. Dağlar ona boyun eğer, kuşlarla birlikte de tespih ederlerdi. Şu halde kuşlardan ve dağlardan herbirerleri Dâvûd (a.s.)'ın tespihi onların tespihine sebep olurdu. Yani Dâvûd (a.s.)'ın tespihe başlamasıyla kuşlar da tespihe devam ederlerdi.

Dâvûd (a.s.) nerede bulunur, tespihle meşgul olursa orada bulunan dağlar ve kuşlar ona tabi olarak tespihe devam ederlerdi. Bakın daha Efendimiz'den evvel tespihatın özellikleri... Bir kişi tespihe başlıyor, diğerleri de onunla birlikte tespihata devam ediyor.

Bu ayette Vâcib Teala Dâvûd (a.s.)'ı birkaç yönüyle sena buyurmuş (onu övmüş), Dâvûd (a.s.) hakkında cemi sigasıyla abdim dememiş de abdimiz buyurmuştur. Çünkü cemi sigasıyla abdimiz demek tazimin nihayesi (en ileri derecesi) ve teşrifin gayesidir (şeref vermenin gayesidir).

İkincisi, abdimiz tabirinde ubûdiyet mânâsı Dâvûd (a.s.)'ın nefsinde lâyıkıyla tatbik ettiğine işaret buyurmasıdır. Çünkü abd için ubûdiyetin vazifesini nefsinde ızhar etmek (meydana getirmek) en büyük bir meziyettir.

Üçüncüsü, eydi (sahibi) olduğunu beyan buyurmaktadır, çünkü bu makamda eydi taatı edaya ve günahtan

kaçınmaya kuvvet ve kudret sahibi demektir. Hatta Resûlullah'ın bir hadisinde, "orucun en ziyade sevgilisi, Dâvûd (a.s.)'ın orucudur, zira bir gün tutar bir gün yer, ve namazın en ziyade sevgilisi Dâvûd (a.s.)'ın namazıdır, zira gecenin yarısında uykuya varır ve üçüncü bölümünde kalkar namaz kılar..." rivayet edilmiştir. Şu halde bu hadis-i şerif Dâvûd (a.s.)'ın ibadete ziyade tahammil olduğunu beyan eder.

Dördüncüsü, Dâvûd (a.s.)'ın her umûrunda Cenâb-ı Hakk'a müracaat ettiğini beyan buyurmasıdır. Çünkü evvab mübalağa sigasıyla herşeyde Hakk'a mütevekkil ve tevfiz-i umur (yani işlerini Hakk'a bıraktığı müşkirdir).

Beşincisi, dağları ve kuşları Dâvûd'a musahhar kıldığını, dağların ve kuşların Dâvûd (a.s.)'ı inkıyad ederek tespihe devam etmeleriyle Dâvûd (a.s.)'ın müktedâbih olduğunu beyan buyurmasıdır. Dağların tespihinin keyfiyetinde hilaf varsa da ekseri müfessirin beyanları vechiyle o saate mahsus olarak Cenâb-ı Hakk'ın onlarda lisan halkederek onunla tespih etmeleridir. Çünkü etle kemikten ibaret olan insanda akıl, hayat, ve nutuk gibi evsafı halk eden Allah-ü Teala'nın taşla topraktan ibaret olan dağlarda bu gibi evsafı halketmesi uzak şey değildir. Yani insanda konuşmayı halkeden dağda taşta da bunu halkeder.

Not: İşte bu sözü söyleyen kimsenin dağdaki taştaki ruhaniyetin farkında olmadığının açık ifadesidir.

Binaneleyh, dağların ve kuşların tespihleri manayı hakiki ve zâhirisi olan lisanla tespihtir. Çünkü lisan-ı hâl ile tespih her zaman câri olduğundan Dâvûd (a.s.)'a tahsiste bir mana yoktur.

Dâvûd (a.s.)'ın sadası (sesi) gayet güzel ve uzun olduğundan Zebur'u kıraat ettiğinde (okuduğunda) kuşlar etrafına toplanır ve dinlerler ve her bir türlü avaza başlamakla tespih ederler (yani hoşlanmakla, cüş-u huruşa gelmekle).

Hani günümüzde de derler ya, "Dâvûdi bir ses," diye. O günden kalma...

Dâvûd (a.s.)'ın sadasından (sesinden) dağlara akseden sada onlar hakkında tespih idi çünkü her cümlesinde Vâcib Teala'yı noksanlardan tenzih olduğu cihetle dağlardan akseden sada ve kuşların nağmeleri aynı tespihtir.

Yani bir kimse Allah-u Ekber diye dağa yönelmiş olsa, dağdan gelen yankı dağın tespihidir aynı zamanda.

Vâcib Teala, Dâvûd (a.s.) menâkıbından bazılarını beyandan sonra bazı aharı beyan etmek üzere, "biz mülk-ü Dâvûd'u kuvvetlendirdik, ilm-i tam ile husumatı verdik." **"Ve âteynâhul hikmete ve faslel hıtâb".**

Cenâb-ı Hakk'ın Musa (a.s.)'a verdiği. Hikmet ve **"faslel hıtâb"**. Efendimiz'e bunun karşılığında? ne verdiler **Cevamiul kelim.** Burada **"faslel hıtâb"** mevzuların arasını ayıra ayıra, güzel fasılalar halinde anlatması. Ama Efendimiz'e bütün kelimelerin câmi olması, yani küllî ilmin kendisinde mevcûd olmasıdır.

Dâvûd (a.s.) Dâvûdi mertebeden fasl-ı hitâbı ancak yapabilmekte. Ama Muhammedî mertebesinden zuhûr etmediği için "Cevamiül kelîm"i bilememekte idi.

Yani Dâvûd (a.s.)'a kemalat-ı lütfumuzdan zâhirde mülkünü askerle kuvvetlendirdik ve diğer memleketleri istilal ve takviye ahali beynine mahabbetini îka ettik (yani

ahalinin aralarına Dâvûd'u sevmeyi verdik). Binanaleyh, cümle halk onun emrine itaat eder oldular. Dâvûd'un mülkünü biz takviye ettiğimiz gibi ona nübüvvet, kemâl-i ilim, güzel ve muhkem amel, ve hakla batılın arasını ayıracak kudret-i kâmile verdik.

Fahrü Razi, Kadin-i Sabüru, ve Ebu Suud Efendilerin beyanları nazaran Dâvûd (a.s.)'ın hikmetin takviyesi ve mülkünün kuvvetlenmesi şöyledir: Bir kimse diğer bir kimseden öküzünü gasbettiğini dava etmesi üzerine gasp ettiği iddia olunan taraf inkar eder. Ancak iddia sahibinin şahidi yokmuş.

Dâvûd (a.s.) taraf-ı ilâhiden müddeiyii katletmesi ile rüyasında üç defa emrolunmuş. Binanaleyh, Dâvûd (a.s.) müddei aleyhe katlolunması ile emrolunduğunu söyleyince, müddei beyyinesiz katlolunacağını söyler. Dâvûd (a.s.) emr-i ilâhiye itaate mecbur olduğunu ve sûret-i katiyede emr-i ilâhinin infaz olunacağını tekrar anlatır. Müddei aleyh, emr-i ilâhiden kurtuluş olmadığını anlayınca hakikati beyan eder ve der ki, "Ya Nebi-i Allah! Ben bu öküzü gasbetmedim. Velâkin mübdeinin pederini öldürmüştüm. Benim katlime emr-i ilâhinin zuhûru bu hikmete mebni olsa gerektir," demesi üzerine tarikıyla katlonulunur.

"Kişi ikrarı muaheze olunur," fetvasına mebni kısas olunca, umum Beni İsrail üzerinde büyük bir tesir hasıl ederek Dâvûd (a.s.)'ın mehabeti herkese dağılır.

Burada birisi birisinin öküzünü çaldı diye birisi şikayette bulunuyor. Diyor ki, "falan kişi benim öküzümü çaldı." Diyor ama şahidi olmadığından, "bana ceza veremezsin," diyor, yani, "şahit lazım," diyor, öldürülmek istenen. Yani iddia sahibi, "bu benim öküzümü çaldı," diyor. Öbürü de, "hayır ben çalmadım, şahidi varsa getirsin," diyor.

Ama bu arada Dâvûd (a.s.) zor durumda kalıyor. Nasıl karar verecek? Birisi "çaldı," diyor, birisi "hayır şahidi getirsin," diyor. Şahid olmadan çünkü bir karar verilmez. Bunun üzerine Dâvûd (a.s.) mânâ âlemine zuhûratına yattığında üç defa Dâvûd (a.s.)'a Cenâb-ı Hakk o iddia edilen kişinin öldürülmesini emrediyor. Bunun üzerine o öldürülmesi emredilen kişi diyor ki, "ortada herhangi bir sebep yokken beni öldüremezsiniz. Bir şahit getirin ben de göreyim, şahit beni suçlasın," diyor. Ama Dâvûd (a.s.), "ben Hakk'tan böyle bir emir aldım," diyor, "sen öleceksin." Bakıyor ki o çaldı diye suçlanan kişi, ölümden kurtuluş yok, o zaman kendi ikrarıyla, "evet ben bunu çalmadım ama ben bunun babasını öldürmüştüm, oradan bana kalmıştı," diyor. Ve bunu ikrar etmek zorunda kalıyor. Dâvûd (a.s.)'ın iradesi üzerine...

İşte bu hadise böyle anlaşılınca Beni İsrail içerisinde Dâvûd (a.s.) güç kazandı, güven kazandı, diye burada anlatılıyor...

Hatta herkes mukteziatı şer'in haricine çıkamaz bir hale gelmiştir. Çünkü şeriatın dışarısına çıkarsa Dâvûd (a.s.) bilir ve mücazat eder itikadı herkeste yerleştiğinden şeriatın hilafı masiyeti itikaftan sakınmayı herkes kendine çare-i selâmet ve necat saymıştır.

Yani herkes Allah'ın getirdiği şeriata uymayı kendilerine görev saymıştır bu hadiseden sonra. Bakıyorlar ki şeriat kılıcı kesecek, onun için o devirde ortalıkta düzgün bir yaşam olmuş Beni İsrail içerisinde.

Hükümet-i Dâvûd kuvvetlendi. Herkes Dâvûd (a.s.) emri haricinde bir şey yapamaz bir hale geldi ki o zamanda dünyada bulunan hükümetlerin en kuvvetlisi Dâvûd (a.s.)'ın hükümeti oldu. Zira ahali yekdiğerine marbud, hükümete

emin, adalet yolunda herbirerlerine bağlı güçlü bir birlik olmuş. Asayiş ve intizam mükemmeldi. Hatta Kürsi-i Dâvûd (a.s.) (Dâvûd (a.s.)'ın kürsüsü) pek çok kişinin beklediği mervidir (koruyucu). Dünya ve ahirete mütealik hikmet-i ameliye verilip hikmet îta olunan kimseye hayr-ı kesir verilmiş olduğundan cümle hayrat Dâvûd (a.s.)'a verilmiş demektir.

Bu ayette beyan olduğu vecihle, Dâvûd (a.s.)'ın nutk-u veli ve adaletle hükm-ü sahih verilmiştir. Çünkü ecsâmı âlem (alemdeki cisimler) üçe minkasimdir (bölünmüştür). Birincisi cemâdât ki ilimden halidir. İkincisi hayvânât-ı saire ki idraki varsa da kalbinde olan şeyi ifadeye kâdir değildir. Binalaleyh, kemâlâttan nasibi yoktur. Üçüncüsü insan ki idrâki olmakla beraber kalbine gelen mânâyı başkalarına ifadeye kâdirdir.

Ancak bu kudrette bulunan insanlar da birbirinden farklıdır. Bazısı sûret-i muntazamada (muntazamn şekilde) söz söylemeye, kendi hukukunu müdafaya, ve gayrın hukukunu müdafaya kadirdir. Bazısı da söz söylerse de intizamına riayet etmediği gibi hukukunu da müdafaa edemez.

Yani kendi kendini sözleriyle müdafaa edemez.

Dâvûd (a.s.)'ın ise güzel söz söylemeye, mânâsını zabta, belâgat ve telâgât-ı insana ifadeyi meram (en güzel şekilde ifade etmesi), insanlar arasında adaletle hükmetmeye ve insanlar arasında hukuku müdafaa etmeye muktedir olduğunu beyan etmek üzere Cenâb-ı Hakk kendisine fasl-ı hitap verdiğini beyanla (yani kendisine güzel konuşmayı, haklıyı haksızı ayırmayı, bizdeki Ömer'in yeri gibi) *bu ayette kendisine sena bulunmuştur, kendisini övmüştür.*

Çünkü fasl-ı hitap hakla batıl arasını ayırır, gayet açık ve şüphesiz maksûda dalalet eder. Yani kastedilen şeye delalet eder. *Kısa bir kelâmdır ki mealini herkes anlayabilir.* Yani özlü sözle hakikatı açık olarak anlatmaktır, fasl-ı hitap.

Vâcib Teala Dâvûd (a.s.)'a bazı senasını beyandan sonra itikadında zaafı olan kimselerin hatırına gelen vehmi kaldırmak için iki hasmın huzur-u Dâvûd'a imtihan sûretiyle geldiklerini beyan etmek üzere, "Ya Ekremür Rasûl! Muhakkak sana hasmın haberi geldi." (**"Ve hel etâke nebeul hasm(hasmi)"**)

"Hel etâke hadîsu mûsâ" Sana Mûsa'nın haberi geldi mi? Ne demek? Yani, Mertebe-i Mûseviyyetin gerçek hakikati sana indi mi? İdrak ettin mi Mertebe-i Mûseviyyet'i? Yani tarîkat mertebesinin hakikati sana geldi mi? Kulaktan değil, gönülden, özden, sana geldi mi, mutlak olarak... Burada da iki hasmın haberi geldi mi?

Gerçi Efendimiz'e bu iki hasmın haberi sana geldi mi, diye soruyor Gerçi bütün Kur'an-ı Kerîm Efendimiz'in mübarek gönüllerinde mevcuddur, fakat zuhûra çıkmadığından bâtında idi, kuvvede idi. İşte bu haberlerle Cenâb-ı Hakk onlara, oradan gelmiş olan o haberi zuhûra çıkardı artık, demek istiyor. Dolayısıyla neticede bizlere ulaştırmış oluyor böylece bu haberleri.

"Ya Ekremür Rasûl! Muhakkak sana hasmın haberi geldi. Zikret! İki hasmın duvardan Mihrâb-ı Dâvûd'a çıktıkları zaman ki o zamanda onlar duvardan Dâvûd (a.s.)'ın üzerine girdiler. Binaenaleyh, Dâvûd (a.s.) da onlardan korktu." Yani haberi olmadan iki kişi odasına birden giriverdi.

Beyzâvi'nin beyanı vehiyle bu ayette istifham zikrolunacak haberin şanının büyüklüğüne ve kemâli dikkatle

dinlemeye şa'yan olduğunu tembih içindir. Hasmın haberiyle murad, hasımların muhakemelerinin haberi demektir. Dâvûd (a.s.), üzerine âdetin hilâfı olarak duvar yarılarak girdiklerinden korkmuştur. Çünkü Dâvûd (a.s.) zamanını dörde taksim etmişti ki bir gün ibadet eder, bir gün fasl-ı hukuk hükmünü kaza eder, bir gün husûsat-ı beytiye ile (yani evinin işleriyle) uğraşır, ve öbür gün de ahaliye vaaz-ı nasihatle meşgul olurdu.

Her gün dönüşümlü olarak bu dört şekilde yaşıyormuş.

İbadet günü halvetteyken (kendine ayırdığı günde halvetteyken), bekçiler kapıdan içeriye kimseyi koymadıkları bir zamanda ansızın duvar yarılarak tabiinin hilafına giriverdiler yanına. Dâvûd (a.s.)'ı korkutmuştu bu giriş. Şu halde mânâ-i nazım (düz manası): Ey habibim! Dâvûd (a.s.)'ın halvetteyken âdetin hilâfına duvardan iki hasmın Dâvûd'un üzerine ansızın girdiklerinin haberi sana geldi. Binaneleyh, sen o zamanı hatırına getir ve tezekkür et ki ne garip bir kıssadır (anlatıştır).

Âdetin hilâfı geldiklerinden dolayı Dâvûd (a.s.) onlardan korktu. Dâvûd (a.s.)'ın korktuğunu bilince hasımlar da anladılar Hz. Dâvûd'a dediler ki: Korkma bizden! Zira biz iki hasımız ki bazımız bazımıza zulmetti. Şu halde bizim beynimizde (aramızda) hakla hükmet ve bâtıla meyletme. Bize doğru yolu göster.

Yani o iki hasmın âdetin hilâfı duvardan girmeleri Dâvûd (a.s.)'a korku verince onlar Dâvûd'a hitaben, "sen korkma bizden, zira biz sana suikast için gelmedik, belki iki hasımız, mahkeme için geldik, çünkü bazımız bazımıza zulmetti, binaneleyh sen bizim aramızda adaletle hükmet, adaletin haricine çıkma, doğru yol ne ise onu bize göster, herkes hakkına razı olsun," dediler.

Dâvûd (a.s.) mihrabında ibadet ile meşgul olduğu esnada kimse yanına giremez, bekçiler kapıda bekler kimseye müsaade etmezlerken, bu iki melek veya insan suretinde iki melek kapıya gelerek müsaade isteyip bekçiler müsaade etmeyip duvara çıkarak içeriye girmeleri üzerine Dâvûd (a.s.)'ı aruz olan korkuyu izale için muhakeme maksadına dayanarak geldiklerini beyan etmişlerdi.

Vâcib Teala, huzur-u Dâvûd'a hasımların geldiklerini beyandan sonra davalarını tasfir ettiklerini beyan etmek üzere: Hasımlarından birisi Hz. Dâvûd'a hitaben söze başlayarak, "şu benim mümin biraderimdir. Kendisinin 99 haremi vardır. Benim de 1 tane haremim vardır. Bana sen o 1 haremi de bana ver dedi. Ve sözüyle bana galebe etti, zira benden fasihtir." (Yani konuşmasıyla onu kendine aldı.)

Şimdi burada harem diye, hanımı diye belirtmiş. Halbuki orada dişi koyun diye bahsediliyor: **"ve liye na'cetun vâhidetun fe kâle ekfilnîhâ ve azzenî fîl hıtâb"**. Yani açıkla bize bunu diyorlar.

Yani iki insan suretinde gelen melekler Dâvûd (a.s.)'a arız olan korkuyu izale ve kalb-i nebevilerini teskinden sonra davalarını tasfir ve birinin öbürüne zulmetmek istediğini beyana başladılar. İçlerinden biri diğerini şerh ederek: "Şu benim dinde kardeşim ve tarik-i sülûkta meslektaşımdır. Bunun 99 tane hatunu vardır. Benim ise 1 tanedir. Bana o 1 hatunu kendisine vermemi teklif ediyor, diyor ki, "o 1 hatunu bana ver ona da ben kefil olayım. Benim zevcem 100 olsun, senin hiç olmasın, " dedi. Böyle demekle beraber bir takım delillerle bana galebe etti," diyor.

O 1 taneyi de aldı.

Zira kelamda ben müdafaaya kadir değilim. (Yani ben söz söylemekte, güzel söz konuşamam, kendimi müdafaa edemedim. O bana öyle deliller getirdi ki ben onu ona isteğimle vermek zorunda kaldım diyor.) *Ve muharebe-i iktidarım yoktu* (kavgaya da gücüm de yoktu çünkü ben aciz bir kimseyim) *demekle davayı tasvir etti.*

"Beni o 1'e de malik kıl, yahut ben taht-ı nikahımdakilere kefil olduğum gibi buna da kefil oldum," demektir. Yahut kefil nasib manasınadır, "bu biri de benim nasibim kıl," demektir.

Vâcib Teala, hasımların davayı tasfirlerinden (davalarını anlatmalarından) sonra Dâvûd (a.s.)'ı kemal-i taaccüp ile söylediği sözü beyan etmek üzere: Dâvûd (a.s.) hasımlara hitaben, "Senin hatununu kendi hatunlarına ilhak etmeyi istemesiyle Allah hakkı için o adam sana zulmetti. Şurekadan (şerik ehli, zenginlerden) çokları mallarının birbirine karıştırmakla, bazısı bazısına zulmeder. İlla şu kimseler ki, onlar iman ettiler ve onlar amel-i salih işlediler ve onlar zulmetmezler. Fakat imanla ve ameli salih ile meşgul olanlar, bu dünyadan azdan azdır ve enderdir," demekle eshefini ızhar etti.

Yani, "sen bu işi çok yanlış yapmışsın," diyerek...

Dâvûd (a.s.) 99'a 1 tane hatunun zammını (fazlasını) istemesiyle, yani fazlasını istemesiyle, zulmettiğini beyanla beraber, ihtilaf eden insanlarının çoklarını bu halde olduğunu dahi beyan etmiştir.

Yani başkalarının haklarını yediklerini beyan etmiştir.

Ancak Allah'ın vahdaniyetine lâyıkıyla iman eden, emirlere ve nehiylere intisal eden (yapışan), ve bilhassa

kulların hukukuna riayetle amel-i salih işleyenler bu zulüme ve başkalarına zarar vermeye cesaret etmezler. Ve bu misilli salih kimseler de azdır, buyuruyor.

İyi kimselerin gayet azlığını tenkid için azlıktan kinâye lafzını irad etmiş. Dâvûd (a.s.) bu hükmü diğer hasmın ikrarından sonradır. Yahut söylememişse de sükût-u ikrar olmasına binaen zulme nisbet ederek hükmetmiştir. Yahut eğer senin dediğin gibiyse sana zulmetti demektir.

Yani Dâvûd (a.s.) bu hususta o zevcesi alınan 1 kişiye zulüm edildiğini, 99 koyunu veya hanımı olan kişinin o elinden 1 tanesini almasıyla ona zulmettiğine karar vermiş.

"O vakitte zanneti Dâvûd ki biz onu mübtela kıldık, binaneleyh derhal Rabbisi'ne istiğfar etti, rükuya vardı ve dergah-ı uluhiyete rücu etti, biz de ondan sadır olan zelleyi afla mağfiret ettik. Zira Dâvûd için bizim indimizde kurbiyet ve hüsnü merci vardır."

Yani, "bu hukuku verdi ama zelle oldu," diyor. "Kaydı ayağı," diyor. "Ve bize yöneldi sonra, tövbe etti, istiğfar etti. Biz de tövbesini kabul ettik, çünkü o sağlam bir kulumuzdu."

Yani, Dâvûd (a.s.) hükmü verince melekler birbirine bakarak, "bu hüküm hakimin kendi aleyhinedir," derler ve kaybolurlar. Bakın şimdi, Dâvûd (a.s.)'ın aleyhine oldu bu. Kendi kendine yanlış hüküm verdi.

"Dâvûd (a.s.) iki tarafına nazar eder ve görür ki ansızın kaybolmuşlar. İşte o zaman bildi ki Dâvûd (a.s.) biz onu mübtela kıldık ve imtihan muamelesi yaptık. Derhal sadır olan zelleden Rabbisi'ne istiğfar ile rükûya vardı, dergah-ı uluhiyete rücû etti, biz de onu mağfiret ettik, zira Dâvûd için bizim indimizde büyük mertebe ve yakın kurbiyet vardır."

Şâfi mezhebinde bu ayeti okuyunca secde lazım gelmez. Ama İmam-ı Azam indinde tilavetle secde lazımdır.

Yani rükû etti diyor ya. "O rükû etti diye burada da rükû lazım, yani secde lazımdır," diyor.

Rükûnun secde makamına kaim olacağı bu ayetle delil olunmuştur. Bu ayet tilavet edildiğinde Resûlullah Efendimiz'in secde ettiği de rivayet olunmuştur.

Bu ayetin dalaleti vechi ile Dâvûd (a.s.) Urya denilen kimsenin hıtbe ettiği hatuna hıtbe ederek nikahlandığından Urya'nın meyus olması üzerine, şu hıtbe üzerine hıtbenin zelle olduğunu tembih için iki hasım suretinde Vâcib Teala melekleri gönderir. Tembih eder. Ve Dâvûd (a.s.) hakikati anlar. Binaneleyh, Cenâb-ı Hakk'tan zellenin affını istirham ettiğini Vâcib Teala ayette beyan buyurur.

Dâvûd (a.s.)'ın bir hatası varmış da o gelen iki melek yahut kişi o hatayı ona anlatmak için öyle bir sahne kurmuşlar.

Dâvûd (a.s.)'dan südûr eden zellenin sebebi ikidir. Birincisi, hıtbe üzerine hıtbe etmesidir. İkincisi, 99 haremi mevcudken 100. birini daha istemesidir. Dâvûd (a.s.)'dan vâki olan zelle hakkında birçok rivayetler varsa da mutemed olan rivayet budur, çünkü ayetin nazmında gelen zellenin hıtbede olduğunu ima ettiği cihette bu rivayeti teyid eder. Ama Urya hakkında vâki olan rivayetler aklen ve naklen sahih değildir. Binaneleyh, iftira, buhtan ve yalandan ibarettir.

Bu hadise hakkında Tevrat-ı Şerif'te değişik rivayetler var, biraz da çok basit anlatılan kıssalar var, Dâvûd (a.s.)'a iftira babında.

Bazıları da zelleyi Dâvûd (a.s.) zamanında mevcud bir âdet üzere tasfir etmişler. Şöyle ki, Beni İsrail'den bir kimsenin diğerini kendisini nikahlanmak üzere haremini terketmesini rica ve teklif etmek adetmiş. Binaneleyh, bu teklif nas arasında adet olduğundan herkes çok görmez, hatta kabul edip terkedenler de olurmuş. İşte nas arasında câri olan şu adete binaen Dâvûd (a.s.) da Beni İsrailden bir kimseye bir teklifte bulunması üzerine Vâcib Teala muhakeme suretinde iki melek göndererek Dâvûd (a.s.)'a tenbih buyurmuştur. Gerçi bu adet nas arasında câri ise de mahsur-u nübüvette ve misilli teklif ve âdet-i hassasiyye ittiba etmek münasip görülmemiştir.

Yani halk bunu yapar ise de, onlara mâzursa da, peygamberin bunu yapması mâzur sayılmaz.

Ayette bu rivayete de işaret vardır, çünkü ayette iki hasımdan birisi kendisinin 99 hatunu varken, "benim 1 hatunum var, o 1 hatuna da kendinin kefil olmasını (ben bakacağım buna ölünceye kadar diyerek) ister," demek aynı rivayeti teyid etmektedir.

Vâcib Teala Dâvûd (a.s.)'dan vâki olan zelleyi ve Dâvûd (a.s.)'ın derhal tevbesini kabul buyurduğunu beyandan sonra tevbenin kemâli ihlas, samimiyet üzerine olduğundan hilât-ı hilafetle Dâvûd (a.s.)'ı mesru ve müşerref buyurduğunu beyan etmek üzere...

Şimdi burada bir sayfa daha var, almayacak. Meseleyi anladık. Hikayenin hakikatinin ne olduğunu anladık. Kısaca bunlara bakalım özet olarak.

Aleyhissalâtü Vesselâm Efendimiz'e Cenâb-ı Hakk, **"Isbir"** (Sabret)... Bakın koskoca dünyaların efendisine, âlemlerin sultanına Cenâb-ı Hakk sabırla tavsiyede

bulunmakta. O ki sabredenlerin en büyüğü. Kendilerine ne kadar eziyetler yapıldığı veya zorlandıkları malum, tarihi hadiselerle. O zaman bizim nasıl sabretmemiz gerektiği açık olarak burada belirtilmekte.

Başka bir ayette bu hususta: **"Vasbir nefseke mealleziyne yed'ûne rabbehüm bilğâdâti vel'aşiyyi"**

Sabah akşam nefisleriyle beraber sabrederek Rabları'na yönelenlerle birlikte ol, diyor ayet-i kerimede. Burada da sabret Efendimiz'e diyor. Bu hepimize geliyor.

Orada da Dâvûd (a.s.)'a kuşların, dağların kendine uyması... Bu dışarıda gördüğümüz teleferik dağı değil. Tabi zahirde onu da ifade etmekte, ancak buradaki nefs dağı, bizim nefs dağımız. Bize o uyuyor, başka dağ uymaz zaten. Ona itaat eder idi. Ne zaman? Sabah akşam. Kuşların kendisiyle beraber zikretmesi, gönüldeki muhabbetler bunlar. Kuş neresi? Gök ehli. Gökten gelen manevi bilgiler ona inmekteydi ve onunla beraber huzur bularak zikrini daha güçlü yapmakta idi.

Kendi bünyesindeki hadise bu ama dışarıda da olan hadise de aynıydı. Ağaç üstündeki kuşlar da zikir yapıyorlardı. Hükümranlık, hikmet, fasl-ı hitap... Efendimiz'e verilen Cevâmi'u'l-Kelim...

İki hasım. Bunlar zeka ve fikir, burada. Yani aklın iki kardeşi, aklın iki özelliği, zeka ve fikir.

Mihraba girmek, gönle girmek. Yani Dâvûd (a.s.) gönül alemine yönelmişken zeka ve fikir oraya geliyor. Zeka ve fikirin olduğu yerde hareket olur. İşte o hareketten korkar. Halbuki kendi gönül aleminde salt muhabbet ile duruyorken,

sevgi varken sadece, zeka ve fikrin oraya girmesi orada bir düşünceye, tefekküre ve harekete yol açmaktadır.

99 dişi koyun... Niye koç demiyor da dişi koyun diyor? Lügatlar daha ziyade bunun üstünde duruyor. Lügat manası olarak da tefsirlerde. Ve sadece bunda rastladım hatun dediğine. Belki vardır daha başka tefsirlerde de. Burada dişiden maksat üretici olmak. 99'dan maksat esmaül hüsna, yani esma mertebesini bahsediyor. Bir dişi koyun, bu da Allah (c.c.) ismi. Bu isim câmi, toplayıcı isimdir. Allah ismi, akl-ı küll ve nefs-i küll'ü de bünyesinde toplamıştır.

"Benim bir erkek koyunum vardı," diyebilir orada, demiyor. İşte aynı düzeyde yaşandığı için daha henüz, yani o mertebede nefs-i küll ile yani üreticilikle yaşandığı için. Ama o koyun Allah ismini bünyesinde bulundurduğundan câmi isim, toplayıcı isim olmakta. Ve onda Allah ismi nefs-i küll ile akl-ı küll'ü bünyesinde toplamıştır. Ne oluyor şimdi? Fikir 99 esmayı kullanmakta. Bunları toplaması için de Allah ismine ihtiyacı vardı. Onu ikna ederek zekadan aldı. Yani zekada bir isim vardı. Fikir 99 esmayı kullanmakta. Bunları toplaması için de Allah ismine ihtiyacı var. Yani 99 dağınık isim, bunları bir arada tutabilmesi için Allah ismine, câmi ismine ihtiyacı vardı ve zekayı ikna ederek zekadan o kendisinde bulunan o tek ismi aldı.

Dâvûd-u akıl sayıya bakarak tek koyunu iade etti.

18 BİN ALEMİN EFENDİSİ 18 BİN ALEM NEREDE VAR?

-Hocam 18 bin alemin efendisi 18 bin alem nerede var?

-18 bin alem bu alemde mevcut zaten. O 18 alem bu 18 bin çokluktan kinaye. 18 milyar da deseniz, 18 trilyon da

deseniz gene yetmez. Yani 1000 çokluğundan ifade, çokluğu ifade etmek için 1000 denilmiş. Eskiden milyonlar, milyarlar yokken en büyük sayı 1000'di. Onun için 18 bin alem deniyor. Bunlar da bizim namaz kitabının baş tarafında vardı bunlar. Akl-ı küll, Nefs-i küll bunlar hep birer alem. Akl-ı küll, Nefs-i küll, arş, kürsi, yedi kat sema, üç mevalik, dört anasır, toprak, ay bunların toplamı 18 yapıyor. Bunların hepsi birer mertebe, çokluktan kinaye 18 bin alem deniyor. Hepsi birer zuhur tecelli bunlar.

İşte o "*ikra' kitabek*" hükmü geldiğinde bakacağız ki sayfaları aç, aç aç, sayfalar beyaz ama boş. Açacağız, açacağız eyvah orası siyahlanmış, burası karalanmış, burası yamuk, burası yırtık, burası kıvrık, hep işte o yan çizdiğimiz yerler. Diğer taraftan bakacak ki bir arkadaş, dolu dolu, dolu hepsi dolu. Şimdi bizim Kur'an'daki yerimiz nedir veya Kur'an'ın bizde ne kadar yeri vardır. Dolayısıyla Hazreti Peygamber'in, dolayısıyla Allah'ın yeri ne kadardır? Şimdi bakın elimizde Mushaf-ı Şerif var. Kur'an-ı Kerim var. Bütünüyle birlikte, elimizde tutuyoruz. Başımızın üstüne, göğsümüze koyuyoruz ama bunun ne kadarı bizim. Kağıt olarak hepsi bizim de

-Neler biliyoruz.

-Mana olarak ne kadarı bizim?

-Yaşayabiliyor muyuz?

-İşte Kur'an'ı Kerim'de, ne kadar bilgi almışsak, ne kadar ayet, sure biliyorsak, ayrıca ayet sure olarak bilmesek de fiili, Kur'an tafsil-i, Kur'an'dan yani bu alemden, neler idrak etmişsek onlar bizim Kuran'ımızı oluşturuyor. İşte bu ilmi yöndeki Kur'an-ı Kerim'i ne kadar çoğaltmışsak "*ikra' kitabek*" kitabımızda. Kur'an-î ayetler o kadar çok olacak.

Kur'an-î hakikatler o kadar çok olacak. Hepsinin olması mümkün değil. Çünkü onun hepsi Hazreti Peygambere mahsus. Onun şahsında bütünleşmiş oluyor. Her birerlerimiz kimimiz, Taha suresini oluşturuyoruz, kimimiz Amme suresi, kimimiz Yasin suresi, her birerlerimiz bir sure. Bütün bunların toplamı da bir Kur'an, ümmet olarak bir Kur'an'ı ifade ediyoruz. Eğer Kur'an'dan hiçbir şey bilmiyorsak, aman ne büyük bir ıstırap meselesi, Kur'an'a dahil değiliz düşünün, bakın. Bir besmeleyi bilsek yine Kur'an'a dahil oluyoruz. En azından çocuklarımıza bir besmeleyi öğretelim, bir kelime-i tevhidi. Bakın bu çok mühim bir hadise gerçekten. Kur'an-î bir şey bilmiyorsak Kur'an'ın içinde yerimiz yok. Duhulümüz yok. O zaman hakkın indinde de yerimiz yoktur. Allah etmesin.

-Amin.

-İşte ne kadar çok bilgi idrak edersek, Kur'an-î manada, Zat-î İlahi manada, Kur'an'a nüfuzumuz o kadar fazla olmakta ve yaşamımızda o genişlikte genişlemekte. İlim olarak da, bilgi olarak da, tatbikat olarak da, dört tane Kur'an var bakın. Kur'an bir tane de dört yönü vardır. Bunun bir tanesi Mushaf-ı Şerif. Elimizdeki kayıtlı Kur'an. Ne diyorlar buna, Mushaf, sahifelendirilmiş. Onun hakkında, yüzlerce sene ilim adamları, Halik midir, mahluk mudur diye, bunun münakaşasını yapmışlar. Kimisi Halik'tir demiş. Kimisi mahluktur demiş. Mahluktur diye nasıl, Halik olur demiş. Halik olanlar, nasıl mahluk olur demişler. Ayrı ayrı gitmişler, halbuki ikisi de doğru deseler ki hem haliktir hem mahluktur. Nasıl oluyor? Kağıdı, kalemi, mürekkebi, mahluk. Bunun işte, at ateşe yansın kağıt, yandı da kağıdı yandı, manaları yandı mı? Yanmaz.

İşte kelam-i ilahi diyoruz zaten, Allah'ın kelamı diyoruz. Kelam zatından ayrı mı? Yok değil. O halde manası itibariyle

Halik ama kabı maddesi itibariyle mahluk. Bu kadar, ama bize manası lazım, kabı lazım değil. Ama işte o kap olmasa da Mushaf satırlar, sahifeler olmasa da o mana ortaya çıkmıyor. Birincisi bu Mushaf. ikincisi "*Elif, Lam, Mim, zalikel kitabü la raybe fih".* İşte bunun hakkında şüphe yoktur, "Elif, Lam, Mim, İnsan-ı Kamil'in" de bir adıdır diyorlar ikincisi bu. Üçüncüsü, geniş olarak bütün bu alemler, Kur'an'ın birer sayfası, birer ayeti birer cüzü. Yani buna, tafsil-i Kur'an diyorlar. Fiilî Kur'an diyorlar. Yani gördüğümüz bu alemin hepsi, Kur'an'ı Kerim'in yaygın hali, açılmış hali, açık hali, okunan Kur'an.

Hani şair söylemiş, "*hep kitabı Hakk'tır, eşya sandığım ol okur kim seyr-ü efdan eylemiş*". Yani bu eşya dediğin, şey'iyyet dediğin, her şey Hakk'ın bir kitabıdır ancak kim okur bunu seyr ü eftan vatanları seyretmiş olan. Yani meratib-i ilahiyeyi seyretmiş olan ve gerçek bir seyr-i sülük yapmış olan seyreder bu kitabı duyar, okur diyor. Diğeri de demiş, ki "*her ne söz ki söylenir alemde, türkü ya arap tut kulağın kim sanadır cümle dillerden hitap*". İşte bütün bu alem tafsîl-i Kur'an. Ama sende Zat-î Kur'an'sın. Sana söylenmekte bütün bu hitaplar diye bakın insanı nereye getiriyor.

İşte üçüncüsü de bu alem kitabı. Diğeri de Kur'an'ı nâtık dedikleri "İnsan" konuşan Kur'an. Dört tane Kur'an var. İşte bu dört tanesi ayrı mertebelerden, zuhuru bunların dördünü bilirsek kemaliyle Kur'an-ı Kerim'i o zaman anlamış oluruz. Yoksa sadece elimize alıp da Mushaf-ı Şerif diye başımıza koyup, yine okuyup rafa koymakla sadece sevap kazanmış oluruz. Tabi o da çok güzel bir şey ama bunu ilmiyle, irfanıyla birlikte yaparsak okursak tabi o zamanki kazancımız bambaşka olacak. O zamanki kazancımız sevap

değil kendimizi kazanmış olacağız ve oradan da Allah'ı rabbimizi kazanmış olacağız.

Tabi ki hiçbir şey olmamaktansa sevap sahibi olmak güzel bir şey ama bizim talebimiz sevap değil. Cenab-ı Hakk verirse verir, vermezse vermez ayrı konu. Onun bileceği iştir. Yani irfan ehlinin hedefi, Rab'bini kazanmak evvela kendini ondan sonra Rab'bini kazanmaktır. Sevap kazanmak, cennet kazanmak değil. Cenab-ı Hakk isterse cennetine koyar, isterse cehennemine koyar ya Rabbi sen bilirsin, senden gelen emir neyse biz ona razıyız diye boyun büktüğümüz anda, bizim benlik, cennet davamız kalmamış olur. Cennet davası, benlikten ortaya gelir o da, nefsaniyetten ortaya gelir.

Küçük görüyoruz da söylüyorum zannetmeyin yani aklınıza bir şey gelmesin bunlar çok büyük şeyler ama biz iyinin iyisini, büyüğünün büyüğünü, faydalının faydalısını yapmaya çalışıyoruz. Çünkü bu dünyaya bir defa geliyoruz. Bir daha gelecek şansımız yok, imkanımız da yok. Ne kazandıksak bugün, bunu kazandık. Bugün gitti, yarın bir başka gün. Yarın da kazanırsak yarının olur. Bugün, elimizde bir şey varsa o dünün çalışmasının neticesi. Bak bugün elimizde ne varsa, dün onu kazandık, bugün elimizde. İşte bugün de kazanırsak yarın da o olacak elimizde.

Onun için günü zayi etmeden, gün, gün, o hani yaşadığımız günden daha kısa hatta an, bize lazım, her an, her anın kıymetini bilen, ömrünün zaten tamamını değerlendirmiş olmaktadır. Zül Celali Vel İkram vardı. Şimdi Cenab-ı Hakk'ın ikramı celalinden gelmekte. Bakın çünkü zül cemali vel ikram demiyor zül celali vel ikram. Celalinden cemali ortaya çıkmış oluyor. İşte Cenab-ı Hakk'ın Kahhar esması Celal esmasının zuhur mahalli. Eğer bir yerde Celal olmazsa orada Cemal'in olması da mümkün değil. Çünkü

Cemal, durup dururken Cemal olmuyor. Celal geliyor biraz sıkıyor onu, biraz zorluyor, yakıyor, kaplıyor, temizliyor neticede bu Celal tecellisiyle ikrama hak kazanmış oluyor. Celâlin vechinden zuhur perdesi kalkınca geriye Cemâl kalıyor. Allah cümlemizi böyle hak kazananlardan eylesin inşallah.

-Amin amin.

Bayramların Hakikati

-Hocam bir de bayramı bahsetmiştiniz, Ramazan'ın 27'nci gecesi, Kadir Gecesi olması hasebiyle 28'inci gecesi 28 peygamberin idrakini, bayramı yapabilme özelliğinden bahsetmiştiniz .

-Şimdi senelik sıralama içerisinde, ilk hangi kandili kutlamaktayız, ilk olarak?

-Regaib.

-Regaib değil, sırada o da, ama o sene içerisinde evvela Mevlidi kutlamaktayız. Ama bu olmaz mümkün değil, Regaib olmadan Mevlid olmaz, ama ilk sıralamada mübarek aylar geldiğinde, üç aylar veya daha gelmeden evvel kutlanıyor, altı ay evvel, Mevlid Kandilini kutluyoruz. Seneli sıralamaya bakarsak evvela Mevlid Kandilini kutluyoruz ama Regaib olmadan Mevlid olmaz. Yani eşler evlenmeden çocuk olmaz, ama evvela, evlenmeden çocuk olmuş gibi gözüküyor. İşte bu bir, İkincisi, Miraç Kandilini evvela, Berat Kandilini sonra kutluyoruz, bu da olmaz beratını almayan, miraç yapamaz. Bakın iki gece var sene içerisinde. Bunlar bir sene evvelden geliyor, eğer mübarek geceler, kitabını okuyan varsa, bunlar yazıyor orada ama genelde bu bilgi olmuş oluyor, Süleyman

Bey'in de hatırlatmasıyla. Şimdi bizim kullandığımız Regaib ve Berat Geceleri, bir sene sonraki gecelerin hazırlığını yapmakta, o sene kullandığımız beş gecenin iki tanesi öncü gidiyor, önde gidiyor. Yani bu sene kullandığımız Berat Gecesi ve Regaib Gecesi, senemizin yani geçen sene kutladığımız Regaib Gecesi, bu senenin Mevlidini hazırlıyor. Onun için, yani beş gecenin ikisi önde, üçü arkadan geliyor. İki gece yani biz hep ileriden gidiyoruz, anlaşılıyor mu? Bu sene olan Regaib'in karşılığını biz gelecek sene Mevlid olarak kutlamış oluyoruz. Bu sene kutladığımız Mevlid Gecesi, geçen senenin Regaibi'nin hazırladığı Mevlid Gecesi oluyor, eğer bu şekilde olmazsa, sistem yanlış olur.

Cenab-ı Hakk da böyle bir şey yapmaz. İşte böylece biz sırasıyla söyleyelim bir sene evvelden sıraya getirerek evvela Regaib Gecesi, sonra Mevlid Gecesi. Regaib Gecesi'nde Hakikat-i İlahiye, Hakikat-i Muhammediye'nin muhabbeti, kişin gönlüne düşmekte. Bu üç aya sığdırılmış bu sistem, bu tabi hemen o üç ay içerisinde olacak değil, simgesel oluşumu, sisteminin belirtilmesi bir senelik seyir içerisinde. Ondan sonra Hakikat-i Muhammedi'nin doğması, Mevlid Gecesi kişide Hakikat-i Muhammedi'nin doğması Hakikat-i Muhammedi doğduktan sonra, faaliyete geçmesi, kendi nefsini tanıması, nefsi emmaresini, levvamesini diğer bölümleri yenmesi, ve bu şekilde nefsinden beratını alması, nefsinin beraatını alması. Bu beratı aldıktan sonra da, miraç namzedi olması, miraç edecek kişi olması. Nasıl hani göğe çıkarılacak olan kişiler çalışıyorlar, kozmonot mu diyorlar ne diyorlar onlara?

-Astronot.

-Astronot, öyle hazırlıyorlar, hazırlıyorlar neden sonra füzeye bindirip hemen onu fezaya atmıyorlar. Feza boşluğuna bırakmıyorlar. Ne kadar çalışmalardan sonra, işte

bu çalışmalar neticesinde evvela bir yeterlilik belgesini alıyor astronot olacak, belgesini alıyor, sonra hazırlıkları yapılıyor, sonra miraca çıkıyor, göğe mesela bunu gibi miraca çıkıyor, miracından iniyor sonra kadri kıymetini bildiren beratını alıyor, yani o beratını alıyor. İşte o kişiler artık kadirin kıymetini bilmiş oluyor. Kadir-i Mutlak'ın kadrini bilmiş oluyor ve bunu kendinde mevcudiyetini idrak etmiş oluyor. İşte Kadir Gecesi'nin hakikati bu, işte aslında Kadir-i Mutlak'ın gecesi. Ve bu da 27'nci gecesi diye belirtiliyor genelde, işte kendi kadrini bilen kişi, ondan sonra onun 28'inci gecesi de, 28 peygamberin hakikatini idrak etmiş olmakta, o şekilde 28'inci gece. 28'inci gece, 28 peygamberin o güne kadar her birerlerinin bir gün, bir gün hakikatlerinin ortaya çıkması itibariyle.

29'uncu gün ve gece zaten arife gecesi, arife ne demek? Bilinen, yani bayramın ertesi gün bayram olduğunun bilinmesi, ayrı yönüyle ariflik hakikati 29'uncu gün geldi, hilafetin irfaniyeti, arifliği burada işte, ertesi gününde bu hakikatlerin bayramını yapmakta kişi. Ve bu 10 aylık süre böylece bir törenle ve bir mükafatla ödülle, ödüllendirilmiş olmakta, yola devam ediyor, sene bitmedi çünkü, yola devam ediyor ve o iki ay içerisinde de kendi gelişimini sağlayarak, halife-i şahsiyeden, halife-i genel hale gelmiş oluyor. Derslerini devam etmiş oluyor, işte böylece onun vermiş olduğu enerjiyle, destekle yürütmesiyle, çevresindeki kişilerde nefs-i emmarelerini, levvamelerini kurban etme gücünü yakalamış, gücünü elde etmiş oluyor. Yoksa başka türlü kimse nefs-i emmaresini, levvamesini böylece kurban edebilecek şecaate yani kişiyi güce, kuvvete ulaştırmış oluyor. Allah cümlemize böyle sistemler versin inşaallah, kurbandan istifade edelim. Bir şey anlaşıldı mı? Başka var mı?

Peygamber Davranışları

-Ben sorayım da Kuran'ı Kerim'de Abese suresinde Peygamber Efendimiz Sallallahu Aleyhi Vesellem'in ümmü davranışı yeriliyor. Sonra başka bir peygamberin kıssasında, Hazreti Nuh Aleyhisselam'ın kıssasında, Hazreti Nuh Aleyhisselam gemisine binmeyen oğlu, müşrik oğlu için gemi selamete erdikten sonra Allah'tan nidada bulunuyor, "Ya Rabbi onu bağışla, o benim ehlimden" diyor. Hazreti Nuh'da orada Allah'tan tazir görüyor. "Ya Nuh, senin ehlin, seninle birlikte gemiye binenlerdi." Ondan sonra Hazreti İbrahim Aleyhisselam "Ya Rabbi" diyor "inanıyorum da diriltme nasıl olacak?" meşhur üç tane olayı var. Yani peygamberler bile zaman zaman bu şekilde hatalar, dün söylediğiniz gibi, yani bu kıssalar sadece dinlenilsin diye değil, bugüne tezahür eden kapıları vardır. Kıyamete kadar kapıları vardır. Bunların bugüne bakan yönü nedir? Peygamberler öyle neden davranmıştır? Bunlarla ilgili, yani batını manada ne düşünebiliriz?

-Sorulan soru gerçekten çok güzel bir soru

- Öteki peygamberlerin de bu şekilde bazı davranışları var. Hazreti Yunus Aleyhisselam, Allah'ın izni olmadan kavmini terk ediyor

-Görevini terk ediyor.

-O da ceza görüyor.

- Şimdi bakın Aleyhissalatu Vesselam Efendimize gelinceye kadar, bütün insanların noksan bir tarafları vardır, bütün peygamberler dahil. Çünkü tam İnsan-ı Kamil kemalatı, Hazreti Resulullah'ta ortaya çıkmakta. Eğer tam kemalat daha evvelki peygamberlerde ortaya gelmiş olsaydı,

Hazreti Peygamber'in gelmesine gerek kalmazdı. Ne diyor, "Ben nübüvvet duvarını tamamladım" hani rüyasında bir altın, bir gümüş tuğla görüyor da soruyorlar işte, "bu nübüvvet kemalatıdır, duvarının tamamlanmasıdır" diye belirtiyor. Efendimizin hayatında dahi, en kemalde olduğu halde, biliyorsunuz bir hurma dalı kesme hadisesi vardır, hurmaları budama hadisesi vardır, orada bile var, bakın bu husus. İşte hiçbir insanın, biraz gururlanıp, kibirlenip de herhangi bir şekilde havalanmaması için, böyle ufak tefek işaretler oluyor. Peygamber Efendimiz'de de vardır, diğer peygamberlerde mertebeleri itibariyle bu hal vardır.

Şimdi her bir peygamber, Kuran'ı Kerim'de belirtilen sırasıyla gelen, her bir peygamber, insanlık seyrini, bir yaşam stratejisini ortaya koyuyor, yaşam sistemini ortaya koyuyor ve böylece de işte, katman katman o insanlık kemalatı Hazreti Peygamber'le tamamlanmış oluyor. O halde ne demek istiyorum. Daha evvelki peygamberlerin kemalatlarında mükemmellik, kamil mükemmellik yoktu, kendi mertebelerinin kemalatında idiler. Ademiyet mertebesinde, Ademiyet kemalatı vardı, ama suç işleme az da olsa, hata etme yüzdesi vardı.

Museviyette var, İseviyette var, İbrahimiyette var hepsinde var bunlar. İşte bunlar da, insanoğlu ümitsiz olmasın diye, bu mertebelerde böyle ufak tefek hadiseler olmasın diye, ancak istiğfar sebebiyle bunlar da aşılır diye, ümitsizliğe düşürmemesi yönünden bunlar etken yani bizlere. Ancak bütün bu sayılan hadiseleri, kendi ayetleriyle birlikte uzun uzun, kendi hukukları arasında araştırıp görüşmek lazım gelmektedir. Şimdi ilk Yunus Aleyhisselam daha sonra Nuh Aleyhisselam'dan başlayalım. Hani tabi dediği ayette öyle geçiyor, "o senin neslinden değildi" diyor. Bu ne demek oluyor? Tabi çok mühim bir soru.

Peygamberin, yine kendi elinde doğmuş bir insan, “senin neslinden değildi” diye hitap geliyor Cenab-ı Hakk’tan.

-Zaten o meallerde var açıklaması. İşte kan kardeşliğinden öte, kan bağından öte, din bağının daha kıymetli olduğunu zaten tefsirler söylüyor.

-İşte tamam o.

-Orada da diyor yani . Bunun batıni düzeyi ne?

-İşte tamam bende evvela zahirini bir yapıyorum, kendim hatırlayayım diyorum. Şimdi onun dört oğlundan bir tanesi, kitaplar öyle diyor. Ham, Sam, Yafes (Dam?) mıdır nedir o dört oğlunun ismi diye hangisi Yafes mi (Dam?) mıydı? Bir tanesi gemiye girmemesinin sebepleri “benim boyum uzundur, bana su gelmez, gelse de yüksek yerler çıkarım, kurtarırım kendimi” diye böyle müdafaa yapıyor. Bunlar dervişlikte, hak seyrinde, başımıza gelebilecek hadiselerin, tecrübesini yaptırıyor, provasını yaptırıyor Cenab-ı Hakk. Bunlar olabilir seyr-i sülük halinde diye. Şimdi demin o mevzu vardı, insanlığın seyr-i sülükü var, Hakk’a doğru altı tür seyr-i sülük var.

Bunlardan bazılarını insanlar bilerek yaşıyorlar, bazılarını bilse de yaşıyor bilmese de yaşıyor. Birinci seyr-i sülük tekrar gibi olacak size ama özetle birinci seyr-i sülük bütün insanlığın bir bütün olarak bir tek yaptıkları seyr-i sülük, Hakk’a doğru Adem Aleyhisselam’dan başlayıp Hazreti Resulullah’la kemale eren kıyamete kadar da ümmetiyle devam eden bir seyr-i sülük vardır. Bir bütün seyr-i sülük bu, bakın cinsiyet farkı, milliyet farkı, hiçbir fark gözetmeden, Adem Aleyhisselam’dan başlayıp, son ümmetin sonuna kadar gelen, bir tek yükseliş. Bir tek miraç, ama bunu insanlar bilseler de bilmeseler de bunun içindeler, ama

bilmeyenlere, bundan sevap, günah yok. O grubun içinde küll olarak gitmekteler. Bilenler işin farkındalar, bilmeyenler de farkında değiller. İşte bu daha özdeki seyri sülükü bir kişinin bir ömür boyunca yaptığında belirli alışmalarla meydana getirdiği seyr-i sülükü. İşte bunu şunun için söyledim. Bu seyr-i sülük içerisinde, bütün peygamberler hazeratının devreleri geçilmekte, gerçek bir seyir yapılıyorsa eğer. Ama sadece lafzi ve zikri bir seyr-i sülük yapılıyorsa, orada bu hususlara yer verilmez, ehemmiyet verilmez. Sadece belirli zikirler yapılır, işte efendi hazretleri kimse, onun etrafında halka, halka olunur, dönülür, sema yapılır işi bitmiş olur yani, bu düzeyde kalır.

Burada akıllar dondurulmuştur, bakın hoca yani şeyhin tekrarı yapılır, donuk bir akıl vardır. Biraz muhabbet yapılır, şeriattan daha fazlası, ne diye düşünürseniz? Ama hakikat mertebesinde yaşayanların akılları donuk değildir, ufukları açıktır ve helezonik bir dönüşle o döndüğü semalarını yaparlar Kabe-i Muazzama etrafında. Zeminde gezmezler, zeminde gibi görünür ama, o yedi defa, yedi nefis mertebesinin sembolik geçilmesidir oradaki o tavaf hali, aynen say hali de öyledir. Yedi nefis mertebelerinin geçilmesidir. Ayrıca sa'yin diye bir başka özelliği var.

Sıfatı subutiyenin yaşanmasıdır orada, beşeriyet ile uluhiyet arasında. Ne demek safa tepesi? İlahi, Uluhiyet Mertebesi. Merve Tepesi de beşeriyet mertebesini anlatır. Beşeriyet mertebesi, beşeriyetle Uluhiyet arasında sıfat-ı Zatiye'nin her bir seferde, bir zuhurunun aşaması orada olmakta, hani sembol olarak. İşte bir ömür boyu içerisinde seyrini sürdüren kişinin bazı düşme halleri olur ve peygamberlerde de görülen hadiseler bunlardır. Bunlar da yani bir kişi, bir derviş seyr-i sülük yolunda düşmüş ise yani belirli bir yere gelip kayabilmişse, kayılır olabilir bunlar

olağan işlerdir. Bugün de zaten, bir yerde, bir mevzuda konuşuluyordu. Mutaflar varmış eskiden, dokuma için ipi diziyorlarmış, çekiyorlarmış arkaya, kaç metre boyunda dokuma yapacaksa, ileri gidip geri geliyor, ileri gidip geri geliyorlarmış. Rahmetulllahi öyle derdi, "oğlum mutafın geri gelmesi, yani dokumacının geri gelmesi, onun geride kalması demek değildir. İleriye gitmek için geriden hamle etmesine sebep olur" diyor ve o atkılar dizildikçe de kalının dokunmasına zemin hazırlanmış olur. Şimdi emmare mertebesinde Kuran'ı Kerim'de açık olarak belirtilen Yusuf Aleyhisselam'ın duasıdır bakın "vema überriu nefsi" "ben nefsimi temize çıkarmam"" innennefse li emmareten bissui" bak "nefs-i emmare kötülüğü emreder" diyor "emmareten" dediği nefs-i emareden orada bahsetmekte, yani insan üstünde olan amir güçten bahsetmekte, "nefs-i emare kendine kayırır" diyor ve zindandan çıkmıyor. Hadiseyi biliyorsunuz "siz beni temize çıkarın, ben ondan sonra zindandan çıkayım ." Diyor

NOT= *Bu hususta geniş bilgi (22- Sure-i Yusuf ve dervişlik) kitabımızda vardır dileyen oraya bakabilir.*

Rabb-ımıza şükrederiz bu kitabımızda böylece neticelenmiş oldu.

Okuma fırsatını bulanların azami derece de faydalanmalarını niyaz ederim Cenâb-ı Hakk hepimizin feyzlerini arttırsın inşeallah.

Allah Hakk söyler Hakk-ı söyler çalışmak bizden muvaffakiyet Haktandır.

Terzi Baba kitapları.

Terzi Baba Baskısı olan kitaplar.

1. Necdet Divanı:
2. Hacc Divanı:
3. İrfan Mektebi, Hakk Yolu'nun Seyr defteri:
4. Lübb'ül Lübb Özün Özü, (Osmanlıca'dan çeviri):
5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı hakikatler: "İngilizce, İspanyolca"
6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)
7. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8. Tuhfetu'l Uşşâkiyye, (Osmanlıca'dan çeviri):
9. Sûre-i Rahmân ve Rahmâniyyet:
10. Kelime-i Tevhid, değişik yönleriyle:
11. Vâhy ve Cebrâil:
12. Terzi Baba (1) ve Necm Sûresi:
13. (13) On üç ve Hakikat-i İlâhiyye:
14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri ve şerhi
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)
16. Divân (3)
19. Sûre-i Feth ve fethin hakikat-i.
21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
22. Sûre-i Yûsuf ve dervişlik:
24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)

35. Fâtiha Sûresi:
39. Terzi Baba: (2)
41. İnci tezgâhı:
49. 36-Yâ'sîn, Sûresi:
59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)
67. 067-Mülk Sûresi:
68. 1-namaz sureleri
69. 2-namaz sureleri
88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.
91-Terzi Baba (7) Biismi has "Selâm" (13)
95- Terzi Baba-(8) (19/53)
96- 41-Fussilet Sûresi.
118- 52-Tûr suresi. Ve M. Nusret tura.

(H) Yayınları tarafından basılan kitaplarımız:

----

6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve hakikatleri:
14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri.
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem-safiyeti. Safiyyullah. (a.s.)
88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.

Terzi Baba kitapları sıra listesi

KAYNAKÇA

1. KÛR'ÂN VE HADÎS :
2. VEHB : Hakk'ın hibe yoluyla verdiği ilim.
3. KESB : Çalışılarak kazanılan ilim.
4. NAKİL : Muhtelif eserlerden, Mesnevi'i şerif, İnsân-ı Kâmil, Fusûsu'l Hikem ve sohbetlemizden müşahede ile toplanan ilim.

1. Necdet Divanı:
2. Hacc Divanı:
3. İrfan Mektebi, Hakk Yolu'nun Seyr defteri:
4. Lübb'ül Lübb Özün Özü, (Osmanlıca'dan çeviri):
5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı hakikatler: "İngilizce, İspanyolca"
6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)
7. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8. Tuhfetu'l Uşşâkiyye, (Osmanlıca'dan çeviri):
9. Sûre-i Rahmân ve Rahmâniyyet:
10. Kelime-i Tevhid, değişik yönleriyle:
11. Vâhy ve Cebrâil:
12. Terzi Baba (1) ve Necm Sûresi:
13. (13) On üç ve Hakikat-i İlâhiyye:
14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri ve şerhi
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)
16. Divân (3)
17. Kevkeb. Kayan yıldızlar.
18. Peygamberimizi rû'ya-da görmek.
19. Sûre-i Feth ve fethin hakikat-i.
20. Terzi Baba Umre (2009)
21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
22. Sûre-i Yûsuf ve dervişlik:
23. Değmez dosyası:
24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)
25. -1-Köle ve incir dosyası:
26. Bir zuhûrât'ın düşündürdükleri:
27. -2-Genç ve elmas dosyası:
28. Kûr'ân'da Tesbîh ve Zikr:
29. Karınca, Neml Sûresi:
30. Meryem Sûresi:
31. Kehf Sûresi:
32. 3-Terzi Baba İstişare dosyası:
33. Terzi Baba Umre dosyası: (2010)
34. -3-Bakara dosyası:
35. Fâtiha Sûresi:

36. Bakara Sûresi:
37. Necm Sûresi:
38. İsrâ Sûresi:
39. Terzi Baba: (2)
40. Âl-i İmrân Sûresi:
41. İnci tezgâhı:
42. 4-Nisâ Sûresi:
43. 5-Mâide Sûresi:
44. 7-A’raf Sûresi:
45. 14-İbrâhîm Sûresi:
46. İngilizce, Salât-Namaz:
47. İspanyolca, Salât-Namaz:
48. Fransızca İrfan mektebi:
49. 36-Yâ’sîn, Sûresi:
50. 76-İnsân, Sûresi:
51. 81-Tekvir, Sûresi:
52. 89-Fecr, Sûresi:
53. Hazmi Tura:
54. 95-Beled-Tîn, Sûresi:
55. 28- Kasas, Sûresi:
56. İrfan-Mek-Şer-Fransızca-Baba:
57. 20-TÂ HÂ Sûresi:
58. Mirat-ül-İrfan-ve-şerhi:
59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)
62. -4-Bir ressam hikâyesi:
63. İnci mercan tezgâhı
64. Ölüm hakkında:
65. Reşehatt’an bölümler:
66. Risâle-i Gavsiyye:
67. 067-Mülk Sûresi:
68. 1-Namaz Sûrereleri:
69. 2-Namaz Sûrereleri:
70. Yahova Şahitleri:
71. Mü-Geceler-Fran-les-nuits:
72. Îman bahsi:
73. Celâl cemâl Celâl:
74. 2012 Umre dosyası:

75. Gülşen-i Râz şerhi:
76. -5-Doğdular, yaşadılar hikâyesi:
77. Aşk ve muhabbet yolu:
78. A'yân-ı sâbite. Kazâ ve kader:
79- Terzi Baba-(4) İstişare dosyası.
80- Terzi Baba-(5) İstişare dosyası.
81- Hayal vâdîsi'nin çıkmaz sokakları:
82- Mektuplarda yolculuk-M.Nusret-Tura.
83- 2013 Umre dosyası.
84- Nusret Tura-Vecizeler ve ata sözleri.
85- Nusret Tura-Tasavvufta aşk ve gönül.
86- Terzi Baba-(6) İstişare dosyası.
87- Terzi Baba-İlâhiler derleme.
88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.
89- 6-Her şey merkezinde hikâyesi.
90- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-1) şerhi.
91- Terzi Baba (7) Biismi has "Selâm" (13)
92- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (2) şerhi.
93- 7. İngilizce. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
94- Mescid-i Dırarr-Kubbet-ul Kara.
95- Terzi Baba-(8) (19/53)
96- 41-Fussilet Sûresi.
97- 2015 Umre dosyası.
98- Solan bahçenin kuruyan gülleri.
99- Terzi Baba-(9) İstişare dosyası.
100-14-İrfan mektebi ve şerhi-İspanyolca.
101- Bosna Hersek dosyası.
102-The SCHOOL OF WISDOM (irfan mektebi)
103-terzi Baba yüksek lisans tezi.
104-Hacc Umre ve hakikatleri.
105-Cemo ve Farko.
106-(2016) Umre dosyası.
107-Vahy ve Cebrâîl- (Fransızca)
108-Tezi Baba ile ilgili zuhuratlar.
109-terzi Baba tasavvufi izahlar.
110-19-53-Şeker risalesi.
111-Lübb-ül lübb-Özün özü ve şerhi.
112-Bir kardeşin soruları ve cevapları

113- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-2) şerhi.
114- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-3) şerhi.
115- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-4) şerhi.
116- 2017-Kudüs seyahati dosyası.
117- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-5) şerhi.
118- 52-Tûr suresi. Ve M. Nusret tura.
119-Fu-Hi-01-Adem Fassı.
120-Fu-Hi-02-Şit Fassı.
121-Fu-Hi-03-Nuh-fassı.
122-Fu-Hi-04-İdris-05-İbrahim-fassı
123-Gülşen-i Raz-2-Terzi Baba şerhinin tamamı.
124-İbretlik bir değmez dosyası daha Satih ince.
125-2018 Umre dosyası
126-14-1-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
127-15-2-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
128-İbretlik bir hikâye daha. Kaf dağı ve Zümrüd-ü Anka.
129-Terzi Baba divanı. "Tüm şiirlerim."
130-İbretlik bir hikâye daha. Kilise çanları.
131-Kur'ân-ı-Kerîmde yolculuk-53-Ayetleri ve Terzi Baba-
132-Kaner Yiğido-İbretlik bir hikâye daha-
133-1-İzmir İrfan sohbetleri.
134-2-Sohbet arası sohbetler.
135-3-Sohbet arası sohbetler.
136-4-Sohbet arası sohbetler.
137-5-Sohbet arası sohbetler.
138-6-Sohbet arası sohbetler.
139-7-Sohbet arası sohbetler.
140-8-Sohbet arası sohbetler.
141-9-Sohbet arası sohbetler.
142-10-Sohbet arası sohbetler.
143-11-Sohbet arası sohbetler.
144-12-Sohbet arası sohbetler.
145-13-Sohbet arası sohbetler.
146-14-Sohbet arası sohbetler.
147-15-Sohbet arası sohbetler.
148-16-Sohbet arası sohbetler.
149-17-Sohbet arası sohbetler.

150-18-Sohbet arası sohbetler.
151-19-Sohbet arası sohbetler.
152-20-Sohbet arası sohbetler.
153-21-Sohbet arası sohbetler.
154-22-Sohbet arası sohbetler.
155-23-Sohbet arası sohbetler.
156-24-Sohbet arası sohbetler.
157-25-Sohbet arası sohbetler.
158-26-Sohbet arası sohbetler.
159-27-Sohbet arası sohbetler.
160-28-Sohbet arası sohbetler.
161-29-Sohbet arası sohbetler.
162-30-Sohbet arası sohbetler.

Altı peygamber serisi:

1-15. 6 Pey-(1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)
2-21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
3-24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)
4-59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
5-60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
6-61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)

Terzi Baba kitapları serisi:

1-12- Terzi Baba-(1)
2-39- Terzi Baba-(2)
3-32- Terzi Baba-(3) İstişare dosyası.
4-79- Terzi Baba-(4) İstişare dosyası.
5-80- Terzi Baba-(5) İstişare dosyası.
6-86- Terzi Baba-(6) İstişare dosyası.
7-91- Terzi Baba (7) Biismi has "Selâm" (13)
8-95-Terzi Baba-(8) (19/53)
9-99- Terzi Baba-(9) İstişare dosyası.
10-103-Terzi baba yüksek lisans tezi.
11-108-Tezi Baba ile ilgili zuhuratlar.
12-109-terzi Baba tasavvufi izahlar.
13-110-19-53-Şeker risalesi.
14-126-1-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
15-127-2-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.

16-87- Terzi Baba-İlâhiler derleme.
17-129-Terzi Baba divanı. “Tüm şiirlerim.”
18-131-Kur’ân-ı-Kerîmde yolculuk-53-Ayetleri ve Terzi Baba-

Bir hikâye birçok yorum serisi.

1-25 -Köle ve incir dosyası:
2-27 -Genç ve elmas dosyası:
3-34 -Bakara dosyası:
4-61-Bir ressam hikâyesi:
5-76-Doğdular, yaşadılar hikâyesi:
6-89-Her şey merkezinde hikâyesi.

Dîvanlar serisi:

1-1-Necdet Divanı:
2-2-Hacc Divanı:
3-16-Divân (3)
4-87-Terzi Baba-İlâhiler derleme.
5-88-Nusret Tura-Divanı.

İbretlik dosyalar serisi.

1-17-kevkeb-kayan yıldızlar.
2-23-İbretlik değmez dosyası.
3-73-Celâl Cemâl Celâl “hayalî Kamer’in hayal vâdîsi”
4-81-Hayal vadisinin çıkmaz sokakları.
5-93-Mescid-i dırar/Kubbet-ul kara.
6-98-Solan bahçenin/kuruyan gülleri.
7-105-Cemo ve Farko.
8-112-Bir kardeşin soruları ve cevapları.
9-124-İbretlik bir değmez dosyası daha. Satih ince.
10-128- İbretlik bir hikâye daha. Kaf dağı ve Zümrüd-ü Anka.
11-130-İbretlik bir hikâye daha. Kilise çanları.
12-132-Kaner Yiğido-İbretlik bir hikâye daha-

Umre dosyaları serisi

1-2. Hacc Divanı:
2-20. Terzi Baba Umre (2009)
3-33. Terzi Baba Umre dosyası: (2010)
4-74. 2012 Umre dosyası:
5-83- 2013 Umre dosyası.
6-97- 2015 Umre dosyası.
7-106-(2016) Umre dosyası.
8-104-Hacc Umre ve hakikatleri.
9-125-2018 Umre dosyası

Diğer dillere çevrilen Terzi Baba kitapları serisi

1-5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı hakikatler: "İngilizce, İspanyolca"
2- 6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)
3-46. İngilizce, Salât-Namaz:
4-47. İspanyolca, Salât-Namaz:
5-48. Fransızca İrfan mektebi:
6-71. Mü-Geceler-Fran-les-nuits:
7-93- 7. İngilizce. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8-100-14-İrfan mektebi ve şerhi-İspanyolca.
9-107-Vahy ve Cebrâîl- (Fransızca)

Mektuplar ve zuhuratlar serisi:

Terzi Baba İnternet dosyaları:

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
1-2- 3- 4- 5- 6- 7- 8- 9- 10-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
11-12-13-14-15-16-17-18-19-20-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar .
21-22-23-24-25-26-27-28-29-30-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
31-32-33-34-35-36-37-38-39-40-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
41-42-43-44-45-46-47-48-49-50-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
51-52-53-54-55-56-57-58-59-60-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
61-62-63-64-65-66-67-68-69-70-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
71-72-73-74-75-76-77-78-79-80-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
81-82-83-84-85-86-87-88-89-90-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
91-92-93-94-95-96-97-98-99-100-

Kitaplar devam ediyor şu an Yekün= (162+100=262)

Varlığın tekliğinde yaşayan,
Allah deyip kainatta dolaşan,
Vakti ile bu işleri başaran,
Her dem <<Huu>> diyenlerden sor bizi.
NECDET ARDIÇ - TERZİ BABA - MUHTELİF SOHBETLER (152-20)
GÖNÜLDEN
ESİNTİLER
NECDET ARDIÇ
İZ-TERZİ BABA
MUHTELİF SOHBET
ARASI SOHBETLER
(KİTAP - 152-20)
İRFAN SOFRASI
NECDET ARDIÇ
MUHTELİF SOBETLER
TASAVVUF SERİSİ (152-20)